

1250
X R: 240

உ
கடவுள்துணை.

திருச்சிற்றம்பலம்.

திருவருட்பிரகாசவள்ளலாரென்னும்

சிதம்பரம் அல்லது வடலூர்

இ ராம லிங்கசுவாமிகள்

அருளிச்செய்த

திருவருட்பா

இங்கிதமர்வை.

இஃது,

திருக்கைலாசபரம்பரைப்

பொம்மபுரம்

ஸ்ரீ - சிவநானவாலையதேசிகராதீனத்துச்

சிதம்பரம் ஈசானியமடம்

ஸ்ரீமத் - இராமலிங்கசுவாமிகளவர்கள்

மாணக்கருள் ஒருவரும்

சேன்னை பச்சையப்பமுதலியா காலேஜ்

தமிழ்ப்பண்டிதருமாகிய

க. வ. திருவேங்கடநாயகவினாள்

இயற்றப்பட்ட உரையுடன்,

குளத்தூர் - குப்புசாமி முதலியாரால்

சென்னை :

கலார்த்தாகர யந்திரசாலையில்

அச்சிற் பதிப்பிக்கப்பட்டது.

குரோதிஸ்ரூ துலாரவி.

1904.

Dr. K. R. Narayana.

கடவுள்துணை.

முகவுரை.

முத்தொழிற்றலைமைசா லத்தகுமிறையையும்
எப்புலமையுந்தரு மொப்பில்பாரதியையும்.
மகத்துவத்தமிழ்க்குர வகத்தியப்பிரானையும்
எங்குருவிமாம லிங்கதேசிகளையும்
அன்புடனிறைஞ்சியே யின்புறுபுலமையின்
ஆற்றல்கொளறிஞர்முன் போற்றியேகிளப்பது :—

இங்கிதமலை என்னும் இப்பிரபந்தம் சிதம்பரம் அல்லது வடலூர் இராமலிங்கசுவாமிகளால் அருளிச்செய்யப்பட்ட பல பிரபந்தங்களின் தொகுதியான திருவருட்பாவென்னும் நூலினுள்ளதொரு அரிய பிரபந்தமாம். இங்கிதம் - குறிப்பு ; * “இங்கிதம் - குறிப்பானிகமும் உறுப்பின்றொழில்” என்றருளிநீர் பரிமேலழகரும். மலை - ஈண்டுப் பாமாலை ; பல பூக்களால் அலர்மணமுடைத்தாய் அணிபெறத்தொடுத்ததொரு அலங்கல்போல இது பலபாட்டாற் றொடுக்கப்பட்டமையின் மாலையெனப்பட்டுக் காரணக் குறியாய்ப் பிரபந்தத்தின்மேற்றாயிற்று.

ஈண்டு இங்கிதமென்பது தாருகவனமுனிவர் மகளிரின் கருவபங்கிமித்தம் சிவபெருமான்கொண்ட பிஷாடன மூர்த்தத்தைநோக்கி அத்தவமங்கையர் தவமயங்கினீராய் உள்ளுறையோடு வினாவினாக்களுக்கு அப்பெருமான் மெய்ப்பாடாகவும் உரையாகவும் விடுத்த விடைகளின்மேலது. இது காமம், நகை, கருணை, வீரம், உருத்திரம், அச்சம், இழிப்பு, வியப்பு, சாந்தம் என்னும் பெருஞ்சுவை ஒன்பானுள் காமச்சுவையை வெளிப்படையாகக் காட்டுவதாயினும், ஏனைச்சுவைகளையும் குறிப்பிற் பெரிதும் காட்டுகின்றதயத்துணர்.

* “காமப் பகுதி கடவுளும் வரையார்” என்று ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் அருளிய சூத்திரத்தில் பகுதி யென்பதற்கு ஆசிரியர் நச்சினார்க்கினியர் “கடவுண்மாட்டுக் கடவுட் பெண்டிர் நயப்பனவும், அவர்மாட்டு மானுடப் பெண்டிர் நயப்பனவும், கடவுள் மானுடப்பெண்டினா நயப்பனவும் பிறவுமாம்.” என்று விசேடித்தவாறு முனிமங்கையர் பெருமான்

* குறள் சடு - அதிகாரம் உ - உரைவிசேஷம்.

† தொல்காப்பியம் - பொருள் - புறத்திணை - உஅ.

பக்கலில் மயல்பூண்டதும் பெருமான் அவர்மூட்டு மயல்பூண்டமைபோல நடித்ததுமாகிய விசேஷங்களை உணர்த்துதலையே விஷயமாகக் கொண்டுள்ளதாதலின், இது பாடாண்டிணைப் பகுதியதாம். பாடாண்டிணை என்பது ஒருவருடைய ஒளி, ஆற்றல், ஈகை, அளி என்னுமிவற்றை ஆராய்ந்து சொல்லுவது ; இதனை * “ஒளியுமாற்றலு மோம்பாவிகையும் - அளியுமென் றிவை யாய்ந்துரைத்தன்று.” என்பதனானும், கடவுளென்றது ஈண்டுச் சிவ பெருமானை யென்பதனை † “முக்கணன் முயக்கம்வேட்ட மக்கட் பெண்டிர் மலிவுரைத்தன்று” என்பதனானும் உணர்க. இப்பாடாண்டிணை புறத்திணைக் குறித்தேனும், ஆசிரியா ‡ “பாடாண் பகுதி கைக்கிளைப் புறனே.” என்று சு.நினைமயின் இதுவும் ஆற்றலாதிய சிறப்பினையே ஒதுதலால் கைக்கிளையகத்திணைக்குப்புறமாக ஆளப்பட்டதென்க.

இந்தூல் இற்றைக்கு ௩௨ - வருடங்கட்கு முற்பட்டது. இந்தூலாசிரியர் கருணாகர் குலத்திலே இராமையப்பிள்ளையின் திருக்குமாரராய் கலி 4925-ல் சுபாதுவாறு புரட்டாசிமீன் 21௨ உதித்தவர். கருவிலே திருவுடையானொன்று விதக்கும்படிச் சின்னஞ் சிறுவயதிலேயே பத்திமேலிட்டு ஆராமையேட்டு பரமனைப் பாடியாரும் பான்மையராயிருந்தனரொன்று எனக்கெழுத்தறிவித்த இறைவரான பெரியகாவணம் முருகேசமுதலியா ஷோன்பவர் கூறியுள்ளார். அவர் பெரியகாவணத்தில் இச்சுவாமிகளுடன் வாசித்த ஒருசாலையர். பின்னர் இச்சுவாமிகள் பத்திப்பயிர வளர்ந்தாங்கு வளர்வுற்றுச் சுவாதுபூதிச் செல்வராய் வதிந்து, ஆதிபுரி ஓளதம்பரகோத்திரம் முதலிய திருநாமங்களுடைய திருவொற்றியூர்த் தலத்தே வீற்றிருக்கும் தியாகராஜப்பெருமானை நித்தியசேவை செய்தலென்னும் விரதம்பூண்டொழுகி அப்பெருமான் சந்நிதியில் உட்பிராகாரத்தில் அமரும் பாலசுப்பிரமணியப் பெருமான் சந்நிதியிலேயே முதம்புத்தகமும் இரண்டாம் புத்தகமுமாகத் தற்காலம் பதித்துள்ள பிரபந்தமனைத்தும் பெரிதும் பாடியருளினொன்ப. இவராலருளப்பட்டு இப்போது வெளிப்போந்துள்ளவைகளையன்றி இன்னும் அச்சியற்றாப் பதிகங்களும் பாடல்களும் பலவுளவாம். இவா சொத்திரருபமாகப் பாடுதலில் வல்லவையன்றிச் சொற்செறிவும் பொருட்செறிவும் நவரசமும் அணியுமமையப் பாடவல்லரல்லொனச் சிலாகூறிய பயனில் கூற்றினைக்கேட்டு, இதுவும் பெருமான் நிருவுள்ளம்போலுமென மதித்துத் தம்பால் அவ்வாற்றல்களும் அமைந்துள்ளமை வெளிப்படுப்பான் பிறர் வேண்டுகோளின்படி இவ்விக்கிதமாலைப் பிரபந்தம் பாடியதாகக் காணபரம்புரையழக்குமுண்டு. இவ்வாசிரியா சரித்திரம் இத்தமிழ்நாட்டில் பிரசித்தமாக வழங்கிவருதலின் மற்றவற்றை இங்கு விரித்திலன். இவர் ஸ்ரீமுகவாறு தைமீன் 19௨ புனர்யூச நஷத்திரத்தில் சமாதிகொண்ட மார்ந்தனர். ௦

* புறப்பொருள் வெண்பாமாலை பாடாண்படலம் - க

† ஷே. சக.

‡ தொல். பொருள் - புறத்திணை - உரு

குறிப்புப் பொருளமைந்த சொற்செறிவுகளே நிரம்பப்பெற்ற இந்து லுக்கு இலக்கண இலக்கியத் தேர்ச்சியுடைய புலவர் பெருமான்களே ஆசிரியர்களுத்து ஈதெனவறிந்து உரைவகுக்கத்தக்கவர். அது என் போல்வார்க்கு எட்டுணையும் இயலாதென்பதைத் தெற்றெனத் தெரிந்துவைத்தும், திருக்கலைாசபரம்பரைப் பொம்மபுரம் ஸ்ரீ சிவஞானபாலையதேசிக ராஜினத்துச் சிதம்பரம் ஈசானியமடம் ஸ்ரீமத் இராமலிங்கசுவாமிக் ளவர்கல்பால் யானும் இச்சென்னைப் புதுவண்ணூரப்பேட்டை வித்தியாவிரத்தி நிலயசபை உபாத்தியாயர் ம - ஈ - ஈ - ஸ்ரீ சே. சூரப்பநாயடவர்களும் பாடங்கேட்டபோது குறித்துவைத்த குறிப்புரை யிருந்தமையின், ஒருவாறு தொகுத்தெழுத்த்தலைப்பட்டேன். இந்துத் செய்யுள்களுக்குப் பிறர் தம்மனம் போனவாறு உரைவகுத்தலைக் கண்டமையின் இவ்வாறன்றி யாம் கேட்டவாறு ஒருரைவரைந்து வெளியிடின இந்துற்பொரு ளாராய்வார்க்கு உதவியாமென்ப துட்டுகிண்டு, கேட்டபடியே அவ்வச் செய்யுள்களில் அமைந்துள்ள செம்பொருள் இலக்கணப்பொருள் குறிப்புப்பொருள் முதலிய பொருணுட்பங்களை விளக்கி யெழுதிச் சுவாமிகளவர்களால் பரிசோதிப்பித்து அச்சிற் பதிப்பித்தனன். இவ்வுரையை வெளியிடும்படி மிகமுயன்று என்னை இரவுப்பகலும் தூண்டியதேயன்றி அச்சிட்டு வெளிப்படுத்தப் பொருட்சகாயமும் செய்த ம - ஈ - ஈ - ஸ்ரீ குளத்தார். குப்புசாமிமுதலியாரவர்கள் நன்றி மிகப் பாராட்டத்தக்கது. இவ்விமாவியணப்போல மற்றும் சிலபுண்ணியர் சகாயர்களாயின் இன்னும் சில தூலுக்கு உரைவகுத்தும் சிலதூல் பரிசோதித்து அச்சிற்பதித்து வெளியிடலாகும்.

அன்பர்களே! தமிழ்ப்பாஷையின் அருமைபெருமை தெரிந்த நாங்கள் இவ்வுரையில் காணும் குற்றங்களையும் மற்றும் புதுமையாகக் காணும் நயங்களையும் எனக்கறிவித்து என்னை ஆசோவதிக்க வேண்டுகின்றனன். சுபம்.

இங்ஙனம்

தாழ்மையுள்ள,

க. வ. திருவேங்கடன்.

உ
சிவமயம்.

சிவ கணபதி துணை.
திருச்சிற்றம்பலம்.

—*—
திருவருட்பா.

—*—
இந்திதமாவலியுரை.

காப்பு.

அறுசீர்க்கழிநெடிலடி யாரிரிய விருத்தம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஒருமாமுகனையொருமாவையூர்வாகனமாயுநோக்கித்
திருமான்முதலோர்சிறுமையெலாந்தீர்த்தெம்மிருகண்மணியாகிக்
கருமாலகற்றுங்கணபதியரங்கடவுளடியுங்களித்தவர்பின்
வருமாகருணைக்கடற்குமரவள்ளலடியும்வணங்குவாம்.

(இதன்பொருள்.) ஒருமா முகனை ஒருமாவை ஊர் வாகனமாய் உறநோ
க்கி—ஒரு கயமுகாசரனையும் ஒரு மாமரவடிவாகிய ரூபத்மனையும் (போரில்
தாம்) செலுத்தும் வாகனமாகி (அவர்தம்பால்) அடையநோக்கியருளி;
திருமால் முதலோர் சிறுமை எலாம் தீர்த்து—(அவ்விருவராலும்) திருமால்
முதலிய தேவர்களுக்கு (நேர்த்திருந்த) குறைவுகளைத்தையும் நிவர்த்தி
த்து; எம் இரு கண்மணியாகி கருமால் அகற்றும்—எங்கள் இருநேத்திர
ங்களிலுள்ள மணிபோல் விளங்கிப் பிறவிமயக்கத்தை ஒழித்தருள்கின்ற;
கணபதியாம் கடவுள் அடியும் அவர் பின்வரும் மா கருணை கடல் குமா
ரவள்ளல் அடியும்—விநாயகக்கடவுளுடைய திருவடிகளையும் அக்கடவுளின்
பின்னர்த் திருவவதாரஞ்செய்த மிக்க கிருபைக்கடலாகிய முருகக்கடவு
ளுடைய திருவடிகளையும்; களித்து வணங்குவாம்—மகிழ்ந்து இறைஞ்சு
வாம். எ-று.

(விசேடக்துறிப்பு.) கயமுகாசரனை மூடிகவாகனமாகியும் ரூபத்மனை
மயில்வாகனமாகியும் உறநோக்கினுரென்பது. இவ்வண்ணமே கீழுள்ளவற்
றையும் நினைநிறையாகக்கொள்க, நோக்கி தீர்த்து ஆகி அகற்றுமெனஇயை

யும். சிறுஊமதீர்த்தலாதிய விசேடங்கள் குமாரவள்ளலையுங் குறித்துள்ள
றன். நன்மைநீமைகளைப் புகுத்துக் காட்டலின் கண்மணிகளை உவமித்த
னர். எடுத்தகாரியம் இடையூறின்றி இனிதுமுடித்தற்கு ஏற்புடைக்கீடவு
ளாகிய விராயகக்கடவுள் வணக்கமும், வழிபடுகடவுளாகிய முருகக்கடவுள்
வணக்கமும் ஒருங்குகூறியபடி. இந்நூலாசிரியர் சென்னையில் வசித்தகாலங்
களில் முருகக்கடவுளைச்சுட்டிய யியற்றிய செய்யுட்களெல்லாம் திருவொற்
றியூரில் ஸ்ரீ படம்பக்கநாதர் சந்நிதியின் உட்பிராகாரத்தில் வீற்றிருக்கும்
முருகக்கடவுளைச்சுட்டியே யியற்றினரென்பதும், அக்கடவுளே இவர்க்கு
உபாசனாஸூர்த்தி யென்பதும் பிரசித்தம். இங்ஙனமே பிறரும் சிலநூல்க
ளிலே காப்புச்செய்யுளில் கந்தவேளையுங்கலந்து துதித்திருப்பதும் காண்க.

—————*—————

பாட்டாண்டிணை.

கடவுண்மாட்டு மானிடப்பெண்டிர் நயந்தபக்கம்.

(வினா வுத்தரம்.)

அறுசீர்க்கழிகெடிலடி யாசிரியவிருத்தம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

திருவார்கமலத்தடம்பிணை சூழ்செல்வப்பெருஞ்சீரோற்றியில்வாழ்
மருவார்கொன்றைச்சடைமுடிகொள்வள்ளிவர்க்குப்பலிகொடுநா
றெருவர்தடைந்தேனினிநமக்கிங்குதவவருந்தோறுன்முலைமே
லீருவாரிடுநீயென்கின்றாரி துதான்சேடியென்னேய.

(இ-ள்.) திரு ஆர் கமலம் தடம் பிணை சூழ் செல்வம் பெருஞ்சீர் ஒற்றி
யில்வாழ்—இலக்குமி குடிசொள்ளும் செந்தாமரைமலர்கள் செறிந்த தடா
கங்களும் வயல்களும் சூழ்ந்ததாய்ச் செல்வத்தோடு பெரும்புகழ்படைத்த
திருவொற்றியூரில் வாழ்கின்ற; மரு ஆர் கொன்றை சடைமுடிகொள்
வள்ளல் இவர்க்கு பலிகொடு—மணநிரம்பிய கொன்றைமாலிகையணிந்த ச
ட்டாமகுடத்தையுடைய கடவுளாகிய இத்தியாகேசப்பெருமானுக்கு (இடுதற்
பொருட்டுப்) பிச்சையைக்கொண்டு; நான் ஒருவாறு அடைந்தேன்—யான்
அகலாது அணுகினன்; இனி நமக்கு இங்கு உதவ வருந்தோறு—இனி
மேல் எமக்கு நண்டு அன்னமணிக்க வரும்பொழுதெல்லாம்; உன் முலை
மேல் இருவார் இடுநீ என்கின்றார்—உனது தனங்களில் இருவாரை நீ இடி
வாய் எனக்கூறுகின்றனர்; ஏடி சேடி இது என்—அடி தோழியே இவ்வா
றுணர்ப்பதன்பொருள் என்னை? எ-று.

(வி-து.) கொடு கொண்டுஎன்பதன் இடைக்குறை. மேல் ஏழனுருபு.
வள்ளல் - வரையாதுகொடுப்போன்; இது இத்தலத்திலே வேண்டுவார் வே
ண்டிவதே யீவோராய்த் தியாகேசரெனத் திருநாமக்கொண்டு பெருமான் வீற்
றிருத்தலம் யுணர்த்தியபடி. பின்வருமிடங்கடோறும் இதுவே மொருநா

கீக கொள்ளல் நேர். ஒருவாதென்பது நீங்காதெனவும் ஒருவம்பெனவும் பொருள் பதிதலின், அதற்கெதிராக இருக்கச்செனவும் இரு வம்பெனவும் பொருள்பட இருவாரென்று ரொனவும்; நானொருவம்புசெய்தேன் அதற்கிவர் இருவம்புசெய் என்றொரெனவும், உதவவருந்தோறும் உனது கற்பில் வழவாதிரு, கொண்டெவந்தது தீர்த்தமேல் வார், அன்னமேல் இடி, இன்னும் காத்தீர்பெருக்கால் உனது தனங்கள் பூரித்தலின் ஒருகச்சமையாது இருகச்சணிக என்றொரெனவும் இங்ஙனம் பலபொருள்கொள்ளக்கிடப்பதோர்க. இருகச்சணிதலை * “ஏயுமிருவாரெழினொருவாமிக்கவலி—வீயு மெனவெழுந்தவெழு முலையான்” என்பதனானும் உணர்க. முலை-தனம், முல்லை, (கற்பு.) ஏடிதொழிமுன்னிலை; விளியேற்று நின்றது. தான் அசை.

தண்ணாமலரைமதிநதியைத்தாங்குஞ்சடையாரிவர்தமைநா
 னுண்ணலொற்றியிருந்தவரேயையரேநீர்யாரென்றே
 னண்ணரிடத்துமப்பலத்துநடவாதவர்நாமென்றுசொலி
 யெண்ணாதருகேவருகின்றாரிதுதான்சேடியென்னே.

(இ-ள்.) தண் ஆர் மலரை மதிநதியை தாங்கும் சடையார் இவர் தமை நான்—குளிரிச்சிபெற்ற கொன்றைமலரையும் சந்திரனையும் கூங்கையையும் ஏந்தும் சடைமுடியையுடைய இத்தியாகேசப் பெருமானையான்; அண்ணல் ஒற்றியிருந்தவரே ஐயரே நீர் யார் என்றேன்—அண்ணலே! திருவொற்றியிருந்தவரே! ஐயரே! நீர் யாரெனவினாவினேன்; நாம் நண்ணரிடத்தும் அம்பலத்தும் நடவாதவர் என்று சொல்லியாம் (நம்மை) அணுகாதாரிடத்தும் அம்பலத்திலும் நடவாதவர் என்று (விடை) கூறி; எண்ணுது அருகே வருகின்றார்—யோசிக்காது சமீபத்தில் அணுகுகின்றார்; ஏடி சேடி இது என்? ஏ-று.

(வி-து.) ஒற்றியிருந்தவரே ஐயரே யென்பது திருவொற்றியிருந்தவரே! பீசாமணிகுலத்தவரே! என வியந்தேனாகவும், இவர் ஒற்றியிருந்தனிராகலின் எம்மரபினரோ வெனச் சந்தேகிக்கத்தக்கவரே நீர்யாரென வினாவி யதாகக் கொண்டனரெனவும், நடவாதவரென்பது-நண்ணரிடத்துச்செல்லாதவர், அம்பலத்திலே கூளியோடு நடனவாதையுடையவர் எனப் பொருள்பட்டு நிற்பதன்றியும், நீ நண்ணினமையானும் நின்னால் அழகிய பலன் சித்தித்தலானும் நின்னினின்றும் யாம் நடவாதவரே யென்றொரெனவும், நண்ணரிடத்துநட, அம்பலத்து வா, தவநாம் என்றொரெனவும், இங்ஙனம் பலபொருள்பட்டுநிற்பதோர்க. அண்ணல்-பெருமையிற் சிறந்தோர்; இது விளியேற்றது. நண்ணர்-பகைவர், அணுகத்தகாதவர். அம்பலம்-சபை, அழகிய பிரயோசனம். அருகுவருதல்-இனி ஒற்றியிருந்தவராகேமெனக் கூட்டத்தை நாடி அணுகவருதல்.

பிட்டின் திமண் சுமந்தவொற்றிப்பிச்சைத்தேவரிவர்தமைநான்
 றட்டின்மலர்க்கையிடத்தெதுவோதனத்தைப்பிடியுமென்றுரைத்தேன்
 மட்டினொருமுன்றுடனேமுடித்தாதலையீதென்றுசொலி
 யெட்டிமுலையைப்பிடிக்கின்றரிதுதான்சேடியென்னேடி.

(இ-ள்.) பிட்டின் திமண் சுமந்த ஒற்றி பிச்சைத்தேவர் இவர்தமை—பிட்டின்பொருட்டு வைகையாற்றின் மண்ணை முடியிற்சுமந்தவரும் திருவொற்றியூரில் வாழ்பவரும் பலியேற்றுண்பவருமாகிய இக்கடவுளை; தட்டின் மலர்கையிடத்து எது—(கொடுத்தலில்) தடைபடாத செந்தாமரைமலர்போலும் கழுத்தில் (உள்ளது) எண்ணை? ஒதனத்தை பிடியும் என்று நான் உரைத்தேன்—அன்னத்தை (அதில்) ஒற்றிக்கொள்ளும் என்று நான் பகர்ந்தேன்; ஈது மட்டின் ஒரு மூன்றுடன் ஏழு மத்தாதலை என்று சொல்லி—இது எமது கையிலுள்ளது தேனையுடைய ஒருபதுமத்தரின் (பிரமாவின்) சிரம் என்று (இவர்விடை) கூறிவிட்டு; எட்டி முலையை பிடிக்கின்றார்—தாவி (என்று) ஒதனத்தைப் பற்றுக்கின்றார்; ஏடி சேடி இது என்? ஏ-று.

(வி-து.) கையிடத்தது எது ஒதனத்தைப் பிடியுமென்றவழி, எது வெண்ணுங் கேள்விக்குப் பிரமதேவர். கபாலமென விடையீந்து, ஒதனமென்பதன் ஓகாரத்தை முந்திய எதுவென்பதொடு புணர்த்த வினாவிடைச்சொல்லாகக்கொண்டு தனத்தைப்பிடிக்கின்றாரென்பது. ஒரு மூன்றுடன் ஏழு ஒருபது; இத்துடன் மத்தரென்பது சேர, ஒரு பதுமத்தரென்றாகி, முன்மடிந்த பிரமதேவருள் ஒருவரை யுணர்த்துகின்றது.

மடையிற்கயல்பாயொற்றிநகர்வன்னலாகுமிவர்தமைநான்
 னடையிற்கனிவாற்பணியென்றேயருளீருரியருடையென்றேன்
 கடையிற்படுமொர்பணியென்றேகருதியுரைத்தேமென்றுரைத்தேன்
 னிடையிற்கலையைபுரிக்கின்றரிதுதான்சேடியென்னேடி.

(இ-ள்.) மடையில் கயல் பாய் ஒற்றிநகர் வன்னல் ஆகும் இவர்தமை—நீர்மடையிற் சேல்கள் எதிரேறிப்பாயும் திருவொற்றியூரி லமரும் தியாகேசராகிய இவரை; நான் அடையில்—யான் உம்மிடம் வந்தடைந்தால்; உரி ஈர்உடை கனிவால் பணி என்றே அருளீர் என்றேன்—உம்முடைய தோலாகிய குளிர்ந்த ஆடையைப் பட்டாடையென்றே இரக்கத்தால் அருள்கின்றீரில்லவ் என்றிசைத்தேன்; (யான்இசைத்தது) கடையில் படும் ஓர் பணிஎன்றே கருதி—கடையிற்பொருந்திய பட்டாடையென்றே சிந்தித்து; உரைத்தேன் என்றுரைத்து—நின்னுரை மிகவினிதென்று கூறி; என் இடையில் கலையை உரிக்கின்றார்—என்மருங்கிலுள்ள ஆடையை யலிழ்த்துகின்றார்; ஏடி சேடி இது என்? ஏ-று.

(வி-து.) தோலாகிய பட்டாடையை அருளீரென்றேனாக, இவர் அவ்விக்கரித்தை. “அருளையுடையர் எனதுடை (பழையதன்றிக்) கடையிற் பொருந்த

தியதோரு புதியபட்டாடையென்றே கருதி உரியீர்” என்றதாகக்கொண்டு, கலையை யுரிகின்றாரென்பது. தொகுதற்குப் பரிசுத்தமுடைமைதோன்றக் கலையிற்படுமோர் பணியெனவும், தமதாடை முதலியவற்றினும் தாழ்த்தன வாயினும் தலைவராதையாதியவற்றை வெல்கல்விரகமங்கைய நியல்பாகலின், உரியுடையருளினொருவங் கூறியதென்க. பட்டாக விதப்பதை * “பெட்டுப் பட்டாவுரி கொண்டோன்றென் வெங்கைப் பிரான்” என்பதனானும், தலை வராடை வெல்கலை † “பட்டினை மொழித்தனை அத்முக்காமென நின்றுகிலி னுக்கே” என்பதனானும் அறிக. பணியென்றது-பாறகடல் கடைதலிற்பட்ட வாசகியெனவும் பணியெனக்கருதி, ‘வா, சுகிப்பாயர்க் என்றருளீர்; உடை யுரியீர்; என்றதாகக்கொண்டு கலையையுரிகின்றாரெனலுமாம். இப்பொருட்க ண்கணீவாற்பணியென்பதற்கு, முதிர்ந்த வாலையுடைய பணியெனவும், கடை -முதனிலைத் தொழிற்பெயரெனவுங்கொள்க. அன்றியும் ‘உரிஉடையீர் உம த்துத் தொண்டுசெய்தொழுதவே பணிப்பீராக’ என்றதாகக்கொண்டு யான் கேட்டது இறுதியிற்கிடக்கும் ஒரு தொண்டையே என்று சிந்தித்து (அதற் கு விக்கினமாக) என்னிடத்துள்ள கலையைக் களைகின்றாரெனினும் பொருந் தும். இதிற் கலை என்றது கலாதி தத்துவங்களை.

மன்றன்மணக்குமொற்றிகர்வாணராகுமிவர்தமைநா
னின் நன்பொடுங்கையேந்தனத்தையேற்றோர்கலத்திற்கொளுமென்றே
னன்றன்புடையாயென்கலத்தினுங்கொண்டிடுவேமென்றுசொலி
யென்றன்முலையைத்தொடுகின்றாரிதுதான்சேடியென்னே.

(இ-ள்.) மன்றல் மணக்கும் ஒற்றிகர் வாணர்ஆகும் இவர்தமை—சோலை களில் மணம்வீசாநின்ற திருவொற்றியூரின்சுண் வாழ்பவராகும் இவரை; இன்று அன்பொடும் நான் கைவந்து அனத்தை ஓர்கலத்தில் ஏற்று கொளும் என்றேன்—யான் இன்று அன்பினோடும் கையிற்றங்கிய அனத்தை ஒருபா த்திரத்தில் பெற்றுக்கொள்ளும் என்றேன்; அன்பு உடையானே நன்று நாம் எண்கலத்தில் முகாண்டிடுவேம் என்று சொலி—அன்புடையானே! எல்லது யாம் எட்டுக்கலத்தில் ஏற்றுக்கொள்வேம் என்று கூறி; என்றன் முலையை தொடுகி ன்றார்—என்னுடைய தனத்தைத்தீண்டுகின்றனர்; ஏடி சேடி இது என்? எ-று.

(இ-து.) கை வந்து அனத்தை ஏற்று ஒருகலத்திற்கொள்ளும் என்று கூறிய வாக்கியத்தை அவர் (யாங்கன்) கையேம் (கோபியோம்) தனத் தையேற்று ஒருகலம்போலக் கொள்ளும் என்னும் பொருள்படக் கூறிய வா க்கியமாகக்கொண்டு, அன்புடையவனே! ஒருகலத்திலன்று எண்கலத்திற்கொ ள்கின்றோமென்று கூறி, எனதுதனத்தைத் தொடுகின்றாரென்பது. எண்கலம்- எட்டென்னும் எண்ணக்குறிக்கும் அகரவச்சரம் சேர்ந்தகலம்; அகலமென்ற படி; அகலம்-மாற்பு, கலம்-பாத்திரம், ஆபரணம்.

* திருவெங்கைக்கோவை - சக. † பழமலையந்தாதி - ச.இ.

கோமாற்கருளுந்திருவொற்றிற்கோயிலுடையாரிவரைமத
மாமாற்றியநீசேகலவிமகிழ்ந்தின்மடியேன்மனைவியினிடைத்
தாமாற்றிடக்கொண்டேக்குமென்றேன்றுவென்றார்தந்தாலென்னை
யெமாற்றினையெயன்கின்றரிதுதான்சேடியென்னேடி.

(இ-ள்.) கோமாற்கு அருளும் திருவொற்றிற்கோயில் உடையார் இவரை—
தொண்டைமான் சக்கரவர்த்தியாருக்கு அருள்புரிந்த திருவொற்றியூரில் திரு
க்கோயில்கொண்டெழுந்தருளியவராகிய இவரை; மதமாமாற்றிய நீர் ஏகல்-மத
யாரிணைய வென்ற நீர் செல்லந்த; இன்று அடியேன்மனையினிடை அவி ஆற்
றிட—இன்று அடியென்விட்டில் உணவுசித்தப்படுத்த; தாம் மகிழ்ந்து கொண்
டு ஏகும் என்றேன்—தேவரீர் உவந்து உட்கொண்டி செல்லுமென்று கூறினே
ன்; தா என்றார்—கொலிப்பாயாக என்று கட்டினையிட்டார்; தந்தால் என்னை
மொற்றினையே என்கின்றார்—கொடுத்தால் என்னை மொற்றிவிட்டனையேஎன்
றிசைக்கின்றார்; ஏடி சேடி இது என்? 'எ-று.

(வி-து.) திருமாலுக்கருளும் இவரையெனினும், மாந்தாதாவுக்கு அருளிய
இவரை எனினும் ஆம். நீர்கலவியின் மகிழ்ந்து அதுபலித்தேகும் என்றதாக
க்கொண்டு மொற்றினையே என்கின்றாரென்பது. என்னையென்பதீ ஒருவரா
லும் மொற்றுதற்கரிய என்னை யெனவும், இஃதொருவியப்பென்னை யெனவும்
பொருடந்த நின்றுது. மொற்றல் - நீரேயென்ற ஏகாரத்தைப் பிறிதுமொழி
யின் மூதலெழுத்தாக மாற்றலுமாம்.

அம்மாலயனுக்காண்பரியீர்க்கமரும்பதிதான்யாதென்றே
னிம்மாலுடையொற்றுதற்கோரெச்சமதுகண்டறியென்றார்
செம்மாலிஃதொன்றென்னென்றேன்றிருவேபுரிமேற்சேர்கின்ற
வெம்மான்மற்றென்றென்கின்றரிதுதான்சேடியென்னேடி.

(இ-ள்.) அம்மால் அயனும் காண்பு அரியார்க்கு-அத்திருமாலும் பிரமதே
வரும் காணுதற்கரிய தேவரீருக்கு; அமரும் பதியாதுஎன்றேன்-வீற்றிருக்குந்
தலம் எதுவென்று வினாவினேன்; இம்மால் உடையாய்—(நமது நகர்தொழி
யாத) இம்மயக்கமுடையவனே; ஒற்றுதற்கு ஓர்எச்சம்—ஒற்றுதல்கூர்நீர்க்குரிய
தொரு எச்சமே நமது பதியாம்; அதுகண்டு அறி என்றார்—அப்பதியை நீ யு
கித்தணர்வாயாக என்று பணித்தார்; செம்மால் இஃது ஒன்று—பெருமை
யிற் சிறந்தவரே! இஃதொரு பெயரேயாம்; மற்று ஒன்று என் என்றேன்—
அத்தலத்திற்குரிய பிறிதொரு பெயர் யாதென்று வினாவினேன்; திருவே—
இலக்குமிபோல்பவனே! புரிமேல் சேர்கின்ற எம்மான் மற்று ஒன்று என்கி
ன்றார்—புரி யென்னுமொழி பின்னே சேரப்பெற்ற எமது மூலப்பகுதிப்
பெயரேபிறிதொருபெயர் என்றியம்புகின்றார்; ஏடி சேடி இது என்? 'எ-று.

(வி-து.) உம்மை மாலென்புழியுங் கூட்டப்பட்டது. தான் அசை. ஒற்று
தல் வினைக்குரியஎச்சம் ஒற்றி என்னும் வினையெச்சம். அவ்வொற்றி யென்
னும் சொல்லாலுணர்த்தப்படும் ஊர் ஒற்றியூர். ஒற்றுதல் - உளவறிதல். மான்
மூலப்பகுதி; இது பலதத்துவோற்பத்திக்கு மூலமாதல் பற்றி மூலப்பகுதி

யெனப்பட்டது. மூலம் ஆதியாகலின் புரிமேற் சேர்கின்ற மானென்பது ஆதி புரியென்னும் அத்தலத்திற்குரிய பிறிதொருபெயரையுணர்த்தியபடி. தலைவி செம்மூலவென விளித்தமையால், தலைவர் திருவேயென விளித்தாரென்க. ௪

கண்கள்களிப்பவீண்டுநிற்குங்கள்வரிவருரொற்றியதாம்
பண்களியன்ற திருவாயாற்பலிதாவென்றார்கொடுவந்தேன்
பெண்கட்டாலீதன்மென்றாற்பேசப்பலியாதென்றேனின்
மெண்கண்பலித்ததென்கின்றாரிதுதான்சேடியென்னேய்.

(இ-ள்.) கண்கள் களிப்ப ஈண்டு நிற்கும் கள்வர் இவர் ஊர் ஒற்றியாம்—
எனது கண்கள் களிப்பறுமாறு ஈண்டு எழுந்தருளினிற்கும் கள்வரான இப்
பெருமானது ஊர் ஒற்றிற்காராகும்; பண்கள் இயன்ற திருவாயால் பலிதா
என்றார்—இசைபாடிவந்த திருவாக்கால் பிணைந்தருவாய் என்றனர்; கொடுவந்
தேன்—யான் இத்திருப் பிணைப்பைக் கொணர்ந்தேன்; பெண்கள் தரல்
ஈது அன்று என்றார்—இதுகண்ட இவர் பெண்கள் தருவது இப்பிணைப்பால்
வே என்றார்; பேசு அப்பலியாது என்றேன்—தேவரீர் குறிப்புமொழியிற்
கூறும் அப்பிணைப்பாதோ? (அறைவீர்) என்றேன்; நின் எண் கண் பலித்தது
என்கின்றார்—பெண்ணே! நினது எண்ணத்திற்கு ஏன்றியதெதுவோ? அதுவே
என்கின்றார்; ஏடி சேடி இது என்? என்று.

(வி-சு.) கள்வரென்றது—உயிர்கடோறும் கலந்திருந்தும் அவற்றா லுண்
ரா டாதுள்ள நிலைமைநோக்கி என்க. ஒற்றியது என்பதில் அது பகுதிப்
பொருள் விசுதி; இவ்வணம் வருமிடந்தோறும் கொள்க. பலிதாவென்பது
எமதெண்ணப்படி பலித்தவனே யெனவும், பெண்கள் என்பது பொதுமொழி
யேனும் வாழ்க்கைத்துணைவியரெனவும், பேசப்பலியாதென்பது இவ்வண்
ணம் பேசில் உமக்கு ஒன்றும் பலியாதெனவும், எண்கண் பலித்ததென்பது
எண்ணத்தின்கண் அல்லது எண்ணப்பட்டு கண்ணின்கண் பலித்ததேயாகவும்
பேசப்பலியாதென மருட்டுதல் சூய்யமொழியன்றி மெய்மைமொழியன்றெ
னவும் இங்ஙனம் பிறப்பொருள்பட்டு நிற்பதும் ஓர்க. எண்கண்ணென்பதற்கு
அக்கண்ணென அகாச்சுட்டாக்கலுமாம். பலித்தல்—கூட்டவழையுமாய்த்தல்.
ஆராமகிழ்வுதருமொருபேரழகரிவருரொற்றியதா அ
நேராய்விருந்துண்டோவென்றார்நீர்தான்வேறிங்கிலையென்றேன்
வாரார்மூலையாய்வுடியமுதுமலர்க்கையமுதுமணையமுது
மெராயுளவேயென்கின்றாரிதுதான்சேடியென்னேய்.

(இ-ள்.) ஆராமகிழ்வுதரும் ஒரு பேரழகர் இவர் ஊர் ஒற்றியதாம்—அது
பலிக்கத் தெவிட்டாத மகிழ்வைத்தரும் ஒப்பற்ற மிக்க சுந்தரராகிய இவரது
ஊர் ஒற்றிற்காராம்; நேராய்விருந்து உண்டோ என்றார்—எனக்கு நேர்மையா
க வேறு விருந்து வந்ததுண்டோ என்றனர்; நீர்தான் வேறு—இங்கு இல்
ன்றேன்—தேவரீரேயன்றி வேறொருவரில்லை என்றனர்; வார்—ஆர்—மூலையு
ய்யம்—கச்சையார்ந்த கொங்கையுடையாய்! வாயமுது—கண்ண்கண்ணுதும்

மனையமுதும் ஏராய் உளவே என்கின்றார்—வாயமுதமும் மலர்போன்ற கரீத தெடுத்துவந்த அமுதமும் மனையிலுள்ள அமுதமும் அழகாக அமைந்திருக்கின்றனவே என்கின்றார்; ஏடி சேடி இது என்? ஏ-று.

(வி-து.) கோராய் ஏராய் வினையெச்சத்திரிபுகள். கோர்-கோர்மை, தகுதி. நீர் தான் என்றதை ஜலமே என்று கூறியதாகக் கொண்டு மூவகை யமுதருக்க இங்ஙனம் மொழிவது தருமோர் என்று கூறியபடி. வாயமுது - அமுதுபோலும் வசனம், அதரபானம். கையமுது - கையிற் கொணர்ந்த அன்னம், கையாற் புரியும் ஆலிங்கனமாதியை. மனையமுது - வீட்டிலுள்ள அன்னம், கலப்பின்பம்.

அடுத்தார்க்கருளுமொற்றிநகரையரிவர்தாமிகத்தாகங் கடுத்தாமென்றார்கடிதடநீர்க்கண்டரையங்கொளுமென்றேன் கொடுத்தாய்கண்டதிலையையங்கொள்ளுமிடஞ்சூழ்ந்திடுங்கிலையை யெடுத்தாற்காண்பெமென்கின்றார் துதான்சேடியென்னேய்.

(இ-ள்.) அடுத்தார்க்கு அருளும் ஒற்றிநகர் ஐயர் இவர்தாம்—தம்மை யடுத்தோர்க்கருளுங் குணத்தான ஒற்றிநகர் நாயகராகிய இவர்; மிக தாகம் கடுத்தாம் என்றார்—மிகவும் தாகம் அதிகரிக்கப் பெற்றேமென்றார்; (அதற்கு நான்) கடிதடம் நீர்க்கண்டிர் - மலர்மணம் வாய்ந்த குளத்தில் சுவததைக் கண்டேயிருப்பீர் (அதனை அங்குப் பருகக் கடவீர்); ஐயம் கொளும் என்றேன்—பிண்கூயை இங்கு ஏற்றுக் கொள்ளுமென்றேன்; (இதற்கிவர்) கொடுத்தாய் கண்டதில்லை ஐயம் கொள்ளும் இடம் சூழ்ந்திடும் கலையை எடுத்தால் காண்போம் என்கின்றார்—கொடுத்தனை கண்டதுமாத திரமில்ல ஐயங்கொள்ளும் இடத்தைச் சூழ்ந்த கலையினை நீக்கினால் காண்போம் என்கின்றார்; ஏடி சேடி இது என்? ஏ-று.

(வி-து.) கடிதடநீர் கண்டெள்ளி ராகலின் ஐயங்கொளும் என்றேனாக, இவர் நிதம்பத்தை நீர் கண்டிராகலின் அதிலுளரும் பிண்கூயை தாகரு மென்றதாகக் கொண்டு, நிதம்பமும் பிண்கூயும் நீ உள்ளபடி யீந்தும் யாம்காண்புபெற்றிலேம்; இடையே மறைத்துள்ள ஆடைபை நீக்கின் காணவுமீ நுகரவும் பெறுவேம் என்கின்றார் போலும் இது என் என்றபடி. இனி, தாக மிக்கோம், என்ற ராகலின், என்னிடை யுள்ளது உமதுதாகந் தணிக்கவல்ல கடிதடநீர்க்கண்டிர் இதுமுதன்மைபெற்ற ஜலம் உட்கொள்ளுமென்றீந்சேன்; இவர் நீசந்த பொருளை மறைத்தள்ளுகலையை நீக்கின் காண்பெமென்கின்றார், இது என் என்றலும் ஒன்று. தாகமென்பது நீர்வேட்கையையும் காமவேட்கையையும், கடிதடமென்பது மலர்மணமிக்க தடாகத்தையும் மகளிரல்லுலையும், நீரென்பது முன்னிலையையும் ஜலத்தையும், கண்டிரென்பது முன்னிலை வினாமுற்றறையும் முன்னிலையுசையையும், ஐயமென்பது பிண்கூயையும் அழகியஜலத்தையும், ஐயங்கொளு மிடமென்பது உண்டோ இல்லையோவென ஐயுறுதற் கிடமான இடையையும் கசத்தையும், கலையென்பது இடையாடையையும் பிண்கூயை மறைத்துக் கொணர்ந்த கையாடையையும் உணர்த்தி நின்றன.

இந்தாரிதழியிலங்குசடையேந்தவிவருரொற்றியதாம்
வந்தார்பெண்ணேயமுதென் றாவரையின்சுதையிவகுண்டென்றே
னந்தார்முழலாய் பசிக்கினும்பெண்ணைசவிடுமோவமுதின்றே
லெந்தாரத்தாவென்கின்றாரிதுதான்சேடியென்னே.

ரீ (இ-ள்.) இத்து ஆர் இசுழி இலங்குசடைஎந்தல் இவர் ஊர் ஒற்றியதாம்—
சந்திரனும் ஆத்திமலரும் கொன்றை மலரும் திகழப்பெற்ற கோடரததையு
டைய தலைவராகிய இவரது ஊர் ஒற்றிநகராம் ; வந்தார் பெண்ணே அமுது
என்றார்—(என்னருகில்) வந்தவராய்ப் பெண்ணே ! அமுது தருவாய் என்றன
ர் ; இவரு வரை இன் சுதை உண்டு என்றேன்— இங்கே (ஐயமே!) கொள்ளத்
தக்க இனியடால் உண்டு கொள்ளுமென்றேன் ; அம்தார் முழலாய்—அழகியமா
லே குடியு கூந்தலையுடையவளே ! ; பசிக்கினும் பெண்ணைசை விடுமோ—பசித்
திருக்கினும் பெண்ணைசை யல்லுமோ ? ; அமுது இன்றேல்—அமுதுஇல்லையா
னால் ; எம் தாரம் தர என்கின்றார்—எமது தாரத்தையாவது தருவாய் என்கின்ற
னர் ; ஏழி சேடி-இது என்? என்று.

(வி-ஞ.) எந்தல் - எந்துதல், வவராலும் எந்தத்தக்க புகழினையுடையவர்
சிறப்படி, தொழிலாகுபெயர். வந்தார் - முற்றெச்சம். அமுதென்று கேட்ட
தற்கிணங்கச் சுதையுண்டென்றது சொன்னயம். வரையின் சுதையென்பது
கொள்ளத்தக்க இனிய பாலெலையும் மலைத்தேனெனவும் பொருள் பயப்ப
வும், இவர்அவனும் கொள்ளாது மலைமகளாகிய பார்வதியாரெனப் பொருள்
கொண்டு அமுதிசிறற்கு மனமின்றேல, எம்மலையியாகிய மலைமகளித்தா எ
ன்கின்றார். அமுதின்றென இன்மை மொழியுரையாது யான் இவனும் சுதை
யுண்டெனச் சொற்றதாகக் கொண்டனரோ இதுஎன்னே? என்பது. சுதை -
பால், அமுது, மகள்.

கக

தன்னத்தனியாயிங்குநிற்ஞ்சாமியிவருரொற்றியதா
மன்னத்தருளீரென்றார்நானழைத்தேனின்னையன்னமிட
முன்னம்பசிபோயிற்றென்றார்முன்னினறகன்றேனிய்வன்ன
மின்னத்தருவாயென்கின்றாரிதுதான்சேடியென்னே.

(இ-ள்.) தன்னம் தனியாய்இங்கு நிற்கும் சாமி இவர் ஊர் ஒற்றியதாம்—
நிக்கதனியாய் இங்கு நிற்கின்ற கடவுளாகிய இவரது ஊர் ஒற்றிநகராம் ;
உன்னம் தருவாய் என்றார்—பெண்களே ! அன்னத்தை உதவலீ! என்றனர் ;
அன்னமிட நினைநான் அழைத்தேன்—இவர்க்கு அமுதளிக்கத் (தொழி
யே!) நினை யானழைத்தனன் ; முன்னம் பசி போயிற்று என்றார்—முன்
னிரந்த பசி ஒழிந்ததென்றனர் ; முன் நின்று அகன்றேன்—இது கூறலும்
இவர் முன்னின்றும் மீண்டனன் ; இ அன்னம் இன்னம் தருவாய் என்கின்
றார்—சிறந்த அன்னத்தை இன்னும்பொருமுறை தருகி என்னின்றனர் ; ஏடி
சேடி இது என்? என்று.

(வி-து.) தன்னந்தனியென்பது பெண்ணம்பெரிது சின்னஞ்சிறிது 'கன் னங்கரிது என்பன போலத் தனிமை மிகுதியு யுணர்த்துவதோர் சொல். மு ன்னமென்பதில் அம் சாரியை. அழைத்தற்கு முன்னமே யெனலுமாம். தோ ழியை யழைத்த இன்ருரலோசையே பகியாற்றிற்றென்பார் பகிபோய்ற்றெ னவும், இவ்வன்ன நடைபை இன்னுமொருகால் நடந்து காட்டுதி என்பார் இவ்வன்ன மின்னந்தருவாயெனவும் கூறினார். கூறவே, இன்ருரலோசையும் இ னியநடையுமே அமையும், வேறுணவும்வேண்டுமோ? என்றாயிற்று.கஉ

மாறவழகோடிங்குநிற்கும்வள்ளலிவருரொற்றியதாம் .
வீரமுணவீயென்றீர்மேவாவுணவிங்குண்டென்றேன்
கூறமகிழ்வேகொடுவென்றார்கொடுத்தாலிதுதானன்றென்றே
யேரவழக்குத்தொடுக்கின்றாரிதுதான்சேடியென்னேஉ.

(இ-ள்.) மாற அழகோடி இங்கு நிற்கும் வள்ளல் இவர் ஊர் ஒற்றியதாம் — நீங்காத அழகுடன் இங்கு நிற்கின்ற கொடை யாளரான இவரது ஊர் ஒற் றிநகராம்; வீறு ஆம் உணவு ஈ என்றார்—பெருமை தங்கிய நல்ல உணவை நல்குவை என்றனர்; நீர் மேவா உணவு இங்கு உண்டென்றேன்—நீரோடு கலவாத சுத்தவுணவு இங்கு உண்டு என்றனர்; கூறமகிழ்வே கொடு என் றார்—பெண்ணே! இது சொல்லப்படாத மகிழ்வுதந்தது தருகி யென்றனர்; கொடுத்தால் இதுதான் அன்று என்றே—கொடுக்கப்புகில இது அல்ல வென்று; ஏரவழக்கு தொடுக்கின்றார்—பிறரொவ்வாத அழிவழக்கைத் தொ டுக்கின்றனர்; ஏடி சேடி இது என்? ஏறு.

(வி-து.) புனல் கலவாதவும் புதியவும் கனியாதியவுமாகிய உணவுகளைச்சு ட்டி நீர் மேவா வுணவென்று உணர்த்தினேனாக; இவர் தவக்கோலமுடைய நீர் இதுகாறும் மேவிய வுணவு பேரின்பமளிப்பவனவே அவை ஈங்குக்கிட்டா; நீர்மேவாத சிறின்பமளிக்கு முணவை ஈங்குள்ளன என்றதாகக்கொண்டு; யான் அவ்வுணவுகளைத்தரின நீ கூறியது ஈதல்லவேயென்று நியாயசபைக்கே லாத வழக்கை யிசைக்கின்றாரென்பது. நீரென்பது ஜலத்தையும் முன்னிலை யையும், மேவா வென்பது கலவாத விரும்பாத வென்னும் பொருளையும், உ ணவென்பது உணவையும் அநுபவத்தையும் விளக்கி நின்றன. நீர்மேவா வு ணவென்பது நீர்விரும்பிய விடம்போல்வதல்லாத வுணவெனவும் பொருள் பட்டுநிற்பதோர்க. ஏரவழக்கு - பிறமகளிரைக்காதலித்தோர் அது கருணை மாக இசைக்கும் அநீதிவழக்கு.

கரு

வண்மையுடையார் திருவொற்றிவாணரிவர்தாம்பலியென்ற
ருண்மையறிவீர்பலிபெண்மையுணர்கிலீரென்னுழையென்றேன்
பெண்மைசிறந்தாய்நின்மனையிற்பேசும்பலிக்கென்றடைந்ததுநா
மெண்மையுணர்ந்தேயென்கின்றாரிதுதான்சேடியென்னேஉ.

(இ-ஈ.) வண்மை உடையார் திருவொற்றிவாணர் இவர்தாம் பலி என்றார்—கொடைக்குணமுடையாராய்த் திருஒற்றியூரில் வாழ்பவராகிய இவர் பலி என்று வந்தனர்; உண்மை அறிவீர்—உண்மையை உணர்ந்தவரே!; என்னுழை பலி எண்மை உணர்கிலீர் என்றேன்—என்னிடத்தில் பிச்சையேற்கும் எளிமையை அறிகிலீர் என்றேன்; பெண்மை கிறந்தாய் நின் மனையில் பேசும் பலிக்கென்று நாம் அடைந்ததும்—பெண்ணியல்பிற்சிறந்தவளே! நினது இல்லத்தில் வியக்கும் பிணைக்கென நாம் அடைந்ததும்; என்மை உணர்ந்தே என்கின்றார்—நீ எளிமையிற் பிணையுளப்பை யென்பது அனர்த்தே என்கின்றார்; ஏடி சேடி இது என்? எ - று. *

(ஈ-து.) அறிவீர் - காலமயக்கு. பெண்மை - பெண்தன்மை; மை தன்மைப் பொருட்டி. கொடைக்குணத்தரையும் உண்மையுணர்ந்தவராயு மிருக்கிற நீர் பெண்ணியல்புடைய என்னிடம் ஏற்றல் இழிவென வுணர்ந்திரில்லை என்றேனாக; இவர் பலி எண்மை என்பதற்குப் பலிக்கும் இலேசுத்தன்மை எனப்பொருள்கொண்டு பலியெண்மை யுணர்ந்தே அடைந்தது என்கின்றாரென்பது. இவர் பலி வேண்டும்மென்னலும், யான் எனதுள்ளத்தள்ள மையை யறிவீர், அந்த மையிருத்தலால் என்னுழைப் பலியெளிதாகச் சித்திக்குமென்பதை யுணர்கிலீரென்றேனாக; நாம் அடைந்ததும் என்மை யுணர்ந்தே யென்கின்ற ரென்பதொரு பொருளுககுடையையும் அறிக. எனவே, அகத்தள்ள மையையே மையாகப் பலியேற்க வேண்டிய வாராயிற்று. இதில் மை - மயக்கம், ஆடு. பலி யென்பது பிணையையும் பலிப்பாயாக வெள்ளும் முற்றையும் தேவதா பலியையும், உண்மை யென்பது சத்தியத்தையும் உளதாந் தன்மையையு உள்மயக்கத்தையும், எண்மை யென்பது எளிமையையும் எண்ணத்தியல்பையும் எண்ணப்படு மயக்கத்தையும், பேசும் பலி யென்பது வியக்கும் பிணையையும் வினோதமாகப் பேசிக்கொண்டலாவதற்கேதுவாகக் கொண்ட பலித்தொழிலையும் உணர்த்தின. கச

திருவாய்மொழிக்குந் திருவொற்றித்தேவரீர்க்கென்விழைவென்றேன்
வெருவலுனதுபெயரிடையோர்மெய்நீக்கியநின்முகமென்றார்
தருவலதனைவெளிப்படையாற்சாற்றுமென்றேன்சாற்றுவுனே
லிருவலுமடவாயென்கின்றாரிதுதான்சேடியென்னேஉ.

(இ-ஈ.) திருவை அளிக்கும் திருஒற்றி தேவரீர்க்கு விழைவு என் என்றேன்—அன்பர்க்கு இம்மை மறுமை வீடென்னும் பேறுகளைப் பாஸ்கரும் திருவொற்றியூரிலமரும் தேவரீர்க்கு இஷ்டம் யாது என்று வினாவினேன்; வெருவல் உனது பெயரிடை ஓர் மெய் நீக்கிய நின்முகம் என்றார்—பெண்ணே! அஞ்சற்க: நினது பெயரின் இடையில் ஒரு மெய்யை எடுக்கப்பட்ட நின்னுடைய முகமே விருப்பம் என்றனர்; அதனைத் தருவல வெளிப்படையால் சாற்றும் என்றேன்—அதனைத் தருவேன் வினாக்கச்சொல்வீர் என்றேன்; மடவாய் சாற்றுவனேல் இருவை என்கின்றார்—

பெண்ணே ! நான் சொல்லுவனேஸ் வைவையே என்கின்றார் ; ஏடி சேடி இது என் ? ஏ-று.

(வி-ரு.) நம்பி யென்பது ஆடவரிற்சிறந்தாரக்கும் நங்கை யென்து பெண்களரிற்சிறந்தாரக்கும் உரிய பெயராகலின், பெண்களரிற்சிறந்த இவ ட்ருரிய சிறப்புப்பெயர் அதுவேயாதல்பற்றி உனது பெயரென்றார். உன டே, நங்கை என்பதில் அது இடையொற்று நீக்க 'நகை' எனநின்ற 'முகம்' என்பதுகூட நகுதலையுடைய முகமெனப் பொருள்பட்டு நின்றது. நகை முகந்தருவையேல் போதுமென்பது சுருத்து. 'நகைமுகம்'-அணிகளணி யத்தக்க இடம் எனக்குறிப்புரையாக்கித் தனம் எனக்கோடலும் ஒன்று. முகம் - இடம். என்விழைவென்பது எனது விருப்பமெனவும் யாதுவிருப்ப மிருக்கின்ற தெனவும் பொருள் பயப்பதும் உணர்ச்சு. இருவை - இரண்டு வை ; அது வைவை என்பது ; திட்டிவை யென்னும் பொருட்டு. கரு

முந்தைமறையோன்புகழொற்றி முதல்வரிவர்தம் முகநோக்கிக் கந்தையுடையீரென்னென்றேன்கழியாவன் நன்மொழியாலே யிந்துமுகத்தாயெமக்கொன்றேயிருநான்குனக்குக்கந்தையுள் திந்தவியப்பென்னென்கின்றாரிதுதான்சேடியென்னேயு.

(இ-ள.) முந்தை மறையோன் புகழ் ஒற்றி முதல்வர் இவர் தம்முகம் நோக்கி—அராதியான வேத முணர்ந்த பிரமணஸ் புகழப்பெற்ற ஒற்றி நக ரின் முதல்வரான இப்பெருமானது முகத்தை நோக்கி ; கந்தை உடை யீர் என்னென்றேன்—கந்தையையே உடையாகக் கட்டியுள்ளீர் இது எ ன்னை யென்றனன் ; இந்து முகத்தாய் எமக்கு ஒன்றே—சந்திரவதனியே ! எமக்கு ஒரு கந்தையே உளது ; கழியா உன்றன் மொழியாலே உன க்கு இருநான்கு கந்தையுளது—பெருமித நீங்காத உனது சொற்களாலே உனக்கு எட்டுக் கந்தையுளதே ; இந்தவியப்பு என் என்கின்றார்—இந்த ஆ ச்சரியம் என்னையோ ? என்கின்றனர் ; ஏடி சேடி இது என் ? ஏ-று.

(வி-து.) பிரம தேவர் பூசித்து யாகநடாத்திப் புகழ்ந்த தலமாகலின் மறையோன் புகழொற்றி யெனவும், இறைவர் துன்னம்பெய் கோவணமாக உடைகொண்டிருத்தலின் கந்தையுடையெனவும் விசேடிக்கப்பட்டன. இரு நான்கு - எட்டு, எட்டென்னும் எண்ணைக் குறிக்கும் அகரத்தைக் கந்தை யோடு சேர்க்க அகந்தை என்று பொருள்படும். படவே, தியாகேசராகிய நம்மைக் கந்தையுடையீரென்று பழித்தது உனக்கந்தையே யாகலின் எமக்கு ஒரு கந்தையும் உனக்கு எட்டுக்கந்தையுடையென்னென்று எதிர்ப்பழித்தபடி. கசு

துன்னலுடையாரிவர்தமைநீர் துன்னும்பதுதான்யாதென்றே னென்னலிலெமைத்தெளிவானின் தரினதுபெயரென்ற ருன்னலுறுவீர்வெளிப்படவீதுரைப்பீரென்றேனுரைப்பேனே லின்னலடைவாடென்கின்றாரிதுதான்சேடியென்னேயு.

(இ-ள்.) தன்னல் உடையார் இவர்தமை நீர் துன்னும் பத்தான் யாது என்றேன்—கைத்த சிலையையுடைய இவரை நீலிர் வசிக்கும் பதீஎது? என்று கேட்டனன்; நென்னல் இரவில் எமை தெளிவானின்ற நினது பெயரென்றார்—நேற்றிரவில் (எமக்குங் காதுலுளதோவென்று) எம்மை உணர முயன்று நின்ற நினது பெயரே என்றனர்; உன்னல் உறுவீர்—யாவராலுந் தியானிக்கப்படும் பெரியீரே!; ஈது வெளிப்பட உரைப்பீர் என்றேன்—நீர் கூறியதைத் தெளிவாக உரைக்கக்கடவீ ரென்றேன்; உரைப்பேனெல் தீன்னல் அடைவாய் என்கின்றார்—யான் கூறுவனெல் நீ மிக்க துன்பமுறுவை என்கின்றார்; ஏடி சேடி இது என்? என்று.

(இ-து.) தெளிவானின்ற நினது பெயரென்பது தலைவர் கருத்துணரும் படி. ஒற்றை விடுத்து ஆய்ந்துநின்றமையிற் போந்த ஒற்றியென்னும் பெயர் சுட்டி நின்றது. ஒற்றி - ஒற்றையானுதலுடையவன். ஒற்றென்பது அரசு அமைச்சு என்பனபோல அன் விருதி குன்றியபெயர். ஒற்றன் - உளவறிபவன். ஒற்றியெனவே ஒற்றியூரென்றாராயிற்று. இன்னலென்பது யாம் இரவு இரகசியமாக நடாத்தியதை இவர் உணர்ந்துகொண்டதுமன்றிப் பலரறிய வெளிப்படுத்தலுஞ் செய்தனரே யென்னு நாணமும், தீதனால் இனி யாது வினையுமோ வென்னும் அச்சமுங்காரணமாக நேரும் வருத்தமிருதியின் மேற்றது.

சிமைக்கொள் சூலத்திருமலர்க்கைத் தேவர் நீர் எங்கு இருந்ததென்றே கஎ
னெமைக்கண்டளவின்மாதேநீயிருந்ததெனயாமிருந்ததென்றே
ரமைக்குமொழியிங்கிதமென்றேனொன்மொழியிங்கிதமன்றே
விமைக்குமிழையாயென்கின்றாரிதுதான்சேடியென்னேடி.

(இ-ள்.) சிமை கொள் சூலம் திருமலர்கை தேவர் நீர் எங்கு இருந்தது என்றேன்—முச்சிகையுள்ள சூலப்படைபை அழகிய மலர்போலங் காத்திற் கொண்ட தேவரே! நீர் எங்கு இருந்தது என்றனன்; மாதே யாம் இருந்தது ஓமை கண்டளவில் நீ இருந்ததென என்றார்—பெண்ணே! யாம் இருந்தது எம்மைக் கண்டலுளவில் நீ இருந்ததுபோல என்றனர்; அமைக்கும் மொழி இங்கிதம் என்றேன்—நீர் விடையமைத்துக் கூறிய மொழி மிகக் குறிப்புடையதென்றனன்; ஆம்—அஃதுண்மையே; இமைக்கும் இழையாய்—மின்னும் அணிகலையுடையாய்!; உன்மொழி இங்கிதம் அன்றோ என்கின்றார்—உனது கூற்று மிகக்குறிப்புடையதன்றோ? என்கின்றனர்; ஏடி சேடி இது என்? என்று.

(வி-து.) திருமலர்—இலக்குமிக்கு இருப்பிடமான தாமரையுமாம். கண்டளவில் என்பதில் அகாந்தொக்கது. எமைக்கண்டளவில் காதுலைக் காட்டாது ஒதுங்கி நீ ஒற்றியிருந்தாயன்றோ? அங்ஙனமே நாமும் ஒற்றியிருந்தது என்றனர்; எனவே, ஒற்றியூர் நமதுர் என்றபடி. இங்கிதமென்பது குறிப்பு மொழியெனவும், இங்கு இதமெனவும் பொருள்பட்டு நின்றது. நீயிருந்ததென ஆமிருந்தது எனப்பாடபோதி, நீரெங்கிருந்த தென்பதற்குப் புனலெங்கிருந்

ததென்று வினவியதாகக்கொண்டு, எமைக்கண்டபோது நீ முகதரிமனையில் கண்ணீர்வடிய நின்றதுபோலப் புனலும் கண்ணீர்வடியத் தாமரையிருந்த இடத்தில் இருந்தது என்று ஓர் வினோதப் பொருளுரைத்ததாகக் கூறுதலும் உண்டு. (கண்ணீர் = கள் + நீர்) கஅ

நடங்கொள்பதத்தீர் திருவொற்றிநங்கள் பெருமானீரன்றோ
திடங்கொள்புகழ்க்கச்சூரிடஞ்சொந்திரென்றேனின்னமிநோக்காக்
சூடஞ்சேர்ந்ததுமாங்க்கிடென்றார்சூடமயாதென்றேனவிதறிதற்
கிடங்கார்நடுநீக்கென்கின்றாரிதுதான்சேடியென்னேய.

(இ-ள்.) நடங்கொள்பதத்தீர் திருஒற்றி நங்கள் பெருமான்—நடனமிடும் பதங்கனையுடையீரே! ஒற்றியூரில் அமரும் எங்கள் பெருமானே! நீர் அன்றோ திடங்கொள்புகழ் கச்சூர் இடம் சேர்ந்தீர் என்றேன்—தேவரீரல்லவா? அழிவற்ற புகழ்ச்சியுடைய திருக்கச்சூரென்னுந் தலத்தினுஞ் சேர்ந்திருப்பவர் என்றனன்; நின் நடு நோக்கா சூடம் சேர்ந்ததும் அஃது என்றார்—நின்று இடையின் மெலிவை நோக்காத சூடம் இருந்தும் கச்சூர் இடமே என்றன்; சூடம் யாது என்றேன்—சூடமென்பது யாதென்றனன்; அஃது அறிதற்கு இடங்கார் நடுநீக்கு என்கின்றார்—அதை நீ யுணர்த்தற்கு இடங்கரின் நடுநீக்கு என்கின்றனர்; எடி சேடி இது என்? ஏ-று.

(வி-து.) ஆங்கு-அகசு. திருக்கச்சூர் சுந்தரமூர்த்திநாயனருக்குப் பெருமான் பிணையெடுத்து அமுதருத்திய ஓர் திருத்தலம். ஒற்றியூரே! கச்சூரிவிருந் தவரென்று கொண்டது, அங்கும் தியாகேசரெனத் திருநாமங்கொண்டு அமரும் ஒற்றுமையால் என்க. கச்சு ஊர் இடம் - கச்சு ஊர்கின்ற இடமாகிய மார்பு. நடுநோக்காக் சூடமென்றது விளங்கவைத்தல். நடு - இடை, நடு நிலைமை. இடைநோக்காமை-அதனது துணைமை குறியுமை. எனைக்குடங்கள் இடையை ஆதரவாகக்கொண்டு அதுபற்றிநிற்க, தனகுடங்கள் அதனைப் பற்றாதனபோன்று மெலித்திறுமாந்து நின்றலின் நடுநோக்காக்குடமென்றது. இடங்கார்-நீர்வாழ் விலங்காகியமுதலை; இதில் நடுவெழுத்தை நீக்க முலையென்றாக் குடம்யாதென்பதற்கு விடையாய் நின்றது. கக

சங்கமருவமொற்றியுளீர்சடைமேலிருத்தென்னென்றேன்
மங்கைகினதுமுன்பருவமருவமுதனீத்திருந்ததென்றார்
கங்கையிருந்ததேசெயன்றேன் கமலையனையாங்கமுக்கடையு
மெங்கையிருந்ததென்கின்றாரிதுதான்சேடியென்னேய.

(இ-ள்.) சங்கம் மருவும் ஒற்றியுளீர்—சங்குகள்தவழும் திருவொற்றியூரிலுள்வையே! சடைமேல் இருந்தது என்னென்றேன்—சடைமீதுருந்தது என்னை யென்றனன்; மங்கை கினது முன்பருவம் மருவமுதல் நீத்து இருந்தது என்றார்—பெண்ணே! கினது முன்பருவம் தான்மருவிய முதலெழுத்தை விட்டிருந்த தென்றனர்; கங்கையிருந்ததே என்றேன்—கங்கைநீர் இருந்ததே என்றனன்; கமலையனையாய்—இலக்குமி போல்பவளே!; கழுக்கடையும் எம்

கை இரூக்தது என்கின்றார்—சூலமும் எமது கரத்திலிருந்தது என்று சொல்கின்றனர்; ஏழி சேடி இது என்? எ-று.

(வி-கு.) நெய்தனிலத்தலமாதலால் சங்கம் கடற்சங்கம் என்க. சங்கம் - கல்விச்சங்கமுதலியனவுமாம். மங்கை என்று விளித்தலையால் அதன் மூன் பருவம் பெதும்பையாம்; அதில் முதனீத்தது தும்பை; மங்கைப்பருவம் (கக) வயது வரையும், பெதும்பைப் பருவம் (கக) ஓயதுவரையும். தும்பையேயன்றிக் கங்கையு மிருந்ததே என்ன, பெருமான் கம் கை இருந்த தென்றதாகக்கொண்டு, நமது கையில் கம்மாத்திரம் ஆன்று, கழுக்கடையு மிருந்தது என்கின்றாரென்பது; கம்-பிரமசபாலம். கழுக்கடை-சூலம். ௨௦

ததிசேரொற்றிவளர்தருமதுரையேநீர்மூன் னாடலுறும்
பதியாதென்றேனம்பெயர்முற்பகர்ரெழுத்தைப்பறித்ததென்றார்
நிதிசேர்த்திடுமப்பெயர்யாதுநிகழ்த்துமென்றேனீயிட்ட
தேவவோவதுகாரணென்கின்றரிதுதான்சேடியென்னேம.

(இ-ள்.) ததிசேர் ஒற்றிவளர் தருமதுரையே நீர் மூன் நாடலுறும் பதியாது' என்றேன்—அனைராலும் துதிக்கப்பெற்ற ஒற்றியில் ஒங்கிய தருமப்பிரபுவே! தேவரீர் முன்விரும்பிய பதி எதுவோ? என்றேன்; நம் பெயர் முன்பகர் ஈரெழுத்தை பறித்தது என்றார்—நமது பெயரில் முன்னே சொல்கின்ற இரண்டு எழுத்தை நீக்கியதென்றனர்; நிதி சேர்த்திடும் அப் பெயர் யாது நிகழ்த்தும் என்றேன்—பொருள்போற் போற்றத்தக்க அப் பெயர் யாதோ? கூறவேண்டும் என்றனன்; நீ இட்டது எதுவோ அது காண் என்கின்றார்—நீஇட்டபெயர் எதுவோ அதுதான் என்கின்றனர்; ஏழி சேடி இது என்? எ-று.

(வி-கு.) யான் பொதுப்பட நான் நாடலுறும் பதியாதென்று வினவ, முன் ஆடலுறும் பதியாதென்று வினவியதாகக்கொண்டு, அறுபத்துநான்கு திரு விளையாடல் செய்தருளிய பதி மதுரையென்றாரென்பது. தருமதுரையே யென்று விளித்தமைபற்றி நீயிட்டழைத்ததெதுவோ? அதுவென்று சுட்டி நமையின், தருமதுரையென்பதில் முதலீரெழுத்தை நீக்க மதுரையென்ப பொருள்படுவதோர்க.

௨௧

உடற்கச்சுயிராமொற்றியுளீருமதுதிருப்பேர்யாதென்றேன்
சூடக்குச்சிலந்தபொழுதினைமுன்கொண்டவண்ணராமென்றார்
விடைக்குக்கருத்தாவாரீர்தாம்வினம்பன்மிக்கற்றவரென்றே
னிடக்குப்புகன்றயென்கின்றரிதுதான்சேடியென்னேம.

(இ-ள்.) உடற்கு அச்ச உயிராம் ஒற்றியுளீர்—உடனுக்கு உயிர்போல உயிருக்கு உயிராய் விளங்கும் ஒற்றியில்வாழ்பவரோ!; உமது திருப்பேர் யாது என்றேன்—உமது திருநாமம் என்னெ யென்று வினவினேன்; சூடக்கு சிலந்த பொழுதினை முன்கொண்ட வண்ணராம் என்றார்—மேற்குச்

சிவந்த பொழுதின்பெயரை முன்னேகொண்ட வண்ணர்என்றார்; விடைக்கு கருத்தா ஆம் நீர் தாம் விளம்பல் மிகக் கற்றவர் என்றேன்—உத்தரமளித்தற்குக் கருத்தாவாகிய நீர் பேசல் மிகக் கற்றவர் என்றனை; இடக்குபுகன்றாய் என்கின்றார்—பெண்ணே! நீ இடக்குப் பேசுகின்றாய் என்கின்றார்; ஏடி சேடி இது என்? எ-று.

(வி. கு.) குடக்குச்சிவந்த பொழுது - அந்தி; அதுமுன்கொண்டவண்ணர் அந்திவண்ணர். விடைக்குக் கருத்தா வென்பது இடபராயகரென்பதஞ் சுட்டியது. உன்கேள்விக்கியைந்தவிடை பசர்ந்து நிற்கவும், தருமவிடையையுடைய நம்மைப் பேச்சுக்கற்றலொன்று அதர்மமாகக் கூறினயென்பார், இடக்குப்புகன்றாயென்றார். இடக்கு-ஏறுமாறு; இறைவர் ஏறு இடபமாசலால், மாறு-அதாமமாதலறிக. ௨௨

மணங்கேதகைவாற்செயுமொற்றிவள்ளலிவரைவல்வினாவேன்
பிணங்கேஞ்சிறிதுநில்லுமென்றேன்பிணங்காவிடினுநென்னலென
வணங்கேடுகின்றகொன்றினிற்பா தியதினிலோர்பா தியாகுமிதற்
கிணங்கேஞ்சிறிதுமென்கின்றாரிதுதான்சேடியென்னே.

(இ-ள்.) கேதகை மணம்வரன் செய்யும் ஒற்றிவள்ளல் இவரை—தாழைமலர்கள் வாசனையை விண்ணுலகயளவும் வீசந் திருவொற்றியூரிலடரும் தியாகேசராகிய இவரை; வல்விரைவு என்—நீர் அதிவிரைவாகச் செல்லுதல் எற்றுக்கு; சிறிதும் பிணங்கேம் நில்லும் என்றேன்—சிறிதும் மாறுபடோம் நிற்பீரென்றேன்; அணங்கே பிணங்காவிடினும் நென்னல் என—பெண்ண! நீ மாறுபடாயாயினும் முன்னை நாளைப்போல்; நினக்கு ஒன்றினின்பாதி அதில் ஒர்பாதி ஆகும்—(அம்மாறுபாடு) உனக்கு அரையதில் ஒருகால்நேரும்; இதற்கு சிறிதும் இணங்கேம் என்கின்றார்—இவ்வேண்டு கோளுக்கு அற்பமும் உடன்படோம் என்றியம்புகின்றார்; ஏடி சேடி இது என்? எ-று.

(வி-கு.) நீ பிணங்காவிடினும் நினது அரை பிணங்குதல் ஒருதல் யென்பார், ஒருகால் பிணங்குமென்றார். அரைபிணங்குமென்றது உபசாரம். பிணங்குதலாவது—பிணங்கினார் போன்று ஆடையணிகையொழித்தல். இவ்வியல்பு கூடிச் சுகித்தாலல்லது அகலாதாகலின், இதிவிணங்கேம் என்கின்றார் என்பது. நென்னல் - முன்னைநாள். ஒன்றினிற்பாதி - அரை; அதிலோர்பாதி-ஒருகால்; முன்னையநாள் என்பது முன்னைநாட்களையும், அரையென்பது இடையையும், ஒருகாலென்பது ஒருகாலத்தையும், ஆகுமென்பது தப்பாமல் பிணங்குமென்பதையும் உணர்த்தின. ௨௩

ஒற்றிகராரிவர்தமைநீருவந்தேறுவதிக்கியாதென்றேன்
மற்றுன்பருவத்தொருபங்கேமடவாயென்றார்மறைவிடையீ
திற்தென்றறிதற்கரிதென்றேனெம்மையறிவாரன்நீயஹி
தெற்றென்றறிவாரென்கின்றாரிதுதான்சேடியென்னே.

(இ-ள்.) ஒற்றி நகராஃ இவர்தமை நீர் உவந்தேறுவது, யாது என்மேன்—ஒற்றிப்பதியரான இவரை நீர் விரும்பி இவர்தது எது என்றனன்; மடவாய் உன்பருவத்து ஒருபங்கே என்றார்—மடப்பமுடையவளே! உனது பருவத்தில் ஒரு பங்கையே என்றனர்; ஈது மறைவிடை இன்று என்று அறிதற்கு அரிது என்றேன்—ஐயரே! இது அறியாவிடையாகின்றது இதனை இதுவென்று அறிதற்கு அருமையே யென்றனன்; அஃது எம்மை அறிவார் அன்றி எற்றென்று அறிவார் என்கின்றார்—அதனை எந்நிலை அறிபவரான அடியறின்றி ஏனையோர் என்னவென்று அறியவல்லார் என்கின்றனன்; ஏடி சேடி இது என்? எ-று.

(வி-து.) இங்கு - மற்று - அசைகள். வாலை தருணை பிரவிடை விருத்தையென்னும் நால்வகைப் பருவப்பெண்களுள் ஈண்டு வினவினள் பிரவிடையே யாதலின் உன்பருவத்தேனவும், விடையென்பது அதிப்பாதிமொழி யாதல் பற்றி ஒருபங்கெனவுக்கூறினார். பிரவிடை—மூப்பதுக்குமேல் ஐம்பத்தைந்து வயதுக்குட்பட்டவள். நீர்கூறுவது பொருள் விளங்காத உத்தரமென்னும் கருத்தால், இதுமறைவிடையென்றேனாக; இறைவர் வேதவருவாகிய இடமம் என்றதாகக்கொண்டு எம்விடையை எம்மையறிவாரன் திப்பிறநியா ரென்கின்றாரென்பது. எம்மை யென்புழி, ஐ—தலைமையுமாம். உசகண்ணின்மணிபோலிங்குநிற்கும்கள்வரிவருரொற்றியதாம் பண்ணின்மொழியாய்தின்பாலோர்பறவைப்பெயர்வேண்டினம்படைத்தான் மண்ணின்மிசையோர்பறவையதாவாழ்வாயென்றொன்னென்றே னெண்ணியறிநீயென்கின்றாரிதுதான்சேடியென்னேடி.

(இ-ள்.) கண்ணின் மணிபோல் இங்கு நிற்கும் கள்வர் இவர் ஊர் ஒற்றியதாம்—கண்ணின் கருமணிபோல் இங்கு வீற்றிருக்கும் கள்வராகிய இவரது ஊர் ஒற்றிநகரமாம்; பண்ணின் மொழியாய்—பண்போலும் இனிய மொழியுடையவளே!; தின்பால் ஓர் பறவைப்பெயர் வேண்டினம்—உன்னிடம் ஓர்பகூறியின் பெயரை விரும்பிவந்தனம்; படைத்தால்—எனக்கு அதனைத் தந்தால்; மண்ணின்மிசை ஓர்பறவையதா வாழ்வாய் என்றார்—இவ்வுலகில் ஒருபகூறியதாய் வாழ்வை என்றனன்; என்னென்றேன்—அதுயாது என்றனன்; அண்ணிஅறி நீ என்கின்றார்—நிதானித்து அறிகுவை என்கின்றனன்; ஏடி சேடி இது என்? எ-று.

(வி-து.) கண்ணின்மணி என்றது அருமை விளங்குதற்கு. பறவையதா - ஈறுதொக்கது. முன்னர்க்கூறிய பறவை அன்னம் - (சோறு.) பின்னர்க்கூறிய பறவை கிளி - (சுகம்.) ஆகவே, சோறுபடைத்தால் சுகமாகவாழ்வாய், என்றபடி.

சேடார்வளஞ்சூழொற்றிககர்செல்வப்பெருமானிவர்தமைநா னோடாரீகரத்திதொண்டோள்களுடையொன்னென்னுதாத்தேனீ கோடாகோடிமுகதுறுகோடாகோடிக்களமென்றே யீடாயடையாயென்கின்றாரிதுதான்சேடியென்னேடி.

(இ-ள்.) சேடி ஆர் வளம் சூழ் ஒற்றிநீகர் செல்வப்பெருமான் இவர் தமை—பெருமைமிக்க வளஞ்சூழ்ந்த ஒற்றிநீகர்ச்செல்வரான இவரை ; நான் ஒடி ஆர் கரத்தீர் என்னோள்கள் உடையீர் என் என்று உரைத்தேன்—ஒடிதங்கிய கரத்தையுடையீர் ! எட்டுத்தோள்களை யுடையவுராயிருக்கின்றீர் இது என்னை என்றேன் ; நீ கோடாகோடி முகம் தூறுகோடாகோடி களம் என்றே ஈடா உடையாய் என்கின்றார்—நீ கோடாகோடி முகமென்றும் தூறு கோடாகோடிகண்டமென்றும் ஒப்பாகவுடையாய் என்றுரைக்கின்றார் ; ஏடி சேடி இது என் ? எ-று.

(வி-து.) என்னோ யென்றும் பாடங்கொள்ளின், என்னெயுன்பது வியப்பிடைச்சொல் என்க. கோடியென்னும் எண்ணைக் கோடியாற்பெருக்கின் பதமென்னும் பேரெண்ணும், அப்பதமத்தை நூறுதற்பெருக்கின் சங்கமென்னும் பேரெண்ணும் ஆகும் ; ஆகவே, பதமத்தைமுகமென்றும், சங்கத்தைக் கழுத்தென்றும் ஒப்பாக உடையாய் என்பது, கோடிகோடியென்பது கோடாகோடி யெனத்திரிந்து நின்றது. ஈடாகவென்பது ஈறுதொக்கது ; பதமம் - தாமரை. சங்கம் - சங்கு, ஈடி - ஒப்பு, உக்

தூருமஞ்செழிக்கும்பொழிலொற்றித்தோன்றலிங்குநீர்வந்த கருமஞ்சொலுமென்றேனிவண்யாங்கடாதற்குன்பாலெம்முடைமைத் தருமம்பெறக்கண்டாமென்றார் தருவலிருந்தீர்லென்றேனிவ் விருமந்தரமோவென்கின்றாரிதுதான்சேடியென்னேயு.

(இ-ள்.) தூருமம் செழிக்கும் பொழில் ஒற்றித் தோன்றல்—மரங்கள் செழித்திருக்கும் பொழில்வளைந்த ஒற்றிநீகர்த்தோன்றலே ! ; நீர் இங்குவந்த கருமம் சொலும் என்றேன்—தேவரீர் ஈங்கு எழுந்தருளிய காரியத்தை இயம்புவீரென்றனன் ; எம்முடைமை தருமம் இவண்பெறக்கண்டு யாம் உன்பால் கடாதற்கு ஆம்என்றார்—எமதுரிமைப்பொருளாகிய தருமம் இங்கே நீராய்க் கக்கண்டு (அதற்குமேல்) உன்பால் விரும்பியதை வினாதற்காம், பரமவந்தீது என்றார் ; இருந்தால் தருவல் என்றேன்—நீர் விரும்பியதிருந்தால் ஈவே னென்றனன் ; இல் இரு மந்தரமோ என்கின்றார்—நீ ஈவேனென்றிசைப்பதற்கு நின்வீடு தேவலோகமும் மந்தரமலையுமோ ? என்கின்றனர் ; ஏடி சேடி இது என் ? எ-று.

(வி-து.) ஒருழி யிருப்பினும் சீர்த்தியாதியவற்றால் யாண்டும் தோற்ற முடையனாதல்பற்றித் தோன்றலென்றது ; இது தொழிலாகுபெயர். ஈவதுள தாயின் இசைக்கலாமென்னுங் கருத்தாற் போந்தனமாகலின், எமக்குரியதருமம் நிற்பாஸ்கிழின் வினாவது உத்தேசமென்பார் 'வந்தகருமம் எம்முடைத் தருமம் பெறக்கண்டு கடாதற்காம்' என்றும், யாம்விரும்பியது அமுதமேயாகலின் அதனைத் தேவலோகமும் மந்தரமலையுமே யன்றி நின்வீடு ஈவல்ல தன்றேயென்பார், 'இல் இருமந்தரமோ ?' என்றுகூறினார். மந்தரம்—தேவலோகம், மந்தரமலை, தேவலோகஞ்சுட்டுங்கால் அந்தரமென்றும் பிரிக்கலாம்.

இறைவருந் தியாகிய விடை த்ருமதேவதையோகலின், எம்முடைத்தரும் மெண்பட்டது. ஈண்டுவிடை - ஈவேனென்னும் உடன்பாட்டுப்பதிவத் தாம். அமுது - சோறு. இல்லிற்றங்கினால் தருவேனென்றதாகக்கொண்டு நினைது இல் ஒருவருமில்லாத பேரிய வெளியிடமே என்றேனும், (இங்கே) நில், (விலகி) இரு, இரகசியமோ? என்றேனும் பொருள்கோடலும் ஒன்று. இங்ஙனம் கொள்ளுங்கால் முறையே அந்தரமெனவும், மந்தரமெனவும் பிரிக்க. மந்தரம் - மந்தவோசை; அதுமெல்ல வசனித்தலின்மேற்று. உஎ

ஒருகை முகத்தோர்க்கையொனுமொற்றித்தேவரிவர்தமைநான் வருகையுலவந்தீரொன்றனைநீர்மருவியனைதல்வேண்டுமென்றேன் தருகையுடனேயகங்காரந்தனையெம்மடியார்தமைமயக்கை யிருகைவளைசிந்தென்றின்றரிதுதான்சேடியென்னேடி.

(இ-ள்.) ஒருகை முகத்தோர்க்கு ஐயொனும் ஒற்றித்தேவர் இவர்தமை நான்—ஒற்றைக்கை வாய்ந்த முகத்தையுடைய விநாயகக்கடவுளுக்குத் தந்தையாரென்னும் ஒற்றியூர்த்தலைவராகிய இவரையான்; வருகை உவந்தீர்—(என் னைப்பொருட்படுத்து) வருதலைவிரும்பினவரே!; என்றனை நீர் மருவி அனை தல் வேண்டும் என்றேன்—அடியேனைத் தேவரீர் கலந்தனைதல்வேண்டும் என்றனை; தருகையுடன் அகங்காரந்தனை எம்மடியார்தமை மயக்கை—கையு டனே அகங்காரத்தையும் எம்மடியாவரையும் மயக்கத்தையும்; இரு கைவளை சிந்து என்கின்றார்—இரு கைவளை சிந்து என்கின்றனர்; ஏடி சேடி இது என்? என்று.

(வி-து.) சிற்றின்பம் விழைந்தனைதலை விரும்புவையேல் நிற்பாற்றங்கிய சிறுமையையும் அகத்திலுள்ள கடுங்குணத்தையும் எம்மடியாவரை மருட்டு தலையும் இருகையினுமுள்ள வளைகளையும் விடுவாயாகவென்றும், பேரின்பம் விழைந்தனைதலை விரும்புவையேல் ஈகையோடு இரு, அகங்காரந்தனை கை, எம்மடியாவரை வளை, மயக்கை சிந்து, என்றுங் கூறியதாகக்கொள்க. தருகை தங்கிய சிறுமை, ஈகை. அகங்காரம் - அகத்திலுள்ளகாரம், செருக்கு. நீ யெம் மையே வெஃகியது உண்மையேல் அவ்விதாக மிகுதியுண்மை புலப்படக் கைவளை சிந்தெனவும், சாயுச்சியம் வேண்டிய துண்மையேல் தருகையுடனிருத்த லாகிய நான்கும் வேண்டுமென்பது தோன்ற அந்நான்கையும் முன்னிலைவினை முற்றின் நிரலிறையாக்கி இருகைவளை சிந்தெனவும் இயம்பியபடி. கை வெறு; வளை - தழுவிக்கொள் என்க. நீர்மருவியென்பதற்கு நீர்நிரம்பிய கடலெனக் கொண்டு இதில்விருப்பமேல் சிந்துவை இருகையாலும் அனை யென விநோதப்பொருளின் வைத்துரைக்க. உஅ

திருத்தமிகுஞ்சிரொற்றியில்வாழ்தேவரோயிங்கெதுவேண்டி வருத்தீமலர்க்கர் துறநடந்துவந்தீரொன்றேன்மாதேநீ யருத்தந்தெளிந்தேநிருவாணமாகவுன்றனகத்தருட்க ண்நிருத்தவடைந்தேமென்கின்றரிதுதான்சேடியென்னேடி.

(இ-ள்.) திருத்தம் மிகும் சீர ஓற்றியில்வாழ் தேவரே—விளக்கமிக்க சிறந்த ஒற்றிகளில் வாழ்கின்ற தேவரே! ; இங்கு எது வேண்டி மலாச்சகால் வருத்தம் உற நடந்து வந்தீர் என்றேன்—இங்கு எதனை விரும்பி மலாபோலுந்திருவடிகள் துன்புற நடந்துவந்தீர் என்றேன் ; மாதே நீ அருத்தம் தெளிந்தே நிருவாணமாக—பெண்ணே! நீ உண்மை தெளிந்து நிருவாணமடைய ; உன் மன் அகத்து அருட்கண் இருத்த அடைந்தேன் என்கின்றா— உனது உள்ளத்தில் நனது அருட்கண் பதிவிக்க அடைந்தேன் என்கின்றனா, ஏடி சேடி இது என்? எ-று.

(வி-து.) அருத்தம் - பொருள், அஃது உண்மை மேற்று. உண்மை தெளிந்து முத்திபெற்றவனாகப் பேரின்பப்பொருளும், எமது குறிப்புமொழிக்க கருத்தறிந்து வெற்றையாகவெ ளச்சிற்றின்பப் பொருளுடைய பது உணராக. நிருவாணமென்பது அம்மலக்கோலெனக்கொண்டு, அந்தமணக்கேழுநடைக்கொள்ள வல்லவாம்

௨-௯

வளஞ்சேராத் திறமணிக்கவண்ண ராகுமிருந்தை நான் குளஞ்சேராந்திருந்தது நன்கொருபொருளேயோல சடைந்த மழைநீர் போல களஞ்சேரகுளத்தினெழின் முலைக்கண் காணவோரைத்துணைக்கழி திளஞ்சேல்விழிய-யென்கின்றாரிதுதான் சேடி யென்னே.

(இ-ள்.) வளம்சோ ஒத்தி மாணிக்கவண்ணா ஆகும் இவாதை நான்—சகலவளங்களும் நிரம்பிய ஒத்தியுரிமையும் மாணிக்க நிறத்தினராகிய இவரையான் ; கோலம் சடை யீர்—அழகுவாய்ந்த சடைமுடியையுடையவரே! ; உமக்கு ஒருகண் குளம்சேர்திருந்தது இது அழகு என்பேன்—தேவாரங்கு ஒருநேத்திரம் நெற்றியை யிடமாகக்கொண்டு இருந்தது இது வியப்பு என்றேன் ; (அதற்கு இவா) இளஞ்சேல் விழியாய்—இளமைவாய்ந்த சேல்மீன் போலும் கண்களையுடையவளே! , குளத்தின்களஞ்சேர எழில் முலைக்கண் காண ஓர் ஐந்து உளக்கு அழகு நது என்கின்றா—உனது நுரத்திலும் கரவமைந்த அழகிய முலையிடத்திலே காண ஒரு அஞ்சுகண் உண்டு நதுவியப்பு என்கின்றனா ; ஏடி சேடி இது என்? எ-று.

(வி-து.) யான் உமக்குக் குளத்தினி த்தில் ஒருகண் கரவுநீர்ருந்தது என்றேனா, அதற்கு இவா உனக்கும் நடக்கத்திய முலையிடத்துக் கரவுமைந்த அஞ்சுகண் உண்டு என்கின்றா என்பது. குளம் - நெற்றி, நீர்ந்தடாகம், இளமையில் யாவராலும் காணப்படுவனவாய் நிலவி, யெளவனத்திலே பிறாகாண அஞ்சப்படுவனவாய்க் கரவமைந்திருத்தலின 'குளஞ்சேர் முலைக்கண், எனப்பட்டது. களம் - கள்ளம் ; இடைக்குறை. களமென்பதற்குக் கண்ட மெனக்கொண்டு, கண்டதடாகத்தின் முலைக்கண்காண அஞ்சுகண்ணியின எனலும் ஓன்று. தடாகம் - ஈண்டு விராலமாகிய மார்பின்மேற்று. எழில் - எழுச்சியுடைய ; இவ் தொழிற்பெயராகிது. உண்டு என்பது சொல் செச்சம்.

பலஞ்சேரொற்றிப்பதியுடையீர்பதிவேறுண்டோநுமக்கென்றே
னுலஞ்சேர்வென்பொன்மலையென்றானுண்டோநீண்டமலையென்றேன்
வலஞ்சேரிடைத்தவ்வருவித்தமலையகாணதனின்மம்முதல்சென்
றிலஞ்சேர்ந்ததுவுமென்கின்றரிதுதான்சேடியென்னேம.

(இ-ள்.) பலம் சேர் ஒற்றிப் பதியுடையீர் வேறுபதி உண்டோ நுமக்கு
என்றேன் — பிரளயத்திலும் அழியாத வலிமையுடைய ஒற்றிப்பதியீரே!
(அதுவன்றி) வேறுபதி யுண்டோ நுமக்கு என்றனன்; உலம்சேர் வெண்
(மலை) பொன்மலை என்றார் — திரட்சிவாய்ந்த கயிலைமலையும் மேருமலையும்
உண்டென்றார்; நீண்ட மலை உண்டோ என்றேன் — (உமக்கு) நீண்டமலையும்
இருக்கிறதோ? என்றதிசயித்தேன்; வலம் சேர் இடை தவருவித்தமலை
(உண்டு) — (அதற்கிவர்) வலிமைமிக்க இதன் இடையில் தகரமிட்ட மலையு
முண்டு; அதலில் முதல் ம சென்று இலம் சேர்ந்ததுவும் உண்டு காண் என்
கின்றார் — முதல்கூறியதில் முதலிலுள்ள மகரம்நீங்கி வீடுசேர்ந்ததுவும் உண்டு
காணுதி என்கின்றனர்; ஏடி சேடி இது என்? எ-று.

(வி-து.) ஒற்றிப்பதியுடையீர் - என்பதற்கு அடகுவைத்த பதியுடையீர்
என்று தலைவி கூறியதாகக்கொண்டு, நமக்குவெள்ளி பொன் மலைகளுண்டு
என்றும், உண்டோ என்று அதிசயித்ததை மலை என்பதில் முதலெழுத்து
நீண்டதாகிய மாலையுண்டோவென்று கேட்டதாகக்கொண்டு நமக்குக் கொண்
மைமாலையும் தலைமாலையுமுண்டென்றும் விடைகூறினார் என்க. மலை என்
பது இடையே தகரம்வருவிக்க மதலையென்றாகக் கொண்மைமாலையையும்,
மதலையென்பது முதலிலுள்ள மகரம் நீங்கிவிடுதலையாத் தலையென்றாகித்
தலைமாலையையும் உணர்த்தின. பலம் - போகமோகந்தங்களுமாம். வெண்
பொன் - வெள்ளியுமாம். உண்டென்பதை ஆங்காங்கு கூட்டுக. இலம் - வீடு,
(விடுதல்) வீட்டிற்குத் தாமம் எனவும் பெயருண்டாகலின் மகரநீங்கித் தாம
ஞ்சேர்ந்ததெனக் கூட்டித் தலைமாலையெனலும் ஒன்று. தாமம் - மலை, நக
வயலாரொற்றிவாணரிவர்வந்தாரநின்றார்வாய்திறவார்
செயலார்விரல்கண்முடக்கியடிசேர்த்தீரிதழ்கள்விரிவித்தார்
மயலாருளத்தோடென்னென்றேன்மறித்தோர்விரலாலென்னுடைய
வியலார்வடிவிற்குடிகின்றரிதுதான்சேடியென்னேம.

(இ-ள்.) வயலார் ஒற்றி வாணர் இவர் வந்தார் நின்றார் வாய்திறவார்—
வயல்கள் சூழ்ந்த ஒற்றியில் வாழ்பவரான இவர் வந்துகின்று பேசாதவராகி;
செயல் ஆர் விரல்கள் முடக்கி அடிசேர்த்து ஈரிதழ்கள் விரிவித்தார்—தொழி
லமைந்த விரல்களில் சிறுவிரலையும் மோதிரவிரலையும் முடக்கிக் கையடி
சேர்த்துச் சுட்டுவிரலும் நடுவிரலுமாகிய இருவிரல்களை விரித்தனர்; மயல்
ஆர் உளத்தோடு என்னென்றேன் — மயங்கியமனத்தோடு அக்குறிப்பு என்
னை என்றனன்; மறித்து ஓர் விரலால் என்னுடைய இயல் ஆர் வடிவில் சுட்
டுகின்றார்—பின்னும் ஒருவிரலால் எனது அழகமைந்த வடிவில் சுட்டிக் காட்
டுகின்றார்; ஏடி சேடி இது என்? எ-று.

(வி-து.) வந்தார் நின்றார் வாய்திறவார்^௧ முற்றெச்சங்கள். பெருவிரலை அங்குஷ்டமென்றும், சுட்டுவிரலைத் தற்சனி யென்றும், நடுவிரலை மத்திமை யென்றும், ஆழிவிரலை அநாமிகையென்றும், சிறுவிரலைக் கனிஷ்டையென்றும் கூறுப. கை தாமரையும் விரல்கள் இதழ்களும் போலுதலால், இதழ்களே னப்பட்டன. மூவிதழ்கள் விரிவித்தாரென்றது ஈரிதழ்கள் விரிவித்தாரென்றது பெருவிரல் தனித்து விரிந்தே யிருப்பது நோக்கியென்க. இயலார் வடி வென்றது ஈண்டுத் தனத்தின்மேற்று. மோனை நயங்கருதாது வியலார்வடி வெனப்பிரித்து அக்லமார்ந்த தனமென்னலும் ஒன்று. வியல்-அக்லம். (மார்யு) இங்ஙனம் தனஞ்சுட்டி வேண்டிதலை * “குன்றமுதுகுன்றுடையான்”^௨ என்னுஞ் செய்யுளான் அறிக. ஓர் விரலென்றது சுட்டுவிரலை. ௩௨

பேர்வாமொற்றிவாணரிவர்பேசாமெளனயோகியராய்ச்
சீர்வாழ்நமதுமனை யினிடைச் சேர்ந்தார் விழைவென்செப்புமென்றே
நேர்வாமழையுங்குழலணியுமொருநல்விரலாற்சுட்டியுந்தம்
மேர்வாமொருகைபார்க்கின்றாரிதுதான்சேடியென்னேம..

(இ-ள்.) பேர் வாழ் ஒற்றி லாணர் இவர் பேசா மெளனயோகியராய்—
கீர்த்திவாழ்கின்ற ஒற்றிநகரில் வாழ்பவரான இவர் பேசாத மௌனசிறந்த
ராய்; சீர்வாழ் நமது மனையினிடை சேர்ந்தார்—சிறப்பமைந்த நமதில்லத்தி
லடைந்தனர்; விழைவு என் செப்பும் என்றேன் — தேவரீர் விரும்பியது
யாது சொல்லுமென்றான்; ஓர்வு ஆழ் அடியும் குழல் அணியும் ஒரு நல் விர
லாற் சுட்டி—தியானித்தலமைந்த தமதடியையும் (எனது) குழலில் அணிந்த
ஓர் அணியையும் ஒரு நல்லவிரலாற் சுட்டிக் காட்டி; உந்தம் ஏர்வாழ் ஒருகை
பார்க்கின்றார் — உங்களுடைய அழகமைந்த ஒருகரத்தீத நோக்குகின்றார்;
ஏடி சேடி இது என்? எ-து.

(வி-து.) ஆழ்தல்-ஈண்டு அமைதல். தம்முடைய அடியோடு குழலணியி
னென்றாகிய சில் என்பதனையுஞ் சுட்டவே, விழைவு என்னையென, வினாவிய
தலைவிக்கு அடிசில் விழைவு என்றாராயிற்று. தோழியர் கையை நோக்கினது
அவ்வடிசிலை அகத்தினின்று கொணர்வித்தற்காம். அடிசில் - சோறு. சில்-
சடைப்பில்லையெனும் அணி. தமது விழைவை ஓர்மொழியின் விளக்குவ
தொழிந்து, தம்மடியையும் எனதோர்குழலணியையும் சுட்டிக்காட்டி, அது
வேண்டி நுந்தம் கையையும் நோக்குவது வியப்பென்றபடி. ௩௩

பெருஞ்சீரொற்றிவாணரிவர்பேசாமெளனம்பிடித்திங்கே
விரிஞ்சீர்தரநின்றுடன்மேலுநோக்கிவினாந்தார்யான்
வருஞ்சீருடையீர்மணியார்த்தைவகுக்கவென்றேன்மார்பிடைக்கர்
ழிருஞ்சீர்மணியைக்காட்டுகின்றாரிதுதான்சேடியென்னேம..

(இ-ள்.) பெருஞ்சீர் ஒற்றிவாணர் இவர் பேசா மெளனம்பிடித்து —
மிகு சிறப்பமைந்த திருவொற்றியூரில் வாழ்பவராகிய இவர் வசனியாத

மௌன நிலைகொண்டு ; இங்கே விரிஞ்சு ஈர்தர நின்று—ஈண்டு விரிந்து அன்புநிலைபெற நின்று ; உடன் கீழும் மேலும் நோக்கி விரைந்தார்—உடனே கீழும் மேலும் உற்றுநோக்கி விரைந்தனர் ; யான் வருஞ்சீர் உடையீர்—அதுகூண்டயான் ஈங்கேமூந்தருளிய சீர்த்தியுடையவரே ! ; மணி வார்த்தை வகுக்க என்றேன்—(குறித்ததை) மணிவார்த்தையால் விளக்குக என்றேன் ; மார்பு இடை காழ் இருஞ் சீர் மணியை காட்டுகின்றார்—மார்பிலணியப்பட்ட வடத்திலுள்ள பெரிய அழகிய முத்தத்தைக் காட்டுகின்றார் ; ஏடி சேடி இது என் ? எ-று.

(வி-து.) பயன்படும் பொருளமைதியுடைய சொல்லை மணிவார்த்தையெனவும், அஃதில்லதைப் பதர்வார்த்தையெனவும், கூடும் உலகவழக்குப்பற்றி மணிவார்த்தை வகுக்க என்றேனாக ; இவர் நவமணிகளுள் 'ஒருமணிகட்டி உமது குறிப்புணர்த்துக என்றதாகக்கொண்டு, மார்பின் வடத்திலுள்ள முத்தத்தைக் காட்டுகின்றாரென்பது. காட்டவே, கீழ்நோக்கியது கலவிப்பிரியத்தையும், மேலோக்கியது வாய்முத்தங்கொள்ளுதலையும், விரைந்தது இவ்விரண்டும் சித்திக்காமையின் இனி விடுகையே சித்தித்ததென்பதையும் விளக்கிய ஷ்ரூயிற்று. முத்தமென்பது - ஈண்டுப்பிரியம், வாய்முத்தம், விடுகை என்னும் முப்பொருள் குறித்துகின்றது. விரிந்தென்பது விரிஞ்செனப் போலியாயும், ஈரமென்பது ஈரனைக் கடைக்குடையாயும் வந்தன. ஈரம்—அன்பு, தருதல் - தங்குதல்.

உரு

வலந்தங்கியசீரொற்றிநகர்வள்ளலிவர்தாம்மௌனமொடு கலந்திங்கிருந்தவண்டசுத்தைக்காட்டிமூன்றுவிரளீட்டி நல்லதங்குறப்பின்னடுமுடக்கிநண்ணுமிந்தநகத்தொடுவா யிலந்தங்கரத்தாற்குறிக்கின்றரிதுதான்சேடியென்னேம.

(இ-ள்.) வலம் சீர் தங்கிய ஒற்றிநகர் வள்ளல் இவர்தாம் மௌனமொடு கலந்து—அழிவாச் சிறப்பமைந்த ஒற்றிநகரிவைவராகிய இவர் மௌனமொடு ஈண்டடைந்து ; இங்கு இருந்த அண்டசுத்தை காட்டி — ஈங்கு முன்னரே யிருந்த ஒருபறவையை (ஒருவிரலாற்) காட்டி ; மூன்று விரல் நீட்டி—(அச்சுட்டுவிரலோடு) மற்றை மூன்றுவிரல்களையும் நேரே நீட்டி ; பின் நலம்தங்குற நடு முடக்கி — பின்பு நன்மையமைய அந்நான்குவிரல்களையும் நடுவே முடக்கி ; நண்ணும். இந்த நகு அந்தொடு வாய் இலம் தங்கரத்தால் குறிக்கின்றார் — பொருந்திய இந்த நகுவதனோடு வாய்ந்த இலத்தைத் தமது திருக்கரத்தால் குறிக்கின்றனர் ; ஏடி சேடி இது என் ? எ-று.

(வி-து.) வலம் - பிரளயத்தும் அழியாவன்மை. தாம் - அசை. அண்டஜம் - முட்டையிற்றோன்றுவன ; ஈண்டுமையில். கொங்கையடியிற் பெருவிரல் பொருந்த மேலே மற்றைநான்குவிரல்களையும் நீட்டி நடுமுடக்கி அவற்றின் நகங்களால் இரேகைபடப் பதிப்பது மயூரபாதமென்னு நகக்குறியாகலின், கொங்கையில் அக்குறிப்புரிதலில் வேட்கையுடைமை விளக்கியவாறு, நகுவொடு

வாய்ந்த இலம் - நகிலம் ; (கொங்கை.) இல்லத்திற்குச் சரணமென்பதோர் பெயருமுண்டாகலின், அண்டசத்தைக் காட்டி நகத்தொடு சரணத்தைக் குறிக்கின்ற ரெனக்கொண்டு மயூரபாதநகக்குறியெனினும் இயையும், ஆணும் பெண்ணுமாகக் கலந்திருந்த மயில்களைக்காட்டி நகுசெயலோடு கலவிக்கு வாய்ப்புடைத்தாகிய இல்லத்தைக்குறிக்கின்ற ரெனலுமாம். இவ்வகையால் நகத்தொடு என்பது நகுவென்பதனோடு நகுவதனோடு நகத்தோடு எனமுப் பொருள்பட்டு நின்றது. இல்லமென்பது இடைக்குறைந்தது. நரு

தேனூர்பொழிலா ரொற்றியில்வாழ்தேவரிவர்வாய்திறவாராய்
மாணர்கரத்தோநகந்தெறித் துவாளாரின்றார்நீளார்வம்
தானாருளத்தோடியாதென்றேன்மறக்கைத் தலத்திற்தலையையடி
யேனாடுமவோகாட்டுகின்றாரிதுதான்சேடியென்னே.

(இ-ள்.) தேன் ஆர் பொழில் ஆர் ஒற்றியில்வாழ் தேவர் இவர் வாய்திற வாராய்—வண்டுகள் மொய்க்கும் சோலையார்ந்த ஒற்றியில்வாழும் தேவரிவர் மௌனராகி ; மான் ஆர் கரத்து ஓர் நகம் தெறித்து வாளாரின்றார்—மானா ர்ந்த கரத்தில் ஒரு நகத்தை ஓசையுண்டாகத் தெறித்துப் பேசாதுநின்றனர் ; நீள் ஆர்வம் ஆர் உளத்தோடு யாது என்றேன்—மிக்க ஆசையுடைய சித்தர், தோடு என்னை என்று கேட்டனன் ; தம் கைத்தலத்தில் தலையை அடியேன் நாடுமவே காட்டுகின்றார்—தமது கையிலுள்ள தலையோட்டை யான் காணக் காட்டுகின்றனர் ; ஏடி சேடி இது என் ? எ-து.

(வி-து.) தான் - அசை. மான் ஆர் கரம்—மானேந்திய கரம் ; அது இடக் கை. இடக்கை—ஒருவாச்சியம் ; அதில் நகம் தெறித்தல் ஓசையையுண்டாக்கிப் பிறரை யழைத்தற்கென்க. நகந்தெறித்தல் - வாய்பேசாது பிறரையழைக்கும் ஓவகைக்குறிப்புமாம். கைத்தலத்துத் தலையெக்காட்டல் - தமதுகரத்துள் ளது (உயிர்) போனகம் என்றுணர்க்தற்கு. கம்-தலை. போனகம் - அன்னம். அது வேண்டும் என்றபடி. அன்றி, இப்பாத்திரம் வெறுமையாயிருப்பதை நோக்கு ; இதில் உணவையிடு என்னும் குறிப்புமாம். நரு

செச்சையழுகுந்திருவொற்றித்தேவரிவர்வாய்திறவாராய்
மெச்சமொருகரந்தொட்டுமீண்டுமிடற்றக்கரம்வைத்தார்
பிச்சரடிகேள்வேண்டுமவதுபேசினோன்மேன்மமைக்காட்டி.
யிச்சையெனையுங்குறிக்கின்றாரிதுதான்சேடியென்னே.

(இ-ள்.) செச்சை அழுகுந்திருவொற்றி தேவர் இவர் வாய்திறவாராய்— வெட்சிமலர்போலும் அழகரான திருவொற்றித் தலைவராகிய இவர் வாய்திற வாராய் ; ஒருகால் மெச்சம் கரம் தொட்டு மீண்டும் மிடற்று அக்கரம் வைத் தார்—ஒருமுறை வியக்கத்தக்க கரத்தைத் தொட்டு மீளவும் கண்டத்தில் அக்கரத்தைவைத்துக் காட்டினார் ; பிச்சர் அடிகேள் வேண்டுமவது பேசார் என்றேன்—பித்துக்கொண்ட அடிகளே ! விரும்பியது பேசக்கடவீரென்ற னன் ; தமைக்காட்டி இச்சை எனையும் குறிக்கின்றார்—(அதற்கிவர்) தம்மைக்

குறிப்பித்து இச்சைகொண்ட எனையும் குறித்துக்காட்டுகின்றனர் ; ஏடி சேடி இது என் ? எ-று.

(வி-து.) தொட்டது அவர்க்கிரமெனக்கொள்ளின், யாம் கங்கணமணிவே மென்பதும், தலைவிகரமெனக் கொள்ளின், பாணிக்கிரகணம்பண்ணுவே மென்பதும் குறிப்பித்ததெனவும் ; மிடற்றுக்கரம் வைத்தது மாங்கலிய சூத் திரம் அணியவிருப்பமென்பதும், தம்மையுத் தலைவியையுங் குறித்தது நீயும் யாரும் இன்னனமாதல்வேண்டுமென்பதும் குறிப்பித்ததெனவுங்கொள்க. பாணிக்கிரஹணம் - கரத்தைப்பற்றல் ; கிரஹணம் = பற்றல். ௩௭

மன்றார்நிலையார் திருவொற்றிவாணரிவர்தாமெளனமொடு நின்றாரிருகையொலியிசைத்தார் நிமிர்த்தார் தவிசினிலைகுறைத்தார் நன்றரமுதுசிறிதுமிழ்ந்தார்நடித்தாரியாவுமையமென்றே னின்றாமுனைக்கையேந்துகின்றாரிதுதான்சேடியென்னேம.

(இ-ள்.) மன்று ஆர் நிலையார் திருவொற்றி வாணர் இவர்தாம் மௌன மொடு நின்றார்—சிற்ப்பையிலமர்ந்த நிலையினையுடையரான ஒற்றிவாணரிவர் மௌனத்தோடு நின்றாராய் ; இருகை ஒலி யிசைத்தார் நிமிர்த்தார் தவிசின் நிலை குறைத்தார் நன்று ஆர் அமுது சிறிது உமிழ்ந்தார் நடித்தார் யாவும் ஐயமென்றேன்—இருகையையும் தட்டி ஒலிகாட்டினார் பின் நிமிர்ந்து நின் றார் தமது ஆசனத்தின் முதலிலேயைக் குறைத்தார் நன்றார்ந்த எச்சிலைச் சிறிது உமிழ்ந்தார் கூத்தாடினார் (இவற்றைக்கண்டயான் ஐயரே!) யாவும் சந்தேகமே : (தெளியப்படவில்லை) என்றான் ; இன் தாமரைக்கை ஏந்து கின்றார்—(இப்படிக்கூறியஎன்முன்) இனியதாமரைபோலுங் கரத்தை ஏந் திக் காட்டுகின்றனர் ; ஏடி சேடி இது என் ? எ-று.

(வி-து.) இருகை பொலியிசைத்தல் - அமலை ; நிமிர்தல் - நேராதல் ; தவிசினிலைகுறைத்தல் - ஆசனமென்பதன் முதலிலே ஆகாரம் குறைத்த மாத்திரையதாகி அசனமெனப்பொருள்பட அம்முதலெழுத்தினோசையைக் குறைத்தாரைத்தல் ; உமிழ்தல் - துப்புதல் ; (துப்பு.) நடித்தல் - சதி. ஆக வே, அமலை நிமிர்தல் அசனம் துப்பு சதி யென்னும் சொற்கள் சொற்றாயு ணர்த்துமற்றிக். பொருள்விளங்காமையின் குறிப்பித்தசொல்லனைத்தும் ஐயப் பொருளான என்றேனாக ; இவர் நீர் விரும்பிவந்த பிசைகையைக் குறித்தன எனறதாகக்கொண்டு கையேந்துகின்றாரென்பது. ௩௮

வாரர்விருந்தாய்வள்ளலிவர்வந்தார்மௌனமொடுநின்றார் நிரொங்கேயிருப்பதென்றேண்டசடையைக்குறிப்பித்தார் ஞராவைத்தெதுவென்றேனென்கையொடென்னிடத்தினில்வைத் தேரர்க்கரத்தாற்சுட்டுகின்றாரிதுதான்சேடியென்னேம.

(இ-ள்.) வாரர் விருந்தாய் வள்ளல் இவர் வந்தார் மௌனமொடு நின் றார்—வருத்தகரிய புதுவிருந்தாக வள்ளலாகிய இவர் வந்தனராய்ப் பேசாது

நின்றனர் ; நீர் ஆர் எங்கே இருப்பது என்றேன்—நீவிர் யாவர் எங்குவசிப்பது என்றேன் ; நீண்ட சடையைக் குறிப்பித்தார்—(அதற்கிவர்) நீண்ட தமது சடையைச் சுட்டிக்காட்டினர் ; ஊரா வைத்தது எது என்றேன்—ஊராகத் தாம்கொண்டிருப்பது எதனை என்று கேட்டனன் ; ஒன் கை ஒடி என்னிடத் தினில் வைத்து ஏர் ஆர் கரத்தால் சுட்டு கின்றார்—ஒள்ளிய தமது கையிருந்த ஒட்டினை என்னிடத்து வைத்து (பின்பு) அழகார்ந்த தமது கரத்தாற் சுட்டிக் காட்டுகின்றனர் ; ஏடி சேடி இது என் ? எ-து.

(வி-து.) வாராவிருந்து - வருதற்கரிய புதிய விருந்தென்பதனை ; * “ஒரு நாள் விதூரனுக்கு-வாரா விருந்தான் வரை” என்பதானுமுணர்வ. விருந்தாய் எச்சத்திரிபு. வந்தார் - மூற்செய்தம். யார் - ஆர்எனமருவியது. நீரார் எங்கே இருப்பது என்பதற்கு நீர்வருவான கங்காதேவியார் எவ்விடத்தி் விருப்பது என்று தலைவிகேட்டதாகக்கொண்டு, சடையைக்குறிப்பித்தமையும் ; ஊரா வைத்தது எது என்கேட்டதற்கு ஒட்டைவைத்துத் தூரச்சென்று அதைக் குறித்து ஒற்றியாகவைத்தது என்று குறிப்பித்தமையும் குறிப்பி லுணரத் தக்கவை. ஒற்றி - ஒற்றினகர்.

ந.க

செங்கேழ்கங்கைச்சடையார்வாய்திறவாராகவீண்டடைந்தா
ரெங்கேயிருந்திங்கணைந்ததுகாணெங்கன்பெருமாளென்றேனென்
னங்கேழருகினகன் றுபோயங்கேயிறைப்போதமர்ந்தெழுந்தே
யிங்கேகடந்துவருகின்றரிதுதான்சேடியென்னேம.

(இ-ள்.) செங்கேழ் கங்கை சடையார்—செவந்த நிறத்தையும் கங்கையை யும் கொண்ட சடையையுடைய இவர் ; வாய்திறவாராக ஈண்டு அடைந்தார்— மௌனராய் இங்குவந்தனர் ; வங்கன் பெருமான் எங்கே இருந்து இங்கு அணைந்தது என்றேன்—எமது தலைவரே ! நீர் எங்கிருந்து இவ்விடம் வந்த டைந்தது என்றனன் ; அங்கு என் அருகின் ஏழ் அகன்று போய்—ஆங்கு என் னருகிருந்து ஏழமுதூரம் அகன்றுசென்று ; அங்கே இறைபோது அமர்ந்து எழுந்தே இங்கு நடந்து வருகின்றார்—அங்குச் சமீபிருந்து பின்னெழுந்து இங்கு நடந்துவருகின்றார் ; ஏடி சேடி இது என் ? எ-து.

(வி-து.) ஏழ் - எண்ணலளவையாகுபெயர். காண் - முன்னிலையகை. எங்கே இருந்து அணைந்தது என்று வினாவினதற்கு மௌனராய் வந்தமையின் நடந்து குறிப்பாற் காட்டினார். காட்டவே, அருகினகன்றது - ஒற்றி ; இறைப்போதமர்ந்தது - இருந்து ; வருகின்றது - வருகிறது. என ஒற்றி யூகிவிருந்து வருகின்றோம் என்று உணர்த்தியவாறாயிற்று.

சு0

கொடையாரொற்றிவாணரிவர்கூறுமௌனராகிரின்றார்
நொடையாரிதழிமதிச்சடையெந்தரையேவிழைவேதமக்கென்றே
ஊடையார்துன்னற்கந்தையுற்றுநோக்கிநகைசெய்தே
யிடையார்கழுமட்காட்டுகின்றரிதுதான்சேடியென்னேம.

(இ-ள்.) கொடையார் ஒற்றி வாணர் இவர் கூறு மெளனராகி நின்றார்—
கியாகூரான ஒற்றிப்பெருமான் இவர் பேசா மெளனராகி எதிர்தின்றனர்;
ஆர் இதழி தொடை மதிச்சடை எம்துரையே உமக்கு ஏது விழைவு என்
றேன்—ஆத்தியும் கொன்றையுமாகிய மாலையையும் பிறையுமுடித்த சடையி
னையுடைய தலைவரே! உமக்கு என்ன இவ்வுடம் அருளுவீர் என்றேன்; உடை
யார் துன்னல் கந்தைதனை உற்று நோக்கி நகைசெய்து—எல்லாமுடையவர்
தாம் தரித்துள்ள தையலுடைய கந்தையை உற்றுப்பார்த்து நகைத்து; இடை
ஆர் கழுமுள் காட்டுகின்றார்—தம்மிடத்திலுள்ள சூலத்தைக் காட்டுகின்ற
னர்; ஏடி சேடி இது என்? என்று.

(வி-து.) கொடை ஆர்ந்த ஒற்றி, கொடுத்தலாந்த இதழி, எனக்கோட
லுமாம். விழைவு ஏது வென வினாவங்கால், கந்தையைக் குறிப்பித்து நகைத்துக்
குளிருடையென்னகின்றாரன்றி, அது பரிகரிக்கத் தாம் விழைந்தபொருள்
விளம்புகின்றரில்லை யென்பதாகருத்து. இடையாக்கழுமுள் என்னும் பாடங்
கொள்ளின், (குளிர்க்கு) உடையார் உடைந்தார்போன்று குளிர்காட்டுகின்ற
வரன்க. விழைந்தமை விளக்குவார் கந்தையைக் குறிப்பித்துக் காளததைக்
காட்டுகின்ற ரெனலுமாம். கழுமுள் - சூலம்; குளிர் காளம் என்பன, அச்சு
லத்திற்குரிய பரியாயநாமங்கள். யான் விழைவு ஏது என்றேனாக; இவர் சந்
கிரன் முதலியவை புனைதலாற் குளிருடையிராகலின் வேது விழையும் என்ற
தரக்கொண்டு, தம்பாற்றுன்னிய நல்லாடையையும், நோக்கி (இஃதுண்டா
யிருக்க இக்குளிர் யாதுசெய்யுமென்னும் குறிப்பால்) குளிரை நகைசெய்து
காட்டுகின்றாரெனினும் அமையும். கந்தை - தலைவிபாற்றுன்னிய நல்லாடை
யுமாம். கந்தையெனப்பது ஈண்டுப் பீற்றுணியையும், நற்போர்வையையும்
உணர்த்துகின்றது. வேது - வெம்மையுடையது; குளிர்காலத்தில் வெம்மை
யையும் வெம்மைக்காலத்தில் குளிரையும் நல்குவதெனப் பாராட்டப்படுவது
தனது! கலின் வேது என்பது ஈண்டு அத்தனத்தின் மேற்று. நீர் எல்லாம்
உடையவர் உமக்கு விழைவயாதுளது என்றேனாக; யாம் கந்தையுமிகையாம்
கருத்துடையோம் என்பார் போன்று, அதை அலக்கியமாக நோக்கி நகைத்
துக் கழுமுனைக் காட்டுகின்றாரெனினும் பொருந்தும். கழும் உள் - கழுவி
ய உள்ளம். மலமாசுகழுவி அன்பருள்ளதின்லலது பிறிதில் விழைவில்லை என்
றுணர்த்தியபடி.

சுக

பொன்னைக்கொடுத்தும்புணர்வரியபுனிதரிவருரொற்றியதா
முன்னைத்தவத்தா வியாங்காணமுன்னேநின்றார்முகமலர்த்து
மின்னிப்பொவியுஞ்சுடையிரெனவேண்டுமென்றேனுணர்ச்செய்யா
ளின்னச்சினங்காணென்கின்றரிதுதான்சேடியென்னேன.

(இ - ள்.) பொன்னை கொடுத்தும் புணர்வு அரிய புனிதர் இவர் ஊர்
ஒற்றியதாம் — பொருள்கொடுத்தும் அடைதற்கரிய சுத்தராகிய இவரது
ஊர் ஒற்றிநகராம்; யாம் முன்னை தவத்தால் காண முன்னே நின்றார் —
முன்பு புரிந்த தவங்காரணமாக யாம் காணுமாறு முன்னெழுந்தருளினர்;

முகமலர்ந்து—யான் முகமலர்ச்சியுடையவளாய் ; மின்னில் பொலியும் சடையோ என் வேண்டும் என்றேன்—மின்போல் விளங்குஞ் சடையையுடையவோ ! என்னை வேண்டும் என்றனன் ; உண்ண செய்யாரின் நச்சினம் என்றார்—உண்ணும்படி இலக்குமிபோல விரும்பினம் என்முனார் ; ஏடி சேடி இது என் ? எ-று.

(வி-நு.) யாதுவேண்டுமென்னுங் கருத்தால் என்வேண்டு மென்றேனாக ; இவர் என்னை யென்பதில் ஐகாரந்தொக்கதாகக்கொண்டு அதுபவித்தற்கு உண்ணத் திருமகளினும் வேட்டனமெனவும், இலக்குமியின் இல்லமென்பதும் பாற்கடலை விரும்பும் இனமாகிய அன்னம் வேட்டனமெனவும், அப்பாலின் பரிபாயப் பெயர்குறித்து அமுதுவேட்டனமெனவும், இல்லமாகியதாமரை வேட்டனமெனவும், இங்ஙனம் பலபொருள்படக் கூறுகின்றாரென்பது. அன்னம் அமுது - சோறு. தாமை - தாவும் அரை ; அது ஈண்டு விரும்பும் நிதம் பரி. தாவும்மென்பது தாமெனத் தொகுத்தலாயிற்றென்க. என் வேண்டுமென்றவழி பாற்கடலிலுதித்த நஞ்சின் ரெருகுதி வேண்டுமென்கின்றா னல்லாமல்.

சஉ

வயலார்சோலையெழிலொற்றிவாணராகுமிவர்தமைநான் செயலாறடியாக்கருள்வீர்துஞ்சிரத்துமுரத்துந்திகழ்கரத்தும் வியலாய்க்கொண்டதென்னென்றேன்விளங்குபிநாகமவைமூன்று மியலாற்காண்டியென்கின்றரிதுதான்சேடியென்னே.

(இ - ள்.) வயல் சோலை ஆர் எழில் ஒற்றி வாணராகும் இவர்தமைநான் — வயல்களும் சோலைகளும் சூழ்ந்த எழிலமைந்த ஒற்றிவாணராகும் இவரை நான் ; செயல் ஆர் அடியார்க்கு அருள்வீர்—தொண்டியுடைய அடியவர்க்கு அருள்பாலிப்பவரோ ! ; தும் சிரத்தும் உரத்தும் திகழ்கரத்தும் வியலாய் கொண்டது என் என்றேன்—நுமது சிரத்திலும் மாற்பிலும் விளங்குங் கரத்திலும் பெருமையாகக் கொண்டது என்னை என்றனார் ; அவை மூன்றும் விளங்கும் பிநாகம் இயலால் காண்டி என்கின்றார்—அவை மூன்றும் விளங்கத்தக்க பிநாகம் அவற்றை இலக்கணத்தால் அறிதி என்கின்றார் ; ஏடி சேடி இது என் ? எ-று.

(வி-நு.) வியலாய்-வினை எச்சத்திரிபு. இயல் - இலக்கணம். அது எழுத்துப்பெருக்கம் (அக்ஷரவர்த்தனை) என்பது. மூவிடத்தும் தலை காணப்படுதல் பற்றி வியந்து தலைவி கேட்டாளாக ; இறைவர் யாம் கொண்டது சீரத்தில் கம், உரத்தில் நாகம், கரத்தில் பிநாகம் என எழுத்துப் பெருக்கத்தால் விடைகூறியவாறு. கம் - நீர், நாகம் - பாம்பு. பிநாகம்—இறைவரவில். சாநபொதுநின்றருள்வீரொற்றியுளீர்பூவுந்தியதெனவியென்றேனிதுவென்றறிநாமேறுகின்றதென்றாரேறுகின்றதுதானெதுவென்றுரைத்தேனெதுநிவோரெழுத்திட்டறிநீயென்றுசொலி. பெய்திரின் நுவர்துகைக்கிள்ளுரிதுதான்சேடியென்னே.

(இ - ள்.) பொதுநின்று அருள்வீர் ஒற்றியுளீர் விழி பூவுந்தியது என் என்றேன்—அம்பலத்தில் ஆடல்புரிந்துநின்று அன்பர்க்கருள்பவரோ! உமது கண்கள் பூவைக் கடந்தது ஈ தென்னேவியப்பு என்றனன்; நாம் ஏறுகின்றது இது என்று அறி என்றார்—நாம் விரும்பி ஏறுகின்றதும் பூவுந்தியதென்று அறிவாய் என்றனர்; ஏறுகின்றது எது என்று உரைத்தேன்—தேவரீர் இவரந்தேறுவது எது என்றுவினவினன்; எது நடுவு ஓர் எழுத்திட்டு அறிநீ என்று சொலி எதிரின்று உவந்து நகைக்கின்றார்—எது என்பதன் நடுவில் ஒரு எழுத்தைச்சேர்த்து அதனை நீ அறிந்துகொள்வாய் என்றுகூறி என்னெனிரினின்று மகிழ்ந்து நகைக்கின்றார்; ஏடி சேடி இது என்? எ-று.

(வி - து.) ஏனையோர் விழி தாமமாமலரை நிகர்ப்பது, உமது விழியோ? அம்மலரை நிகர்ப்பதன்றென ஒதுக்கியது ஈதுவியப்பென்றேன்; இவர் என் விழி பூவுந்தியதென்றதாகக்கொண்டு நினைவிழிமட்டோ? நாம் இவரவதும் பூவுந்தியதென்கின்றாரொன்பது. இறைவரிவரவது திருமாலாகிய இடபமென்பது குறிப்பித்தபடி. பூவுந்தியது - பூவை உந்தியாகவுடையது, புவியைத் தாளாலளந்து கடந்த தென்பதும் ஒன்று. எது என்பதன் இடையில் ருகர்த்தையிடின எருது என்றதல் காண்க. நகைத்தல் - தலைவி பொருள் தெரியாமையோக்கி எள்ளலின்மேலது. “* பூவிழித்தாமமாயே” என்றும் “† பூவெனப்படுவது பொறிவாழ்ப்புவே” என்றும் விதக்கப்படுதற் சிறப்புநோக்கிப் பொதுப்படத் தாமமாமலர் பூவெனப்பட்டது. சச

இட்டங்களித்ததொற்றியுளீர் ண்டுவேலையெவனென்றேன்
சுட்டிஞ்சுதனையென்றார்நான் சுட்டியறியச்சொலுமென்றேன்
மட்டுண்மருங்குற்பாவாய்நீபரித்ததன்றேபாரென்றே
யெட்டுங்களிப்பாவுரைக்கின்றாரிதுதான்சேடியென்னேடி.

(இ - ள்.) ஒற்றியுளீர் ஈண்டு இவ்வேலை இட்டம் களித்தது எவன் என்றேன்—ஒற்றியி லுறைபவரோ! இங்கே இச்சமயத்தில் இவ்வுடமாக மிக வுலர் திருந்தது யாது என்றேன்; சுட்டும் சுதனே என்றார்—குறிக்கத்தக்க நமது புதல்வனே என்றார்; நான் சுட்டியறிய சொலும் என்றேன்—யான் குறித்தறியக் கூறுமென்றனன்; பட்டு உண் மருங்குல் பாவாய் நீ பரித்தது அன்றே பார் ஈன்றே—பட்டுடையணிந்த இடையையுடைய பாவைபோல்பவனே! (யாம் உரைத்தது) நீ கூறியமொழியைச் சுட்டியல்லவா? அம்மொழியைக்கொண்டு நோக்குக என்றே; எட்டும் களிப்பால் உரைக்கின்றார்—மிக்க களிப்பினாலே விளம்புகின்றார்; ஏடி சேடி இது என்? எ-று.

(வி - து.) சுட்டுதல் - இலக்காகக்கொண்டு யாவரும் தியானித்தல். பாவை - கண்ணின்பாவை; பிரதிமையுமாம். ஈண்டு இச்சமயம் மிகவுலர் திருந்தது யாது என்று வினவியதற்கு, வேலை உலர் திருந்தது என்றதாகக்கொண்டு, வேலை உலர் திருந்தது யாமன்று, எமது புதல்வனே யெனவும்; அப்

புதல்வன் யானொன்றதற்கு நீ கொண்டுரைத்ததாகிய வேலை யென்னுமொழி கொண்டோர்கவெனவும் கூறியவாறு. வேல் ஐ - வேலுக்குரிய தலைவராகிய குமரர். நீ அணியாகப் பரித்தபொன்னின் பரியாயப் பெயராகிய சாமியென்னும் மொழிப்பொருளாயுள்ள குமரனெனவும் ஒன்று. இனி, வேல் ஐ யாவனென்றேனாக; சுதனே யென்றானெனலாம். வேலையென்னும் பாடங்கொள்ளின் வேளாகிய தலைவரென்க. சரு

பாற்றக்கணத்தாரிவர்காட்டுப்பள்ளித்தலைவரொற்றியினின் றுற்றப்பசித்துவந்தா ராமன்னமிடுமினென் றுரைத்தேன் சோற்றுக்கிளைத்தோமாயினும்ய - ஞ்சொல்லுக்கிளையெங்கிழப்பள்ளி யேற்றுக்கிடந்தாயென்கிறுரிது நான்சேடியென்னேடி.

(இ-ள்.) இவர் பாற்று அக்கணத்தாரா—தோழிமீ! ஈண்டுநிற்கும் இவராவும் அழிக்கத்தக்க சிறந்த பூதகணத்தையுடையவா; காட்டுப்பள்ளித் தலைவர்—திருக்காட்டுப் பள்ளித்தலைவா; ஆற்ற பசித்து ஒற்றியினின்று வந்தாராம்—மிகவும் பசியுடையவராய் ஒற்றியகரினின் வந்தாராம்; அன்னம் இடமின் என்றுரைத்தேன்—அன்னத்தை யிடுவீரென்று உரைத்தனன்; சோற்றுக்கு இளைத்தோம் ஆயினும் யாம் சொல்லுக்கு இளையோம்—சோற்றுக்கு மெலிந்தோமாயினும் யாம் சொல்லுக்கு மெலியோம்; கீழ்ப்பள்ளி ஏற்று கிடந்தாய் என்கின்றார்—நீ கீழ்ப்பள்ளியையடைந்து கிடந்தனை என்கின்றனர்; ஏடி சேடி இது என்? எ-று.

(வி-து.) பாற்றல் அழித்தல்; இது ஈண்டு சருவசம்யாரத்தையும்; அகரம் உயரத்தம்பொருளையும் தந்தன. காவிரிக்கரையிலுள்ள திருக்காட்டுப் பள்ளித்திருப்பதிக்குத் தலைவரென்றதைக் காட்டில் வசிக்கும் பள்ளிச்சாதிக்குத் தலைவரென்றதாகக் கொண்டு, நீ கீழ்ப்பள்ளியேற்றுக் கிடந்தாயன்றோ என்கின்றார் என்பது. கீழ்ப்பள்ளி - கீழாகியபள்ளிச்சாதி; நிலத்திற்படுக்கை எனச் சிலிஷ்டமாதல் காண்க. நிலத்திற்படுக்கை - விரகமேலீட்டால் பஞ்சணையாதியன விரும்பாது வெறுநிலத்தே சயனித்துக்கிடப்பது. கீழ்ப்பள்ளியேற்றுக்கிடக்கும் நீ ஐயமிடுமினெனத் தோழியரையேவி எம்மை அலக்கியம்செய்தற்குரியையோ? என்று எதிரிழித்தவாறு. சசு

குருகாரொற்றிவாணர்பலிகொள்ளவகையுண்டோ வென்றே னொருகா லெடுத்தினை ரையென்றொருகா லெடுத்துக்காட்டுமென்றேன் வருகா விரிப்பொன்னம்பலத்தேவந்தாற்காட்டுகின்றாம்வீழிருகா லுடையாயென்கின்றிரிதுதானசேடியென்னேடி.

(இ-ள்.) குருகு ஆர் ஒற்றிவாணர் பலிகொள்ள வகை உண்டோ என் றேன்—பறவைகள் நிரம்பிய (சோலையாதிய சூழ்ந்த) திருவொற்றிவாணரே! நீர் பலிகொள்ள வகையுண்டோ என்றான்; ஈண்டு ஒருகால் எடுத்து உரை என்றார்—இங்கே ஒரு முறையெடுத்துச்சொல் என்றார்; ஒருகால் எடுத்துக் காட்டி மென்றேன்—ஒருமுறை யெடுத்துக்காட்டுவீரென்றேன்; வீழ் இரு

கால் உடையாய்--வீழ்கின்ற இருகாலுடையவளே!; வருகாவிரி பொன்னம் பலத்தே வந்தால் காட்டுகின்றும் என்கின்றார் -- பெருகுவரும் காவிரிநதி குழந்த சிதம்பரத்திலுள்ள கனகசபையின்கண்ணே வந்தால் காட்டுகின்றோம் என்கின்றனர்; ஏடி சேடி இது என்? எ-து.

(வி-து.) ஒற்றியில்வாழும் தியாகேசரெனப்படும் நீர் கொடுத்தலொழிந்து பலிகொள்ளக் காரணமுண்டோ என்றதை இவர், ஊரிலின்றி ஒற்றி வாழ்பவராகிய வுமக்குப் பலியேற்குந் திறமையுண்டோ? என்றிழித்ததாகக் கொண்டு, (பெண்ணே! நீ எமதெதிர்) ஒருகால் பலியேற்று ஏற்கும் வகையைச் சொல்; எம்மை எடுத்துக்காட்டும் என்பையேல் சபையில்வந்தால் ஒருகால் எடுத்துக்காட்டுகின்றோம் என்கின்றாரென்பதுகருத்து. பெண்கள் பயிலும் ஈண்டு நிரவாணியாகிப் பலியேற்க முறையுண்டோ? என்றேனாக, அரையிற் சரிகின்ற உடையையுடையவளே! இதை இன்னும் ஒருகால் எடுத்துச் சொல், யாரும் ஒருகாலெடுத்துக்காட்டவேண்டுமேல் அம்பலத்துக்குவா என்கின்றாரெனலுமாம்; நிரவாணியாகிய நீயோ? நம்மை நிரவாணியென்னத்தக்கவள் என்றவாறு. இளமையாரந்த ஒற்றிவாணரெனலுமாம். இருகால்வீழ் உடை - விரகமேலீட்டால் அகாயினின்றும் சரிகின்றவுடை. ஈழவி இருகாலில் வீழ்கின்ற உடையுமாம். வீழும் அரையையுடையவளே எனலும் ஒன்று; வீழ்தல் - விரும்பல். அரை - ஈண்டு அல்குல்; இருகால் அரை. சரையேலுநாடும்புகழொற்றிவிளங்குந்தேவரணிகின்ற மாலையாகென்றேனயன்மான்மலைபகற்றுமாலையென்றார் சோலைமலர் நேழென்றேன் சோலையேநார்தொடுப்பதென வேலமுறுவல்புரிகின்றாது ஈர்சேடியென்னே.

(இ-ள்.) வேலை நூலம் புகழ் ஒற்றி விளங்கும் தேவா--கடல்வளைந்த உலகுபுகழும் ஒற்றியில்விளங்கும் தேவரே!; அணிகின்ற மாலையாது என்றேன் -- நீ அணிகின்ற மலை என்னவென்றேன்; அயன் மால் மலை அகற்றும் மலை என்றா -- பிரமவிட்டுணுக்களின் மயலை அகற்றற்குக் காரணமாகிய மலை என்றானா; சோலை மலர் அன்றே என்றேன் -- சோலையில் மலர்ந்த மலரல்லவோ? என்றான்; சோலையே நாம்தொடுப்பது என -- சோலையையே நாம் அணியாது என்று; ஏல் முறுவல் புரிகின்றா -- இணங்க நகைசெய்கின்றார்; ஏடி சேடி இது என்? எ-து.

(வி-து.) சிவபெருமானொருவரே அழிவற்ற முதற்பொருளல்லது யாம் அன்றேனத்தேர்ந்து தருக்குறாதொழுகப் பொருட்டே பிரம விட்டுணுக்களுடைய தலைகளை மாலையாகத் தரித்துள்ளாராகலின், அயன்மால் மலை யகற்று மலை எனப்பட்டது. சோலைக்குத் தண்டலை என்னும் பெயருண்மையால் அத்தண்டலையே யாம் தரிப்பதென்பார், சோலையே யாம் தரிப்பதென்றார். தண்டலை - குளிர்ந்ததலைமலை. மலை - மயக்கம் - மால் ஐ - மயக்கத்தால் நோர்ந்த தலைமைத்தன்னையென்க.

சுஅ

உயிருளுறைவீர்திருவொற்றியுடையீர்நீரென்மேற்பிடித்த
வயிரமதனைவிடுமென்றேன்வயிரியலநீமாதேயாள்
செயிரதகத்துன்முலையிடங்கொள்செல்வனலகாண்டெளியென்றே
யியல்கொண்முறுவல்புரிகின்றரிதுதான்சேடியென்னேடி.

(இ-ள்.) உயிருள் உறைவீர் திரு ஒற்றியுடையீர் நீர் என்மேல் பிடித்த
வயிரமதனை விடுமென்றேன்—உயிர்கடோறும் வியாபித்து அந்தர்யாமியாய்
நிம்பவரே! திருவொற்றியையரே! நீவிர் என்மேற்கொண்ட வயிரத்தை விடக்
கடவீர் என்றனன்; நீ வயிரி அல—நீ கடும்பகைமை யுடையவளுமல்ல; மா
தே—பெண்ணே!; செயிரது அகற்று உன்முலை இடங்கொள் செல்வன் யாழ்
அல காண் தெளி என்றே—கும்மற்ற உனது முலையை இடமாகக்கொண்ட
செல்வனும் யாமல்ல நீ பிரத்தியக்ஷமாகநோக்கு தெளிவாய் என்றே; இயல்
கொள் முறுவல் புரிகின்றார்—பண்பமைந்த புன்முறுவலைச் செய்கின்றனர்;
ஏடி சேடி இது என்? எ-று.

(வி-த.) எனக்கு அருளாது என்மேற் கொண்டுள்ள கடுஞ்சினத்தை
விடும் என்றதை, இவர் நீர் பிடித்த வச்சிராயுதத்தை என்மேல் விடும் என்ற
தாகக் கொண்டு வரயிஞ்செலுத்தற்கு நீ விரோதியுமல்ல; நாம் வயிரஞ்செ
லுத்தும் இந்திரனும் அல்ல; நமதுருவமுதலியவற்றை நன்குநோக்கு; என்
வார்த்தையை நம்பு; என்றபடி. வயிரம் - வயிரமுடைப்பொருள்களின்மீதே
ஏவப்படுவது; நீ மலை அசுரராதியர்போல வயிரமுடையையல்லை; பெண்ணே
யாகலின் நின்மீது அவ்வயிரம் செலுத்தற்குரிய தன்மென்பது தோன்ற 'வயி
ரியல நீ மாதே' என்றாரென்க. வயிரமென்பது கடும்பகை வன்மை வச்சிராயு
தம் என்னும் முப்பொருள்களையும் முலைக்குரிய சுவர்க்கமென்னும் பரியாயப
பெயர் ஈண்டுச் சுவர்க்கலோகத்தையும் உணர்த்தின. செயிரது அது பகுதிப்
பொருள்விசுதி. காண் - முன்னிலைமுற்று; முன்னிலையசையுமாம். சக
தண்காவனஞ்சூழ்திருவொற்றித்தலத்திலமாந்தசாமிநாங்கை
யென்கா முகமாப்பொன்னென்றேனிடையிட்டறிதலரிதென்றார்
மண்காதலிக்குமாடென்றேன்மதிக்குமகனைவில்லன்மென்றே
யென்காணகசெய்தருள்கின்றரிதுதான்சேடியென்னேடி.

(இ-ள்.) தண்காவனம் சூழ் திருவொற்றி தலத்தில் அமர்ந்த சாமி—
தண்ணிய சோலைகளும் மற்றும் வளங்களும் சூழ்ந்த திருவொற்றித் தலத்
தமர்ந்த சாமியே!; நாம் கை எண் கார்முகம் மா பொன் என்றேன் —
நாமது கையிலுள்ள எண்ணத்தக்க வில் சிறந்த பொன்னல்லவா? என்ற
னன்; இடை இட்டி அறிதல் அரிது என்றார்—(அதற்கிவர்) அதனை எடை
எடுத்து அறிவது அருமையாம் என்றனர்; மண்காதலிக்கும் மாடு என்
றேன்—அது உலகத்தவர் விரும்பத்தக்க பொன் என்றனன்; மதிக்கும் கணை
வில், அன்று என்றே — பெண்ணே! நீ கூறியது மதிக்கத்தக்க கணையே
யன்றி வில்லல்லவே என்று; என் காண் நகை செய்தருள்கின்றார்—ரீண்ணு
மறியத்தக்க நகையினைச் செய்கின்றனர்; ஏடி சேடி இது என்? எ-று.

(வி-து.) எடை என்பது இடையென மரீஇயது. எடையென்ப பாடங் கொள்ளினு மிழுக்காது; எடுக்கப்படுவது எடை. யான் மகத்தாகிய பொன் னென்றதை ஒருமாவென்னும் அளவினதாகிய பொன்னென்றதாகக் கொண்டு, அது பெரியதொரு மலையையாகலின், நிறுத்து அளவிடுதலரிதெனவும், அக்கார்புகம் உலகாவிரும்பும் உயாபொன்னென்றதை மத்திய சங்கரகாலத்தில் இவ்வலகையுண்டு தனக்குளொடுக்கும் மால்விடையென்றதாகக்கொண்டு, அம்மாடு நமது கணையேயன்றி வில்லன்றெனவுங் கூறாநின்றொன்பது. மா என்பது காலென்னும் சிற்பெண்ணின் அளவில் ஐந்தில் ஒருகூறு. ௩௦

செய்காண்வளஞ்சூழொற்றியுளீர் திருமான் முதன்முத்தேவர்கட்கு மைகாணீரென்றேனிதன்மேலணங்கேரீயேழடைதியென்றார் மெய்காணதுதான்னென்றேன்விளங்குஞ்சுட்டிப்பெயரென்றே யெய்காணுவேநகைக்கின்றரிதுதான்சேடியென்னேயு.

(இ-ள்.) செய்காண்வளஞ்சூழ ஒற்றியுளீர் திருமால் முதல் முத்தேவர்கட்கும் நீர் ஐ என்றேன்—வயல்கள் தோன்றப்பெற்ற வளஞ்சூழ்ந்த ஒற்றியுள்ளவரே! விஷ்ணுமூர்த்திமுதலிய முத்தேவர்கட்கும் நீர் தலைவரன்றோ என்றனன்; அணங்கே இதன்மேல் நீ ஏழ் அடைதி என்றார்—பெண்ணே! நீ கூறிய இதற்குமேல் ஏழ் அடைந்திருக்கின்றாய் என்றனா; மெய் அது என்றேன்—மெய்தான் அது யாது தெரியச்சொல்லும் என்றனன்; விளங்கும் சுட்டிப்பெயரென்றே எய் காணுவே நகைக்கின்றா — (நீ கூறியது) விளங்கத்தக்க சுட்டிப்பெயரொன்று கூறி யாவரும்காணும்படி சிரிப்பின்றனா; ஏழ் சேடி இது என்? எ-று.

(வி-து.) முத்தேவர் - ஈண்டுத்திருமால் பிரமன் இந்திரன். காண்தான் - அசைகள். எய்தீல் - அறிதல். யாம் ஒரு ஐ, நீ ஏழ் ஐயாயிருக்கின்றாயென்னு யுயந்தோன்ற ஏழடைதியென்றபடி. ஏழ் ஐ - ஏழை (பேதை.) அடைதியென்பதன் இகரம் நிகழ்காலங்குறித்தது. அதுவென்று சுட்டியது யாது? கூறும் என்று வினாவு, இவர் அதுவென்பது யாதென்று வினாவியதாகக்கொண்டு அது சுட்டிப்பெயரொன்று விடைகூறி, நீ ஏழையாதலால், எதிற்திலையென்று நகைக்கின்றொன்பது. ௩௧

விண்ணுவணங்குமொற்றியுளீர்மென் பூவிருந்தும்வன் பூவில் வண்டிவிழுந்ததென்றேனெம்மலாக்கவண்டும்விழுந்ததென்றார் தொண்டர்க்கருள்வீர்மிகவென்றேன்றோகாய்நாமேதொண்டனென வெண்டங்குமவேநகைக்கின்றரிதுதான்சேடியென்னேயு.

(இ-ள்.) விண்டு வணங்கும் ஒற்றியுளீர்—விஷ்ணுமூர்த்திவணங்கும் ஒற்றியிலுள்ளவரே! வண்டு மென்பூ இருந்தும் வன்பூவில் விழுந்தது என்றேன்—வளையலானது மெல்லிய பூப்போலுங் கரத்திலிருந்தும் வலிய பூவில்

விழுந்தது (என்செய்வேன்) என்றனன் ; எம்⁰ மலர்க்கை வண்டும் விழுந்தது என்றார்—எமது மலர்க்கையிலிருந்த வண்டும் பூமியில் விழுந்ததுதான் என்றார் ; தொண்டர்க்கு மிக அருள்வீர் என்றேன்—நீர் அடியர்க்கு மிக அருளும் வள்ளல் என்றனன் ; தோகாய் நாமே தொண்டன் என என் தங்குறவே நகைக்கின்றார்—தோகைபோல்வானே! நாமே தொண்டன் என்று யாவர்க்கும் மதிப்பன்மய நகைசெய்கின்றார் ; ஏடி சேடி இது என்? எ-று.

(வி-து.) பூவிற்சிறந்ததாகலின் பூவென்றது ஈண்டுத் தாமரைப்பூவைச் சட்டிநின்றது. மலரிலிருத்தற்குரியனவாகலின், இதுவும் சங்கு வண்டென்பதுதோன்ற வண்டு விழுந்ததெனவும், திருமாலாகிய அம்பு தலத்திற் சயனித்தல் பற்றித் தலசயன்மெனவே ஓதலமு முண்டென்பதுதோன்ற மலர்க்கைவண்டும் விழுந்ததெனவும், தொண்டனென்பதற்குப் பழையோனென்பதும் ஒருபொருளாகலின் யாமே அநாதியரென்பாரா, நாமே தொண்டனெனவும் கூறியபடி. அன்றி, ஏற்கவந்தமையின் நாமே தொண்டனாயினோமெனலும் ஒன்று. வண்டு - சங்கு, கைவளை, அம்பு, விழுதல் - வீழ்தல், சயனித்தல். தலசயனம் - திருக்கடன்மல்லை (மாவலிபுரம்.) ௫௨

மட்டாரமலர்க்காவொற்றியுளீர்மதிக்குங்கலைமேல்விழுமென்றே
னெட்டாமெழுத்தையெடுத்ததுநாமிசைத்தேமென்றாரெட்டாக
வுட்டாவுறுமவ்வெழுத்தையுரைப்பீரென்றேனந்தணராக
கிட்டார்நாமமென்கின்றாரிதுதான்சேடியென்னேடி..

(கு-ள்.) மட்டு ஆர் மலா கா ஒற்றியுளீர் மதிக்குங் கலைமேல் விழும் என்றேன்—தேனூர்த் தமலர்நிறைந்த சோலைகையுடைய ஒற்றியிலுள்ளவரே! மதிக்கத்தக்க தமது வஸ்திரம் மேல்விழும் (ஆகையால் ஒற்றியிரும்) என்றனன் ; எட்டாம் எழுத்தை எடுத்தது நாம் இதைத்தேம் என்றார்—பெண்ணே! எட்டென்னும் எண்ணைக்குறிக்கும் எழுத்தை இப்பொழுதே எடுத்தக் கொண்டது நாம்சொல்லினோம் (அறிவாய்) என்றனார் ; எட்டி ஆக உள் தாவுறும் அவ்வெழுத்து அறிய உரைப்பீர் என்றேன்—எட்டென்னும் எண்ணைக்குறிப்பதாக உமதுளத்திற்கொண்ட அவ்வெழுத்தை யானறிய உரைத்தருளுவீர் என்றனன் ; அந்தணர் ஊர்க்கு இட்டி ஆர் நாமம் என்கின்றார்—பிராமணர்களுடைய ஊருக்கு இட்டி வழங்கும் பெயரே என்கின்றனார் ; ஏடி சேடி இது என்? எ-று.

(வி-து.) கலை மேல்விழுமெனத் தலைவி பெருமான் கலையைச்சட்டிக் கூறி னுளாகப் பெருமான் நின் கலை மேல்விழுவதன்று ; இப்பொழுதே அவிழுகின்றது காத்துக்கொள் என்று எதிரியம்பியவாறு. விழும் என்பதின்மேல் எட்டி என்னும் எண்ணைக்குறிக்கும் அகரம் சேர்க்கில், அவிழும் என்றதலையுணர்க. அதையுணராத மயங்கினாட்கு அந்தணருர்க்கு இட்டார் நாமமாகிய அகரம் என்று குறிப்பித்ததாம். அகரம் - அக்கிரகாரம், ௫௩

ஒற்றிநகரீர்மனவசிதானுடையார்க்கருள்வீர்நீரென்றேன்
பற்றியிதுதிதொடங்கியதுபயிலுமவர்க்கேயருள்வதென்றா
மற்றிதுணர்கிலேனென்றேன்வருந்தேதுள்ளவன்மையெலா
மெற்றிதுணர்கியென்கின்றரிதுதான்சேடியென்னேடி.

(இ-ள்.) ஒற்றி நகரீர் நீர் மனவசிதான் உடையார்க்கு அருள்வீர் என்
மேன்—ஒற்றிநகரத்தரே! நீர் மனவசியமுடைய யோகிகட்கே அருள்வல்
லீர் என்றேன்; இதுகிபற்றி தொடங்கி அதுபயிலும் அவர்க்கே அருள்வது
என்றார்—நீ சொன்னதைக் கடையை முதலாகக்கொண்டு தொடங்கி உச்சரிப்
பவருக்கே நாம் அருள்வது என்றனர்; இது உணாகிலேன் என்றேன்—இது
யான் தெரிந்திலேன் என்றனன்; வருந்தேல் உள்ள வல் மை எல்லாம் எற்றில்
உணாகி என்கின்றார்—வருந்தாதே (உனக்கு) உள்ள வலியு அஞ்ஞா
னங்களெல்லாம் அகற்றுவவையேல் உணாவாய் என்கின்றனா; ஏடி சேடி இது
என்? எது.

(வி-து.) மற்று - அசை. மனவசி என்பதை இறுதிதொடங்கிப் பயிலல்
சிவநமஃ என்றுசெபித்தல். (சிவநமஃ - சிவமேவந்தனம்) என்னும் பொருட்டு.

வான்றோய்பொழிங்குழொற்றியுளீர்வருந்தாதணவேனோவென்றே
னான்றோயுடற்கென்றார்தெரியவுரைப்பீரென்றேனோவிதுதான்
சான்றோருமதுமரபோர்த்துதரித்தபெயார்க்குத்தகாதென்றே
யேன்றோர்மொழிதந்தருள்கின்றரிதுதான்சேடியென்னேடி.

(இ-ள்.) வான் தோய் பொழில்குழ ஒற்றியுளீர் வருந்தாது அணவேனோ
என்றேன்—வானளவு ஓங்கிய சோலைகுழந்த ஒற்றிவாணரே! (மன்மதன்
வாட்ட) வருந்தாது உம்மைச்சேருவனோ? என்றனன்; ஊன் தோய் உடற்
கென்றார்—(அது) மாமிசப்பற்றுடைய உடலுக்கேயன்றி உயிர்க்குப்பயனில்லை
என்றனர்; தெரிய உரைப்பீர் என்றேன்—நீர் கூறுவதை விளங்கக்கூறுவீர்
என்றனன்; ஓ இதுதான் சான்றோர் உமது மரபு ஓர்ந்து தரித்த பெயர்க்கு
தகாது என்றே—ஓ ஓ! இது அறிஞர் உமது மரபையுணர்ந்து உமக்குச் சூட்
டிய பெயருக்குத் தக்கதன்றே என்று; ஏன்று ஓமொழி தந்தருள்கின்
னார்—மேற்கொண்டு ஒருமொழியைத் தந்தருள்கின்றனர்; ஏடி சேடி இது
என்? எது.

(வி-து.) வரும் தாது அணவேனோ? என்றதற்கு வளரும் பொன்னணி
பூண்ப்பெறுவேனோ? என்றதாகக்கொண்டு அப்பூண் உயிர்க்குரித்தன்று,
ஊன்றோயுடற்குரித்தென்றாரென்றும், சத்ததாதுக்கள் முதலியன அணவு
வேனோ? என்றதாகக்கொண்டு உடலோடுங்கூடி வாழ்தற்கென்றாரென்றும்,
தெரியக் கூறுவீரென்றதற்கு இங்ஙனம் மீட்டுமீட்டும் கேட்டல் உமதியல்,
புறிந்திட்ட பெண்ணுதிய பெயர்க்குத் தகாதென்றாரென்றும் கூறியவாறு.
தாது வாசனைப்பொடியாகியவெனலும், வலிய பூணுதியன தாங்கப்பெறு

தல் நும்து மென்மையுணர்ந்தே இடப்பட்டி மெல்லியொன்னும் பெயர்க் குத் தகாதென்று கூறினானெனும் ஒன்று. ௫௫

தீதுதவிர்க்குமொற்றியுளீர்செல்லலறுப்பதென்றென்றே
னீதுநமக்குத்தெரிந்ததென்றிரையாமோ விங்கிதுவென்றே
னேதுமடியார்மனக்கங்குலோட்டுநாமேயுணர்ந்தி
யேதுமிறையன்றென்கின்றிரிதுதான்சேடியென்னேம.

(இ-ள்.) தீதுதவிர்க்கும் ஒற்றியுளீர் செல்லல் அறுப்பது என்று என் றேன்—தீமைகளை அடியர்க்கு அகற்றும் ஒற்றிவாணரே! எமது துன்பத்தை அகற்றுவது என்றோ என்றனன்; ஈது நமக்கு தெரிந்தது என்றும்—இது நமக்குத் தெரிந்த விஷயமே என்றனர்; இங்கிது இறை ஆமோ என்றேன்— இது உத்தரமாகுமா? என்றனன்; ஒதும் அடியார் மனக்கங்குல் ஓட்டும் இறை நாமே உணர் அன்றி ஏதும் அன்று என்கின்றார்—துதிக்கும் நமது அடியர்களுடைய மனவிருட்டை ஓட்டத்தக்க இறைவா நாமே உணருவா யாக நாமன்றி மற்றெப்பொருளும் (இறை) அன்று என்கின்றார்; ஏடி சேடி இது என்? எ-று.

(வி-நு.) 'செல்லல் அறுப்பது என்று' என்றதை, செல்லாநின்ற அல்லையறுப்பது சூரியனென்றதாகவும்; இது பதிலுத்தராமாமோ? வென்றதை, இச் சூரியன் கடவுளாமோ? என்றதாகவுங் கொண்டு, இங்ஙனம் மாறுபட இசைக்கின்றாரென்பது. அல் - இருள். என்று - எந்நான், சூரியன். இறை - ஒருவர் மொழிக்குப்பதிலாக இறுக்கப்படுவதாகியவிடை, தலைமை. ௫௬

ஒண்கைமழுவோடனலுடையீரொற்றிநகாவா மூத்தமர்நீர்
வண்கையொருமைநாதரென்றேன்வண்கைப்பன்மநாதரொன்று
ரெண்கணடங்காவதிசயங்காணென்றேனபொருளன்றிவையதற்கென்
மென்சொன்மணிதந்தருள்கின்றிரிதுதான்சேடியென்னேம.

(இ-ள்.) ஒன் கை மழு ஒயி அனல் உடையீர் ஒற்றி நகர்வாழ் உத்தமர்—ஒள்ளிய கரத்தில் மழுவும் ஓடும் அனலும் உடையவரே! ஒற்றிநகர்வாழும் உத்தமரே!; நீர் வண்கை ஒருமை நாதர் என்றேன்—நீர் வளந்தருங் கரத்தையுடைய ஒற்றுமைத்தலைவா என்றனன்; வண் பன்மைகை நாதர் என்றார்—(அதற்கிவர்) வளவிய பலகையுடைய நாதரென்றனர்; எண்கண் அடங்கா அதிசயம் என்றேன்—எண்ணத்தில் அடங்காத அதிசயம் இது என்றனன்; அதற்கு இவை பொருள் அன்று என்று—நீ சொல்லுமிகை அதற்கு அருத்தம் அல்லவே என்று; எண் மணி சொல் தந்தருள்கின்றார்—மதிக்கத்தக்க மாணிக்கம்போலும் சொற்களைத் தருகின்றனர்; ஏடி கேடி இது என்? எ-று.

(வி-நு.) மழுவோடு அனலு முடையீர் என்றனும் ஒன்று, வண்கை என்பதில் மையீது கெட்டது, எண் - கணக்குமாம், அடங்கா - ஈதுகெட்டது.

எதிர்மறைப் பெயரச்சம். கீண் - அசை. ஒருமையென்பதற்கு ஒன்றென்பபொருள்கொண்டு இறைவர் யாம் ஒருகையுடையீம் அல்லேம், பலகையுடையீம் என்பார் போன்று, அத்தலத்தில் தமக்கு வழங்கும் பலகைநாதொன்னுந் திருநாமத்தை விளக்கியவாறு. பதர்போலப் பரிகரிக்கத்தக்கனவன்று; நென்மணிபோலப் போற்றத்தக்கனவென்பது தோன்றச் சொன்மணியெனப் பட்டதெனலுமாம். சொல் - நெல். ருஎ

ஒருவரெனவாழொற்றியுள்ளருமக்கம்மனையுண்டோவென்றே
 னிருவரொருபேருடையவர்காணென்றாரென்னென்றேனெம்பேர்
 மருஷமீற்றயலகரம்வயங்குமிகரமானதென்றே
 யிருவுமோழித்தந்தருள்கின்றரிதுதான்சேடியென்னேட.

(இ-ள்.) வாழ் ஒற்றி ஒருவர் என உள்ளீர்—வாழ்கின்ற ஒற்றிப்பதியிலே ஒப்பற்றவரென வீற்றிருப்பவரோ; உமக்கு அம்மனை உண்டோ என்றேன்—உமக்கு ஈற்றாய் உண்டோ? என்றனன்; ஒருபேருடையவர் இருவர் என்றார்—ஒரோபெயரையுடையவா இருவருண்டென்றனர்; என் என்றேன்—அப்பெயர் யாது என்றனன்; வயங்கும் எம்பேர் மருவும் ஈறு அற்று அயலகரம் இகரமானது என்றே—விளங்கும் எமதுபேரில் இறுதிபோய் அயலெழுத்து இகரமானபெயரோ என்று; இருவும் மொழித்தந்தருள்கின்றார்—உள்ளத்தில் பதிக்கத்தக்கதொரு மொழியைச் சொல்கின்றனர்; ஏடி சேடி இது என்? எ-று.

(வி-து.) காண் - அசை. தாயுண்டோ? என்றதை, அழகியமனையுண்டோ? என்றதாகக்கொண்டு இங்ஙனம் கூறியபடி. எம்பேரென்தது சந்தரனென்னு மொழியை. இதன் ஈற்று நகரங்கெட்டு அயலகரம் இகரமாகியது சங்கரியென்னு மொழி. இது சம் கரியெனவும், சங்கு அரியெனவும் பிரிவுபட்டு முறையே சுகத்தைச்செய்யும் உமாதேவியையும், பாஞ்சஜ்யமுன்னும் சங்கையுடைய திருமாலையும் உணர்த்திற்று. திருமாலும் ஓர் சத்தியாதலை மகாசாத்நாவின் உதிப்புக்குக் காரணமாக அவர்கொண்ட மேர்கினிவடிவத்தானும் தெனிக. ருஅ

பேராரொற்றியீரும்மைப்பெற்றுவென்றேனவர்க்கும்
 மேரார்பெயரின்முன்பினிரண்டிரண்டாமெழுத்தாரென்றாரென்
 னேராயுரைப்பீடுதென்றேனீநெஞ்சநெகிழ்ந்தாலுரைப்பாமென்
 தேராயுரைசெய்தருள்கின்றரிதுதான்சேடியென்னேட.

(இ-ள்.) பேர் ஆர் ஒற்றியீர் உம்மை பெற்றார் எவர் என்றேன்—பெருமை நிரம்பிய திருவொற்றிவாணரோ! உம்மைப் பெற்றவர் யாவர் என்றனன்; அவர் நம் ஏர் ஆர் பெயரின் முன் இரண்டு எழுத்து பின் இரண்டு ஆம் எழுத்தார் என்றார்—நம்மைப் பெற்றவர் நமது அழகமைந்த பெயரின் முன்பட்டுநின்ற ஈரொழுத்து (தமதெழுத்திற்கும்) பிற்பட்டுநிற்கும் ஈரொழுத்தாகப்பெற்றவர் என்றனர்; என் நேராய் உரைப்பீர் என்றேன்—நீர் கூறுவதென்னே? இதனைச் (செம்பொருள்படச்) செப்புவிர் என்றனன்; நீ நெஞ்

சும் நெகிழ்ந்தால் உடைப்பாம் என்று ஏராயி உடைசெய்து அருள்கின்றார்—
நீமனமுருகும் அப்ப்ருவம் பெற்றால் அறைவோமென்று சிறக்க உடைத்த
ருள்கின்றார்; ஏடி சேடி இது என்? எ-று.

(வி-து.) ஈன்றார் யாரொன்றதை உம்மையடைந்தார் யாரொன்றதாகக்
கொண்டு இவ்வாறு இசைக்கின்றார் என்பது. நம்பெயரொன்றது சிவவென்
னும்பெயர். அதன்முன்னின்ற ஈனொழுத்து நம என்பன. இவ்விரண்டும் ஆன்
மவெழுத்திற்கும் பின்னாலாவது - நமசிவ எனநின்றவை சிவநமவென்
மாறிரிற்றல். இவ்வைந்தெழுத்தும் முறையே சிவம் - சத்தி-ஆன்மா - திரோ
தம் - மலமென்னும் ஐம்பொருள்குறிப்பனவாய்ச் சிவன்பொருட்டு வடிக்கம்
என்னும் அர்த்தத்தையுங்கொண்டு சூக்குமபஞ்சாக்கரமென விளங்கி, ஆன்
மாக்களுக்குப் பரிபாகம் வருமளவும் திரோதமும் மலமும் முற்பட்டும், பரி
பாகம் வந்தவழிச் சிவமுஞ் சத்தியும் முற்பட்டுநிற்கத் தாம் அவ்வான்மாக்க
ளுக்குப் பிற்பட்டும் நிற்குநிலைமையாதியவற்றை யுணர்த்தும் மூலமந்திரமா
தல்பற்றி, இது பரிபாகிகட்கே உணக்கப்படுவதென்பார், 'நெஞ்சநெகிழ்ந்தால்
உடைப்பாம்' என்றார். இதன்றிறம் விரிக்கிற்பெருகும். ருசு

தளிரான்மறையீரொற்றிநகர்தழைக்கவாழ்வீர்தளிரான
வொளிரா வரசையைந்தெழுத்தா லுவரிகடத்தினீனொன்றேன்
களிராவலனை யீநெழுத்தாற்கடலின் வீழ்த்தினேமென்றே
யெளியேற்குவப்பின் மொழிகின்றரிதுதான் சேடியென்னே.

(இ-ள்.) நால் மறை தளியீர் ஒற்றிநகர்தழைக்க வாழ்வீர் — நான்கு
வேதங்களாகிய கோயிலையுடையவரோ! ஒற்றிநகரில் உலகமுய்ய வாழ்வ
ரோ!; தனி ஞான ஒளி நாவரசை ஐந்தெழுத்தால் உவரி கடத்தினீர் என்
றேன்—ஒப்பற்ற ஞானதீபமான திருநாவுக்கரசுநாயனாரை ஐந்தெழுத்தின்
உச்சரிப்பால் கடலைக்கடப்பித்துக் களாயேற்றினீர் என்றனன்; களிராவலனை
ஈநெழுத்தால் கடலில் வீழ்த்தினேம் என்றே—களிப்பினையுடைய நம்பியா
ருரனென்னும் ஒருநாவலனை (நாம்) இரண்டெழுத்தினுலே கடலில் அமிழ்த்
தினேம் என்று; எளியேற்கு உவப்பின் மொழிகின்றார் — பேதையாகிய
எனக்கு உவப்பினேயே கூறுகின்றார்; ஏடி சேடி இது என்? எ-று.

(வி-து.) அரசு என்றதற்கு இணங்க நாவல் என்றதும், பரணைக் கரை
யேற்றினீர் என்றதற்குணங்கப் பரவையிலமிழ்த்தினேம் என்றதும் நயம்.
ஈனொழுத்து - இரண்டெழுத்தாகியதுது. பரவையென்னும் பரியாயப்பெய
ரொற்றுமைநோக்கிக் கடலில் வீழ்த்தினேம் என்றது. வீழ்த்தல் - அந்நாச்சி
யார்து சுகோததியின் மூழ்குவித்தல். ஐந்தெழுத்து - பஞ்சாக்கரம். ஈ
ஓமூன்றுளத்தீரொற்றியுளீருற்றோர்க்களிப்பீரோவென்றேன்
ருமூன்றென்பார்க்கயன்மூன்றுந்தருவேமென்றாரம்மயிகத்
தேமூன்றினதும்மொழியென்றேன்செவ்வாயுறுமூன்னகையென்றே
யேமூன்றுறவேநகைக்கின்றரிதுதான்சேடியென்னே.

யுரை.

நட்ச

(இ-உ.) ஒத்தியுளீர் உற்றோர்க்கு அளிப்பீரோ என்றேன்—பிரண்டை உடுத்தித் தியானிக்கும் (அன்பாக்களுடைய) உள்ளத்தை இடமாக உடையவரோ! ஒற்றிகரரோ! உம்மையடைந்தோர்க்கு (நீர் தியாகேச ராதலால் வேண்டியது வரையாது) அளிப்பீரோ? என்றனன்; தா மூன்று என்பார்க்கு அயல் மூன்றும் தருவேம் என்றா—தாமூன்று என்பவர்க்குத் தாகாரத்தக்கு அயிலிலுள்ளது மூன்றுந்தருவேம் என்றா; அம்ம மிக தேம் ஊன்றின றும்மொழி என்றேன்—அம்ம மிகவும் இனிப்புடையது உமது மொழிஎன்றனன், செவ்வாய் உறும் உன் நகை என்றே ஏம் ஊன்றுறவே நகைக்கின்றா—(அதற்கிவா) தேமூன்றின என்பது செவ்வாய் வாயிலுள்ள உன் நகைகளே என்றுகூறி இன்பம்தங்கும்படி நகைசெய்கின்றனா, ஏடி சேடி இது என்? எ-று.

(வி-து.) தாமூன்று-தா தா தா (முத்தா.) தாவுக்கு அயல்மூன்று-தி தி தி (முத்தி.) தேமூன்று தே தே தே (முத்தே) ஆம். முத்தாளன்று ஒருகால் விளிப்பார்க்கு முத்திதருவோம் என்றும்; இனிமைபதிந்தனவெனப் பொருள்படத் தேமூன்றின வென்றதற்கு முத்தேயெனப் பொருள்கொண்டு, முத்து எம்மொழியன்று நிற்பற்களென்று கூறுகின்றா என்பது கருத்து. தா தா தா வென்பதற்கு தாதா (வே) தா எனவும்; ஏ மூன்று என்பதற்கு ஏ, ஏஏ, என்னும் இக்கச்சிக்குறிப்பெனவும் கோடலும் ஒன்று. கூக

மன்னிவிளங்குமொற்றியுளீர் மடவாரிரக்கும் வகையது தான்
மூன்னிலொரு தாவாமென்றேன முத் தாவெனலே முறையென்ற
ரென்னிலிது தானையமென்றேன மெக்குந்தெரியுமெனத்திருவா
யினனலமுதமுக்குக்கின்றிது தான் சேடியென்னேம.

(இ-ள்.) மன்னி விளங்கும் ஒற்றியுளீர் மடவார இரக்கும் வகையது மூன்னில் ஒரு தாவு ஆம் என்றேன் — நிலைத்துவிளங்கும் ஒற்றிப்பதியீரோ! பெண்கள் உம்மையாசிக்கும் வகையைப்பற்றி யோசிக்கில் அது ஒருபற்றுக்கோடேயாகும் என்றனன், முத்தா எனலே முறை என்றா—(அதற்கிவா) முக்குற்றமென்று கூறலே முறைமை என்றனா, என்னில் இது ஐயம் என்றேன்—இப்படி குறிப்பிற் கூறில் இது சந்தேகத்திற் கிடமாகிறது என்றனன்; எமக்கும் தெரியும் என திருவாயில் நல் அமுதம் உருக்கின்றா—எமக்கும் (நீ கூறியது) தெரியுமெனத் திருவாயினின்று நல்ல அமுதத்தைச் சொரிகின்றனா; ஏடி சேடி இது என்? எ-று.

(வி-து.) மடவார - அறிவீனா, இளம்பெண்கள். தான் இரண்டும் அசைகள். பெண்களிரப்பது தமக்கு ஒருபற்றுக்கோடே என்றேனாக; இவா ஒருதா - காமமென்னும் ஒருகுற்றமெனக்கொண்டு, காமம் சித்தியாதவழி வெகுளியும், அதுபற்றி மயக்கமும் உண்டாவது தின்னணமாகலின், முக்குற்றமெனலே முறையென்றா ரொன்றும்; குறிப்பொன்றுகிடக்க மற்றொன்று நீர் கூறுவது ஐயத்திற் கிடமாகின்றது என்றேனாக, என்னுடையவீடு இது

தான் பிணைக்கவேண்டுமென்று யான் பிணைக்காசுத்ததாகக்கொண்டு இது நின்வீடென்பது 'எமக்குந்தெரியுமெனக்கூறி, 'எனது திருவாயிலில் (தாம் கொணர்ந்த) நல்ல அமுதத்தைச் சொரிகின்றார் என்றும் கூறியபடி.' இங்ஙனம் கொள்ளுங்கால் வாயிலில் என ஏழனுருபு விரித்துக்கொள்க. எனதில் இதுதான், ஐயம் ஏற்றுக்கொள்ளும், என்று கூறத்தொடங்கிய என்வாக்கிய முடியுமுன் இயர் இது எமக்குந்தெரியுமெனத் திருவாயினின்றும் நல்ல அமுதம்போலும் சொற்களைச் சொரிகின்றார் எனலுமாம். இன்னல் அமுதமெனப்பிரித்துத் துன்பத்தை விளைக்கும் அமுதமொழியெனினு மியையும். சுஉ

வளஞ்சேரொற்றியீரெனக்குமாலையணிவீரோவென்றேன்
குளஞ்சேர்மொழிப்பெண்பாவாய்நின்கோலமனைக்கனாமகிழ்வா
வளஞ்சோந்தடைந்தபோ தேநின்னுளத்திலணிந்தேமுணரென்றே
யிளஞ்சோநகைசெய்தருள்கின்றாரிதுதான்சேடியென்னேம.

(இ-ள்.) வளம்சேர் ஒற்றியீர எனக்கு மாலை அணிவீரோ என்றேன்—சுகல வளங்களும் திரண்ட ஒற்றிவாணரே! எனக்கு உமது மணமாலையை அணிவீரோ? என்றனன்; குளம்சேர் மொழி பெண் பாவாய் நின்கோலமனைக்கண்—வெல்லம்போலும் மொழியையுடைய பெண்பதுமை போல்பவளே! நினது அழகிய இல்லத்தின்கண்; நாம் மகிழ்வால் உளம் சோந்து அடைந்தபோதே—யாம் உவகையோடு உள்ளமொத்து வந்து சேர்ந்தபோதே; நின் உளத்தில் அணிந்தேம் உணரா என்றே—நினது உள்ளத்திலேயே (அம்மாலையை)ச் சூடியனேம் உணரக்கடவாயென்று; இளமை சேர் நகை செய்தருளுகின்றார்—இளமையான நகையினைச் (புன்முதுவலை) செய்கின்றனர்; ஏடி சேடி இது என்? என்று.

(வி-து.) நாம் மாலையை புறத்தில் பிறரறிய அணிதற்குமுன், அகத்திலேயே அணிந்தனம் என்றபடி. மால்-விரகமயக்கு. 'சீர்நகை' என்பதும் பாடம். வீற்றரொற்றிநகரமரந்தீர்விளங்குமலரேவிளம்புகநடு
மாற்றரென்றேனிலைகாணெம்மாலேமுடிமேற்பாரென்றார்
சாற்றார்சலமேயீதென்றேன்சடையின்முடிமேலென்றென்றே
யேற்றாதரவான்மொழிகின்றாரிதுதான்சேடியென்னேம.

(இ-ள்.) வீற்று ஆர் ஒற்றிநகர் அமர்ந்தீர் விளங்கும் அலசேர் விளம்பும் நெடுமாற்றார் என்றேன்—தனிமையார்ந்த ஒற்றிநகர் அமர்வீரே! (உம்மைக் காமித்தமை காரணமாகப்) பரவப்பெற்ற அலர்மொழிகளே என்னையிழித்தியம்பும் பகைவர்களாய் அமைந்தன என்றனன்; எம்மலை இலை முடிமேற்பார் என்றார்—(பெண்ணே) எமதுமலை இலைவடிவே அதனை முடிமேல் நோக்குக என்றனர்; சாற்ற சலமே ஈது என்றேன்—சொல்லப்படாத பொய்யே இது என்றனன்; சடையில் முடிமேல் அன்று என்றே ஏற்று ஆதரவால் மொழிகின்றார்—நீ கூறியது சடையிலுள்ளது முடிமேலது அன்றென்று எதிராக ஆதரவோடு சொல்கின்றனர்; ஏடி சேடி இது என்? என்று.

(வி-சு.) காண் - அசை. ஆம்மைப்பற்றி நிசழ்ந்த அலரே பகைவராயின என்றதை, உம்முடைய மலர் மாலையே எனக்கு மாலையிளக்குமாலையாயின என்றதாக்கக்கொண்டு எனது மலை அலரன்று, வில்வபத்திரமுதலிய இலைகளாற் சூழைந்தது என்றும், யான்கூறுததைக் கூறியதாகக்கொண்டு கூறலின், இது கூறப்படாத பொய்யே என்றேனாக; ஜலமென்பதை நீரானக்கொண்டு அது சடையது, முடியது அன்மென்றும் கூறாரின்றாரொன்பது. அலர் - பழி மொழி, மலர், மால்தார் = மாலையிளக்குந்தார், பெருமை பெற்றதாருமாம். சலம் = பொய், நீர்.

சுசு

புயப்பாலொற்றியீர்ச்சம்போமோவென்றேனாமென்றார்
வயப்பாவலருக்கிறையானீர்வஞ்சிப்பாவிற்குரைத்ததென்றேன்
வியப்பாநகையப்பாவெனும்பாவென்பாகலிப்பாவரைத்துமென்றே
வியற்பான்மொழித்தருள்கின்றாரிதுதான்சேடியென்னேடி.

(இ-ள்.) ஒற்றியீர் அச்சம் புயப்பால் போமோ என்றேன்—ஒற்றிப்பதி யீர்) காமனால் லீனேந்த என்று அச்சம் உமது புயத்தின்கண் (அனைத்தலால்) நீங்குமோஎன்றன்ன்; ஆம் என்றார்—ஆம் என்றுகூறினர்; வயம் பாவலருக்கு இறை ஆனீர் வஞ்சிப்பா இங்குரைத்தது என்றேன்—வெற்றியையுடைய கவி களுக்கு இறையானவரே! (அடியாளிடம்) நீர்கூறியது வஞ்சிப்பாவே என்ற னன்; வியப்பு ஆநகை அப்பா ானும்பா வெண்டா கலிப்பா உரைத்தும் என் றே—(நாம் வஞ்சிப்பாமட்டிமன்று) ஆசிரியப்பாவெனும் பாவும் வெண்டாவும் கலிப்பாவும் உரைத்துள்ளோம் என்று; இயல்பால் மொழித்தது அருள்கின் றார்—இலக்கணப் பகுதியமைந்த மொழியைக்கூறுகின்றார்; ஏடி சேடி இது னன்? எ-று.

(வி-சு.) போமெனவும் ஆமெனவும் இருபொருள்படும்படி ஆமென்று ரைத்தாராகலால், தலைவி இது பொருள்விளங்காதபடி இங்குவஞ்சிப்புஆக உரைத்தது என்றுகூறலும், தலைவர் நீர் உரைத்தது வஞ்சியெனும்பா என்ற தாக்கக்கொண்டு, (பிபன்னே! நீகூறியது) வியப்பு; இதுமட்டோ? லீனேப்பாக் களும் சங்கப்புலவராய் அமர்ந்து இசைத்துள்ளோம் என்றாரென்பது கூருத்து. பாவலர்-சங்கப்புலவர். வஞ்சிப்பாவென்பது வஞ்சிப்புஆக, வஞ்சியென்னும் பாஎன்றும்; ஆநகையப்பாவென்பது ஆ யாவரும்நகைக்கும் அப்பா, ஆசிரிய மெனும்பா என்றும்; இங்ஙனமே வெண்பாவென்பது அறியாமல்பா வென் னையெனும்பாவென்றும்; கலிப்பா என்பது வஞ்சகப்பா கலியெனும்பா என் றும் பொருள்படுவதோர்க. வஞ்சிப்பு ஆ - வஞ்சனையாக. ஆநகையப்பா என் னுங்கூல், ஆ - ஆச்சரியம், நகை - சிரி என்னும் பொருளது.

சுரு

தண்ணம்பொழில்குழொற்றியுளீர்ச்சங்கங்கையிற்சேர்த்திடுமென்றேன்
நின்னம்பலமேல்வருங்கையிற்சேர்த்தோ முன்னர்தெரியென்றார்
வண்ணம்புலவீம்மொழிக்கென்றேன்மடவாயுனதுமொழிக்கென்றே
புலவண்ணங்கொளநின் றுரைக்கின்றாரிதுதான்சேடியென்னேடி,

(இ-ள்.) தண்ணம் பொழில் சூழ் ஒற்றி உளீர் சங்கம் கையில் சேர்த்தி திடம் என்றேன்—சூளிரீர்மைவாய்ந்த சோலைசூழ்ந்த திருவொற்றியூரிலம்பவ ரோ! வளைகள் என்கரங்களில் நிலைபெறப்பண்ணும் எனறேன்; மேல்வரும் பலகையில் முன்னர் சேர்த்தோம் திண்ணம் தெரி என்றார்—மேல்வளரப் பெற்ற பலகையில் முன்னர்ச்சேர்வித்தோம் இது நிச்சயம்; நீகண்டறி என் கின்றார்; இம்மொழிக்கு வண்ணம் பல என்றேன்—நுமது இவ்வார்த்தைக்குப் பொருள்விதம் பல என்றுகூறினேன்; மடவாய் உனது மொழிக்கு என்று எண்ணம் கொளநின்று உரைக்கின்றார்—பெண்ணே! உனதுமொழிக்கே பொருள்விதம் பலவென்று ஆலோசனை யமையநின்று சொல்கின்றார்; ஏடி சேடி இது என்? எ-று.

(வி-ந்.) விரகத்தாலுண்டாகிய தேகமெலிவால் நழுவிவிடும் வளைகளைக் கைகளில் நிலைபெறுவியும் என்றுயான் வேண்டினேனாக; இவர் பொதுப்படக் கையில்வளையிடும் என்றதாகக்கொண்டு, முன்னர் மதுரையில் பலபெண் கள்கையில் இட்டோமென்றும்; வித்துவசங்கமெனக்கொண்டு யாம் புலவர்க் குப் பலகையளித்து அதிற் சங்கம்சேர்த்தோமென்றுங்கூறி, மேலும் நாம் மொழிக்குப் பொருள்பல என்னுங்கால், உனதுமொழியே (வளைகளைக்கரத் தில் நிலைபெறுத்தும், வளைகளைக்கையிற்கொண்டு எமக்கிடும், வித்துவ சங்கத்தை ஒழுக்கத்தில் நிலைபெறுத்தும்) என்றிங்நனம் பலபொருள்படுகின்றன வென்று யாம் யூகிக்கும்படி சொல்கின்றாரென்பது கருத்து. வளையலிட்ட மையும் பலகையளித்தமையும் திருவினையாடற் புராணத்தணர்க. தண்ணம்-தண்ணை. பலமேல் வருங்கக யென்பதற்கு பல என்னு மொழிமேலே வரப் பெற்றதாகிய பலகை எனலுமாம். வண்ணம் - பொருள்விதம். சுசு

உகஞ்சேரொற்றியூருடையீரொருமாதவரோநீரென்றேன் முகஞ்சேர்வடிவேலிரண்டுடையாய்மும்மாதவர்நாமென்றுகாத்தார் சுகஞ்சேர்ந்திது மொழிக்கென்றேன்றோகாயுனது மொழிக்கென்றே யிகஞ்சேர்நயப்பாலுணாக்கின்றரிதுதான்சேடியென்னே.

(இ-ள்.) உகம் சேர் ஒற்றி ஊர் உடையீர் நீர் ஒரு மாதவரோ என் றேன்—யுகங்கடோறு நிலைபெற்ற ஒற்றித்தவ்வாசரோ! நீர் ஒப்பற்ற மாதவ ரோ என்றனன்; முகம்சேர் இரண்டு வடிவேல் உடையாய் நாம் மும்மாத வர் என்றுகாத்தார்—முகத்தில் விளங்கும் (கண்களாகிய) இரண்டு கூரிய வேலினையுடையவளே! நாம் மும்மாதவர் என்று உரைத்தனர்; நம் மொழிக்கு சுகம் சேர்ந்திடும் என்றேன்—ஐயோ! நுமது சொற்களுக்குச் சுகஞ் சேர்ந்திடும் என்றனன்; தோகாய் உனது மொழிக்கு என்றே இகம் சேர் நயப்பால் உணாக்கின்றார்—தோகைபோல்பவளே! உனது மொழிக் கே (சுகம் சேர்ந்திடும்) என்று கூறி இகபோகம் வினைக்கும் நயப்போலி உணாக்கின்றனர்; ஏடி சேடி இது என்? எ-று.

(வி-ந்.) ஒருமாதவர் என்றதை ஒருமாதினையுடையவர் என்று பொ ருள்கொண்டு, யாம் உமை கங்கை திருமால் என்னும் மும்மாதையுடையவர்

னென்றும்; தும்மொழிக்கு இன்பம் விளையுமென்றதை கிளியும்* விரும்பி யணையுமென்றதாகக்கொண்டு, அது உனது மொழிக்கே சேர்ந்திடும் என்றும் கூறுகிறார் என்க. சுகம் - இன்பம், கிளி. சுஎ

ஊராமொற்றியீராகையுடையெனென்றேமெனக்கலது
நேராவழக்குத்தொடுக்கின்றயநினக்கேதென்றாரீரொனக்குச்
சேராவணமீதென்றேன்முன்சேர்த்தீதெழுதித்தந்தவர்தாம்
யாராரம்மவாயென்கின்றரிதுதான்சேடியென்னேம.

(இ-ள்.) ஒற்றி ஆம் ஊரீர் ஆசை உடையேன என்றேன்—ஒற்றியாகிய ஊரை உடையவரே! யான் ஆசையுடையேன் என்றனன்; எமக்கு அலது நினக்கு ஏது நேராவழக்கு தொடுக்கின்றய என்றார் — ஆசையுடையோம் என்பது எமக்கேயன்றி நினக்கேது நீ ஒவ்வாவழக்கு உரைக்கின்றய என்றனர்; நீர் எனக்கு ஈது சேராவணம் என்றேன்—ஐயரே! எனக்கு இவ்வாறு உரைப்பது நீர் என்னைச் சேராதவகையேபோலும் என்றனன்; மடவாய் முன் சேர்த்து ஈது எழுதித்தந்தவர் யார் ஆர் என்கின்றார்—மடப்பத்தை யுடையவரே! முன்னே எம்மைச் சேர்த்து இதனை எழுதித்தந்தவர் யார் யார் (கூறு) என்கின்றனர்; ஏடி சேடி இது என்? எ-று.

(வி-நு.) யான் உம்மிடம் ஆசையுடையெனென்று கூறுங்கால், ஆசையெ ன்றது திக்கு எனக்கொண்டு திக்கை உடையாக வுடையோம் யாமே: திகா ம்பரநாமம் நினக்கேது என்றும், நீர் சேராவணம் ஈது என்று கூறுங்கால், நீர் சேர்ந்த முறிச்சீட்டு ஈது எனக்கொண்டு, ஈதெழுதித்தந்தவர் யாரெ ன்றும் கூறுகின்றாரென்பதாம்.

சுஅ

நிருத்தந்தவிரீரொற்றியுளீர்மனத்திலகாதமுண்டென்றே
னிருத்தந்தொழுநம்மடியவரைநினைக்கின்றேரைக்காணிந்து
வருத்தன்பெயர்முன்னெழுத்திலக்கமுற்றேமற்றவெல்லையகன்
நிருத்தலநியாயென்கின்றரிதுதான்சேடியென்னேம.

(இ-ள்.) ஒற்றியுளீர் வருத்தம் தவிரீர் மனத்தில் அகாதம் உண்டு என் றேன் — ஒற்றிவாணரே! வருத்தத்தைத் தவிர்க்காதவராக விருக்கின்றீர் உமது மனத்தில் வஞ்சனை உண்டு என்றனன்; நிருத்தம் சொழும் உம் அடி யவரை நினைக்கின்றேரை காணின் — நமது பஞ்சகிருத்திய நடனத்தைத் தோழும் நமது அடியவரைத் தியானிக்கின்றவரைக் கண்டால்; அது உரு தன் பெயர் முன் எழுத்து இலக்கமுற்றே மற்று அவ் எல்லை அகன்றிருத்தல் அநியாய் என்கின்றார்—நீகூறிய வஞ்சனையென்னும் பொருடரும் அகாதம் என்னும் பெயரில் முதலிலுள்ள எழுத்துக் கணக்கெழுத்தாகி அக்கணக்கெல் லையுளவும் அகன்றிருத்தலை நீ அநியாய் என்கின்றனர்; ஏடி சேடி இது என்? எ-று.

* (வி-நு.) நிருத்தம் - கிருத்தி திதி சங்காரம் திரோபவம் அதுக்கிரகம் என்னும் இவ்வைந்தொழில் காரணமாக நடிக்கும் நடனம், அகாதம் = வஞ்

சுருதி ; அகார்தமென்னும்பெயரின் முதலெழுத்தை எட்டு என்னும் இலக்கம்
கி, அகார்தம் எம்மிடத்திலில்லை ; எம்மடியாரா கினைக்கின்றோரைக்காணி
னும் அது என்காதமளவும் அகலும் என்றாயிற்று. ௮௬

மையல்கற்றீரொற்றியுளீர்வாவென்றுரைப்பீரோவென்றேன்
செய்யவதன்மேற்சிகரம்வைத்துச்செவ்வனுரைத்தாலிருவாவென்
றுய்யவுரைப்பேமென்றார் தம்முறையென்னுறையென்றேனிகே
யெய்யுன்னுறையென்கின்றரிதுதான்சேடியென்னே.

(இ-ள்.) ஒற்றியுளீர் மையல் அகற்றீர் வாவென்றுரைப்பீரோ என்
றேன் — ஒற்றிப்பதியீர் ! எனது மயக்கத்தை நீக்கினீரில்லீர் (ஆயினும்) வா
என்றேனும் அழைப்பீரோ ? என்றேன் ; செய்ய அதன்மேல் சிகரம்வைத்து
செவ்வன் உரைத்தால் இருவா என்று உய்ய உரைப்பேம் என்றார்—பெண்
னே ! செம்மையையுடைய வா என்னும் அதன்மேல் சிகரத்தைவைத்து
முறைப்பட ஜபித்தால் இருவா (வாவா) என்று நீ உய்யும்படி கூறுவேம்
என்றனர் ; தும் உரை என் உரை என்றேன்—ஐயோ ! நுகுதுசொல் என்
சொல் என்றான் ; இங்கே உன் உரையை எய் என்கின்றார்—இப்போது
உனதுசொல்லையே உய்த்துணாக் என்கின்றனர் ; ஏடி சேடி இது என் ? என்று.

(வி-நு.) வா என்பதன்மேல் சிகரம் வைக்கில் சிவா என்றதலும் ; இரு
வா என்பதற்கு வாவா என்று பொருளாதலும் உணாக். சிவா என்று கூறு
வாரா நாம் அழைப்பேம் என்றபடி. இருவா என்பதற்கு இருப்பாய், சமீ
பத்தில்வருவாய், என்று பொருளாக்கலும் ஒன்று. எய்தல் = அறிதல். ௭0

தாவென்றருளுமொற்றியுளீர் தமியென்மோகதாகமற
வாவென்றருள்வீரென்றேனவ்வாவின் பின்னாவருமெழுத்தை
மேவென்றதனிற்சோத்ததிங்கேமேவின்றோவாவென்பே
மேவென்றறிமிகண்னைக்கின்றரிதுதான்சேடியென்னே.

(இ-ள்.) தா என்றருளும் ஒற்றியுளீர் — (பிணையைத்) தா என்று கேட்
கும் ஒற்றியூர் சிவாசரே ! ; தமியென் மோகதாகம் அற வாவென்று அருள்
வீர் என்றேன்—தமியாளான (அடியாளது) மோகதாகம் போக (என்னருகில்)
வருவாயென்று அருளுவீர் என்றேன் ; அவ்வாவின் பின்னாவரும் எழுத்தை
மேவு என்று அதனில் சோத்தது இங்கே மேவின் அன்றோ வா ஒன்பேம்—
அந்த வாவென்னும் எழுத்தின்பின்னா வரும் விண்ணும் எழுத்தை என்னு
டன் மேவு என்று தன்னுடன் கூட்டிக்கொண்டது இங்கிருக்கப்பெறினன்
றோ ? (உன்னை) வாவென்றழைப்பேம் ; ஏ வென்றறிமிகண் என்கின்றார் —
அம்பினையும் வெல்லும் கண்களையுடையவளே ! என்கின்றனர் ; ஏடி சேடி
இது என் ? என்று.

(வி-நு.) ஏவென்றறிமிகண் = பன்மொழித்தொடர் அன்மொழித்தொகை
தலையியே ! நீ மோகதாகமுண்டமையால் வாலி இங்கிருந்தானன்றோ ? உனது
தாசமற நாமழைப்பேமென்றனொன்க ; வாலி = வளைக்கின்றது ; அன்மொழி

வாவி (அவாவி) நீ இங்கே அடைந்தாலன்றோ யாம் அழைப்பேம் 'என்றது
மாம். வாவு - அவாவுதல். ௧

என்மேலுள்ளகூர்ந்தொற்றியுள்ளொன்றையணைவானினைவீரோம்
பொன்மேல்வெள்ளியநுமென்றேன் பொன்மேற்பச்சையாங்குதன்மே
லன்மேற்குழலாய்சேயதன்மேலவன தன்மேன் ஞாயிறும்
தின்மேலொன்றின்மென்கின்றரிதுதான்சேடியென்னே.

(இ-ள்.) ஒற்றியுள்ளீர் என்மேல் அருள்கூர்ந்து என்னை அணைவான் நினை
வீரோம்—ஒற்றியுள்ளமர்பவரே ! என்னிடம் துருளுடையீராய் என்னை அணை
யும்படி நினைப்பீரோம் ; பொன் மேல் வெள்ளி ஆம் என்றேன்—பொன்னெ
னப்படும் இலக்குமியும் இனி வெள்ளியெனப்படுவாள் என்றுகூறினேன் ;
அல்மேல் குழலாய்—இருளினும் மேம்பட்ட சூரிய கூந்தலையுடையவளே ! ;
பொன்மேல் பச்சை—பொன்மேல் புதனும் ; — அதன்மேல்சேய்—அதற்கு
மேல் செவ்வாயும் ; அதன்மேல் அலவன் — அதன்மேல் திங்களும் ; அதன்
மேல் ஞாயிறு—அதன்மேல் சூரியனுமாம் ; அஃதின்மேல் ஒன்றின்று என்
கின்றார்—அதன்மேல் ஒன்றுமில்லை என்கின்றனர் ; ஏடி சேடி இது என் ?
எ-று.

(வி-த.) ஆங்கு - அகை. துயரின் மூழ்கியோர்க்கு உடல்வெருத்த
லியல்பாகையால், நீர் எம்மை யணைவான் நினைவீரோம், இதுபோலும் சுகம்
தனக்கு வாய்க்காமைபற்றி இலக்குமியும் துயரின்மூழ்கி வேண்ணிறமுட
யவளாய் இனி வெள்ளியென்னப்படுவாள் என்று யான் கூறினேனாக ; இவர்
பொன்னெனப்படும் வியாழனுக்கு முன்னுள்ளது வெள்ளியென்றதாகக்கொ
ளாது, வெள்ளி பின்னுள்ளதே பொன்மேலுள்ளவை புதனாதிபுவைகளே
யென ஞாயிறு திங்கள் செவ்வாய் புதன் வியாழம் வெள்ளியென உறங்கு
முறைப்படி வகுத்துக்கூறுகின்றாரென்றவாறு. கிரகம் ஏழனுள் சனிய
வித்ததுகூறாம அது சுபக்கிரகம் அன்றென்பது விளக்குதற்கென்க. எஉ

வயலாரொற்றிமேவுபிடிவாதர்நாமமியாதென்றேன்
மயலாயிடுமிப்பெயர்ப்பின்னர்வந்தவினையநாமமென்றார்
செயலார்காலமறிந்தென்னைச்சேர்வீரென்றேன்சிரித்துனக்கிங்
கியலாரயலாரென்கின்றரிதுதான்சேடியென்னே.

(இ-ள்.) வயலார் ஒற்றிமேவுபிடிவாதர் நாமம் யாதஎன்றேன்—வய
னிரம்பிய ஒற்றியில்வாழும் பிடிவாதகுணமுடைய உம்முடைய நாமம்
யாதோ? என்றனன் ; மயலாய் இடும் இப்பெயர் பின்னர் வந்த இனைய
நாமம் என்றார்—மயலையுடையவளே ! உன்னால் இடப்பட்ட இப்பெயருக்குப்
பின்னர் வந்த இனையநாமமே நமக்குரிய தென்றனர் ; (ஆயின்) செயல் ஆர்
கூர்லம் அறிந்து என்னை சேர்வீர் என்றேன்—கலவிச் செய்கைக்கு உரியகாலம்
இதுவென அறிந்து என்னைச் சேர்ந்தனைவீரென்றேன் ; சிரித்து உனக்கு
இங்குஇயலார் அயலார் என்கின்றார்—(அதனைக்கேட்டஇவர்) சிரித்து மனங்க

யே ! உனக்கு உறவினர்பாவார் ? அயலவர்பாவார் ? அதனைக்கூறுவாய் என்னை நனர் ; ஏடி சேடி இது என் ? எ-று.

(வி-நீ.) பிடிவாதரென்றது பிடிவாதங்கொண்டு காளியோடு பிடித்த நடனமூர்த்தியைச் சுட்டியதாகத் தலைவர் கொண்டு, எமக்குரிய இருபத்தைந்துமூர்த்தங்களுள் நீசுட்டிய அந்தச்சபாபதி மூர்த்தத்துக்குப் பின்வைத்து வழங்கப்படும் கலியாணசுந்தரமூர்த்தப்பெயரே நமது பெயரென்பார், 'பின்வந்த இனையநாமம், என்றார். எனவே, உனது உறவுபகைகளை உள்ளவாறுரைக்கின் விக்கிளநிகழாவண்ணம் முறைப்படி கலியாணசுந்தரரென்னும் பெயர்க்கியை நாம் மணப்பேம் என்றாராயிற்று. எங்

நாலா ரணஞ்சூழொற்றியுளீர்நாகம்வாங்கலென்னென்றேன்
காலாங்கிரண் டிற்கட்டவென்றாகலைத்தோல்வல்லீர்நீளென்றேன்
வேலார்விழியாய்புலித்தோலும்வேழத்தோலும்வல்லெமென்
தேலாவமுதமுக்குக்கினரூரிதுதான்சேடியென்னேம.

(இ-ள்.) நால் ஆரணம் சூழ ஒற்றியுளீர் நாகம் வாங்கல் என் என்றேன் — நான்குவேதங்களும் சூழ்ந்து துதிக்கவல்ல ஒற்றிப்பதியீரே ! மலையை வளைத்தல் எதற்கென்றென் ; கால் இரண்டில் கட்ட என்றார்—மங்கையே கால் இரண்டிலும் கட்டுதற்கு என்றனர் ; நீர் கலை தோல் வல்லீர் என்றேன்—ஐயரே ! நீவிர் கலைத்தாலில் வல்லவா என்றான் ; வேல் ஆர் விழியாய் புலித்தோலும் வேழத்தோலும் வல்லோம் என்று—வேல்போலும் விழியையுடையவளே ! புலித்தோலும் யானைத்தோலும் புனையவல்லோமென்று ; ஏலா அமுதம் உகுக்கின்றார்—ஒன்றற்கொன்றெவ்வாத அமுதுபோலும் சொற்களைச் சொரிகின்றனர் ; ஏடி சேடி இது என் ? எ-று.

(வி-நீ.) ஆங்கு, அசை. மலைவளைத்தல் யாதுக்கென்னும் கருத்தால் நாகம் வாங்கல் என் என்றுவினாவ ; இவா ஆடைவாங்கலென்னென வினவியதாக மற்றொருவினாவும் அதில் நிகழ்த்திக்கொண்டு, இருநானியிலும் நாணி னை கட்டவெனவும், அரையிற்றரிக்கவெனவும், டொருன்படக், காலிரண்டிற் கட்டவென விடையளித்தமையால், நீர் கலைத்தோல் வல்லீர் என்றேன் ; அதுகேட்டலும் கலைத்தோலன்று ; புலித்தோலும் யானைத்தோலுமே புனைய வல்லோம் எனகின்றார் ; இது என் என்றபடி. கலைத்தோல் - தூலணர்வார் பெற்ற தோலென்னும் ஓர்அழகு. அஃதாவது * “இழுமென்மொழியால் விழுமியது துவறல்” ஆம். நாகம் - மலை, ஆடை. காலிரண்டு - இரண்டுநாள், அரை. கலை - தூல், மான். தோல் - ஓர்அழகு, சருமம். ஏலாவமுதம்-கிடைத்தற்கரிய அமுதமுமாம். எச

முடியாவனஞ்சூழொற்றியுளீர்முடிமேலிருந்ததென்னென்றேன்
கடியாவுள்ளனக்கையின்முதலைக்கடிந்ததென்றார் கமலமென
வடிவார்கரத்திலென்னென்றேன்வரைநதவதனீறகன்றதென்றே
யடியாநயத்தினகைக்கின்றூரிதுதான்சேடியென்னேம.

(இ-ள்.) முடியா வளம் சூழ் ஒற்றியுளீர் முடிமேல் இருந்தது என்
என்றேன்—அழிவற்ற வளஞ்சூழ்த்த ஒற்றிகளீர்! உமது முடியின்க ணிருந்
தது நீன்னென்றவன்; கடியா உள்ளங்கையின் முதலை கடித்தது எனரூர்—
நீக்கமில்லாத உள்ளங்கையின் முதலெழுத்தை நீக்க எஞ்சினின்ற தென்றார்;
கமலம் என வடிவு ஆர் கரத்தில் என் என்றேன்—பதுமப்போலும் வடிவமை
ந்த கரத்திலிருப்பது என்னை என்றனன்; வரைந்த அதன்ஈறு அகன்றதென்
மே — (நாம் முன்) வரைந்துகூறிய அச்சொல்லில் ஈறுகழிந்தது என்று;
இடியா நயத்தின் நகைக்கின்றார்—இடிபோல இன்பமாக திரைந்து நகைசெய்
கின்றார்; ஏடி சேடி இது என்? எ-று.

(வி-து.) உள்ளங்கை - அங்கை; இதில் முதலெழுத்த்கன்றது கங்கை;
இதில் ஈற்றெழுத்த்கன்றது கம்; எனவே, முடிமேலிருந்தது கங்கையென.
வும், கரத்திலிருந்தது கம் எனவும் கூறியபடி. கம் - தலை (பிரமகபாலம்.)
கமலமெனக் கரத்திற்குவமித்த அம்மொழியின் ஈறுகிய அலமென்பது அக
ன்ற கம் என்பதே கரத்திலுள்ளது எனலும் ஒன்று. வரைதல்-உவமையாகக்
கொள்ளல். இமத்தல் - வற்புறுத்தலுமாம். எரு

ஒன்றும்பெருஞ்சீரொற்றிகருடையீர் யார்க்குமுணர்வரியீ
ஒன்றும்பெரியீர் நீர்வருதற்கென்ன நிமித்தம்மென்றேன் யான்
முன்றும்விசும்பேகானென்றார் சூதா முமதுசொல்லென்றே
னின் முன்முலைதானென்கின்றரிதுதான் சேடியென்னேடி.

(இ-ள்.) பெரும் சீர் ஒன்றும் ஒற்றி நகருடையீர் — பெருஞ்சிறப்புக்
கள் ஒன்றிவிளங்கும் ஒற்றிகளீர்!; யார்க்கும் உணர்வு அரியீர்—எத்தகைய
ராலும் உணரற்கரியீர்!; என்றும் பெரியீர் — காலபேதமின்றி எந்நாளும்
தலைவராயிருப்பீர்; நீர் வருதற்கு நிமித்தம் என்ன என்றேன்—நீவிர் இங்கு
வருதற்குக்காரணம் என்னே என்றனன்; ஆன்றும் விசும்பேகாண் என்றார்—
பெண்ணே! ஈநறியாயே? வியாபித்த ஆகாயமே காரணமாமென்றனர்;
உமதுசொல் சூது ஆம் என்றேன்—ஐயரே! உமதுசொற்களெல்லாம் சூதா
கும் என்றனன்; இன்று—எமதுசொல்லில் சூதுத்தன்மை இல்லை; உன்முலை
தான் என்கின்றார்—உனது முலைதான் சூதாவது என்று விடைபுக்கின்றனர்;
ஏடி சேடி இது என்? எ-று.

(வி-து.) இறைவர் வருகைக்கு நிமித்தம் தலைவி கேட்டவழி, நிமித்தம்
மேகத்தின் பரியாயப்பெயராகிய பயோதரப்பெயர் கொண்ட நினதுதன்
மேயென்றும்; நீர் - ஜலமெனக்கொண்டு சலம்வருகைக்கு மேகமே காரண
மென்றும் கூறியவாறு. நீர் - நீரொன்னுமுன்னிலை, சலம். விசம்பு - மேகம்,
பயோதரம், (முலை.) சூது - மறைவு - சூதாடுகருவி. எசு

வாரீர்வணங்குமொற்றியுளீர் மதிவாழ்சடையீர் மரபிடையீர்
தானுரென்றேன்னிப்பன்னித்தலைவனவெசாற்றினர்கா
ணுலொற்றியிருமென்றேனாண்டேயிருந்துவந்தனஞ்சே
யித்துவீரையென்கின்றரிதுதான் சேடியென்னேடி.

(இ-ள்.) வானார் வணங்கும் ஒற்றியுளீர் மதிவாழ் சடையீர்—தேவர் குழுமி வணங்கப்பெறும் ஒற்றிசிவாசரோ! மதிவாழும் சடையீரோ! நீர் மர யிடை ஆர் என்றேன்—நிவிர் என்னமரபுடையீரென்றனன்; நனிபள்ளி தலை வர் எனவே சாற்றினர்—யாம் நனிட ள்ளித்தலைவர் என்று கூறினார்; ஆனால் ஒற்றியிரும் என்றேன்—அங்கனமாயின ஒற்றியிருப்பீரென்றேன்; ஆனடே இருந்துவந்தனம்—‘பெண்ணே! நாம்) அவ்விடமிருந்தேவந்தனம்; நீ செய் நானாவன் என்கின்றார்—நீ பிள்ளைபெறப்பெதை என்கின்றனர்; ஏடி சேடி இது என்? எ-று.

(வி-து.) தான் - பன்மையிலொருமை மயக்கு, யார் ஆர் எனத்திரித்தது, காண் - அசை. பெண்ணே! நீ பிள்ளையைப்பெறாவந்தியாதலால், இரக்க மின்றி ஒற்றியிருமென்றாய், பெற்றவளாயின் இப்படிச்சொல்லாய் என்றும்; ஒற்றியிரும் என்பதை ஒற்றிக்கிரிவிருமென்று கூறியதாகக்கொண்டு, ஆண்டேயிருந்து வந்தனம் என்றும் கூறினார். பிள்ளைபெறாதவருக்கு வந்தி என்று ஒருபெயருண்மையால், நாம் ஒற்றியிருந்து வந்தோம்; நீ நம்மைவந்தி என்று கூறியதுமாம். வந்தி - வந்திப்பாய், வணங்குவாய் என்பது. நனிபள்ளி - சோண்டிடிவள்ள திருநிலைள்ளியென்னும் திருப்பதி, நனிபள்ளித்தலைவ ரென்பது - மிக்க பள்ளிச்சாதிக்குத் தலைவரெனவும் பொருள் தருதலால் ஒற்றி யிருமென்றான் என்க.

என

பற்றுமுடித்தோர்புகழொற்றிப்பதியீர் துமதுபசவினிடைக் கற்றுமுடித்ததென்னிருகைக்கன்றுமுழுதுங்காணென்றேன் மற்றுமுடித்தமாலையொடுன்மருங்கும்கலையுங்கற்றுமுடிந் திற்றுமுடித்ததென்கின்றாரிதுதான்சேடியென்னேயு.

(இ-ள்.) பற்று முடித்தோர் புகழ் ஒற்றி பதியீர்—சகலபற்றுக்களையுமொ ழித்த ஞானியார்புகழும் திருவொற்றிநகரீர்; என் இருகை கன்று முழுதும் துமது பசவிந் இடைக்கன்று முடித்தது என்றேன்—எனது இருகூரத்தினுமி ருந்த கன்று முழுமையும் உமது எருதின இடைக்கன்று ஒழித்தது என்ற னன்,—கற்று முடிந்த—(பெண்ணே! நின்கைக்கன்றை யொழித்த) அவ்வெ ருதின்கன்று தான் இறந்ததாயிருந்துகொண்டு; மற்றுப் முடித்தமாலையொடு உன்மருங்குல் கலையும் இற்று முடித்தது என்கின்றார்—மேலும் நீ சூடிய மாலையொடு உனது இடைக்கலையையும் இத்தன்மைத்தாக ஒழியச்செய்தது (வியப்பு) என்கின்றனர்; ஏடி சேடி இது என்? எ-று.

(வி-து.) அம்பிகையின் கட்டளைப்படியே சிவபெருமான் நெற்றிக்கண்ணால் தகிக்கப்பட்டு உருவிலியாகிபுமன்மதன் திருமாலின் கிருவண்ணவராதரத்தில் பிரத்தியும்நனை உருவுடையானாகி யுதித்தானென்பது புராணசித்தமாகலால் பிரமதேவரை முதற் புதல்வராகவும், மன்மதனை இடைப்புதல்வனாகவும், பிரத்தியும்நனைக் கடைப்புதல்வனாகவும் முறைகூறுவான், திருமலை இடப மென்றதற்கேம்க, மன்மதனை இடைக்கன்றென்றான். பசவினிடத்திதழிபு

கன்றெனலுமாம். இவ்விடைக்கீன்று தனது பாணப்பிரயோகத்தால் எனக்கு மோகமேவிடச்செய்து எனக்கெக்கன்று முழுமையும் ஒழித்தது வியப்பென்று தலைவிசூற, இறைவர் அக்கன்று உருவிலதாயிருந்துகொண்டு மேலும் உனது பிணையும் கலையும் ஒழித்தது அதனினும் வியப்பென்றபடி. ஏனையவற்றையும் இழந்திருக்கவும் மாலை ஆடைகளைமட்டும் விதந்து கூறியது அவை மானின் பெண் ஆண்களைக்குறிக்கும் பிணை கலை என்னும் பெயர் பெற்றிருத்தலின் அக்கன்று நின்கன்று மட்டுமோ? நின்பிணையும் கலையுங்கூட முடித்ததென்பது ஓர் சாதுரியம் பற்றியெனாக. பசு - எருது. கற்று - கன்றேற்பது வலிந்தது. கன்று - கைவனை.

எ.அ

வானங்கொடுப்பீர்திருவொற்றிவாழ்வீரன் றுவந்தெனது
மானங்கெடுத்தீரென்றுரைத்தேன்மானன்றிஃதுன்மானன்றே
பூனங்கலிக்குந்தவர்விட்டாருலகமறியுங்கேட்டபிற்தே
யினந்தவிர்ப்பாயென்கின்றாரிதுதான் சேடியென்னேடி.

(இ-ள்.) வானம் கொடுப்பீர் திருவொற்றி வாழ்வீர் அன்றுவந்து எனது மானம் கெடுத்தீர் என்று உரைத்தேன்—(வந்தித்த அன்பர்கட்கு) சுவர்க்க போகத்தை வழங்கவல்லீரே! ஒற்றியில்வாழ்பவரே! முன்வந்து எனது மாணத்தைக் கெடுத்தீரே என்று கூறினேன்; மாநன்று இஃது உன் மானன்றே—பெண்ணே! நீ கூறுவது மிகுநன்று இது உனது மானல்லவே; ஊனம் கலிக்கும் தவர் விட்டார்—(கருமமேபலமுறுத்துவதென்னும்) தவறுதழைக்கப் பெற்ற தாருகவனத் தபசிகள்விட்டனர்; உலகம் அறியும்—இது உலகமுற்றும் அறியும்; கேட்டு அறிந்து ஈனம் தவிர்ப்பாய் என்கின்றார்—இதனைக் கேட்டுத் தெளிந்து உனது ஈனவெண்ணத்தை விடுவாய் என்கின்றார்; ஏடி சேடி இது ஏன்? எ-று.

(வி-நு.) எனது மானம் கெடுத்தீர் என்பதற்கு, எனதுமானம் அங்கு எடுத்தீர் என்று பொருள்கொண்டு இங்ஙனம் கூறியபடி.

எ.க

ஞானம்படைத்த யோகியர்வாழ்நகராமொற்றிநலத்தீர்மா
லேனம்புடைத்தீரணையென்பீரென்னையுவந்திப்பொழுதென்றே
ஞானந்தவிர்த்தமலர்வாயினுள்ளே நகைசெய்திஃதுரைக்கே
யினம்புகன்றாயென்கின்றாரிதுதான் சேடியென்னேடி.

(இ-ள்.) ஞானம் படைத்த யோகியர்வாழ் நகராம் ஒற்றிநலத்தீர்—ஞானத்தைப் படைத்துள்ள யோகியர்கள் வாழும் நகராகிய ஒற்றியில்வாழும் நற்குணமுடையவரே! மால் ஏனம் புடைத்தீர்—விஷ்ணுவாகிய பண்டியின கொம்பை முறித்தவரே! என்னை உவந்து இப்பொழுது அணை என்மீர் என்றேன்—என்னைவிரும்பி இப்பொழுது அருகுவா என்று அழைப்பீர் என்றேன்; ஊனம்தவிர்த்த மலர்வாயின் உள்ளே நகைசெய்து இஃது உரைக்கே ஈனம் புகன்றாய் என்கின்றார்—குற்றந்தவிர்த்த மலர்போலும் வாயினுள்ளே நகைசெய்து இஃது யான்கூறேன்: நீ ஈனவசனம் கூறுகின்றாய் என்கின்றார்; ஏடி சேடி இது ஏன்? எ-று.

(வி-நீ.) என்னை அருகுவாவென்றழையுமென்று யான் கூறியதை, இவர் அவரை யானைக்க விருமபிவேண்டியதாகக்கொண்டு, பெண்களைப் புருடர்கூடுதலியல்பன் றிப் புருடர் பெண்களை நோக்கி என்னை அணைப்பாயென்று கூறுவது ஈனமா மென்றாரென்பது. அன்றி, என்மனைவியல்லாத வேற்றுமங்கையா யிருக்க நான் உன்னை இங்ஙனம் கூறுவது அடாதென்பார், ஈனமென்றாரென் னலுமாம். அம்பு உடைத்தீர் என்னை உவந்து இப்பொழுது அணையென்பீர் இம்மயக்கம் ஏன்? என்றிங்ஙனம் ஓர் தொனிப்பொருள் படுத்தலுமுண்டு. (18)

கருமையளவும் பொழிலொற்றிக்கணத்தீர் முனிவர்கலக்கமறப் பெருமைநடத்தினீர் ஒன்றேன்பிள்ளைநடத்தினுனென்றார் தருமமலவிவ்விடையென்றேன்றருமவிடையுமுண்டெம்பா லிருமைவிழியாயென்கின்றரிதுதான் சேடியென்னே டி.

(இ-ள்.) கருமை அளவும் பொழில் ஒற்றி கணத்தீர்—கருமை செறிந்த சோலைவளைந்த ஒற்றிககரிற் கணங்கள் புடைசூழ இருப்பீரே!; முனிவர் கலக் கம் அற பெருமை நடத்தினீர் என்றேன்—தாருகவன முனிவர்களின் கலக்கம் போகுமாறு பெருமைபெற்ற நடத்தினைச் செய்தீர் என்றனன்; பிள்ளை நடத்தினான் என்றார்—(பெருமைபெற்ற அந்நடனமியற்றின் உலகந்தாங்காதெ னப்பிள்ளைநடனமே அங்குப்புரிந்தனம் ஆதலால்) பிள்ளைநடனத்தினுனையான் என்றனார்; தருமம் அல இவ்விடை என்றேன்—(சுவாமி! நீர் எம்பால்) இவ் விடையளிப்பது தருமமல்ல என்றனன்; எம்பால் தருமவிடையும் உண்டு— எம்மிடத்துத் தருமவிடையும் உளது; மை இரு விழியாய் என்கின்றார்— மைதிட்டிய இரண்டு விழியையுடையவளே! என்கின்றனர்; ஏடி சேடி இது என்? எ-று.

(வி-நீ.) பெருமைநடம் என்றது பிஷாடன மூர்த்தியாய்த் தாருகவனத் திற்கெழுந்தருளி இறுதியிற்செய்த ஆனந்தநடனத்தை. இந்நடனதரிசனம் பெற்றிலோமேயென்னும் கலக்கம் பதஞ்சலி வியாக்கிரபாத முனிவர்களுக்கு நீங்கச் சிதம்பரத்திப்புரிந்த ஆனந்தநடனமுமாம். பெருமை நடத்தினீரென்ப தற்கு நாரதமுனிவா கலக்கமறப் பெரியஆட்டைச் செலுத்தினீரென்றதாகக் கொண்டு, அது நமது இனையகுமரன் நடத்தினு நென்றாரெனலும் ஒன்று. தருமவிடை - நீதியாகியவுத்தரம். இத்தருமவிடையென்பதற்குப் பெருமான் கொண்டது தருமதேவதையாகிய இடபத்தை. தருமவிடையல்லாதது திருமா லாகிய இடபம். கருமை யென்பது கரிய மேக மெனவும், பெருமை நடத்தி நீரென்பது உமது பெருந்தன்மையைக்காட்டினீர் ரெனவும், வேறு பொருள் குறித்து நிம்பதும் ஓர்க.

ஒசியவிழுகுமிடையாரையொற்றியிருந்தேமயக்குகின்ற வசியர்மிகரீரென்றேனெம்மகன்காணென்றாவளர்காமப் பசியதொடையுற்றேனென்றேன்பட்டமவிழ்த்துகாட்டுகியே லிசையக்காண்பேமென்கின்றரிதுதான் சேடியென்னே டி.

(இ-ள்.) ஓசிய இடிகும் இடையாரை ஒற்றியிருந்தே மயக்குகின்ற மிகவசியர் நீர் என்றேன்—நடனத்தால் ஓடியும்படி அவ்வளவு சிறுத்த இடையினையுடைய மங்கையரை ஒற்றிகளிலிருந்தே மயக்குகின்ற மிகவசியத்தை யுடையர் நீர் என்றனன் ; எம் மகன் காண் என்றார் — பெண்ணே ! இவ்வியல் புடையோம் யாமன்று : எமதுமகனே யென்றனர் ; வளர் காமம் பசிய தொடை உற்றேன் என்றேன்—வளர்ச்சிபெற்ற காமமாகிய பசியமயக்கத்தை யுடையேன் என்றனன் ; பட்டம் அவிழ்த்து காட்டுதியேல் இசைய காண் பேம் என்கின்றார்—வஸ்திரம் அவிழ்த்துக்காட்டுதியாகில் நன்றாகக்காண்பே மென்கின்றனர் ; ஏடி சேடி இது என் ? எ-று.

(ஸி-து.) தொடையின் பிரதிபதம் மலை ; அது ஈண்டு மயக்கம். வசியர்-வசியஞ்செய்பவர். வசியர் என்பதற்கு வணிகர் என்றுபொருள்கொண்டு, உருத்திரசருமனென்னும் வணிகனையினான் மம்மகன் என்றும் காமப்பசிய தொடை என்பதற்குக் காமத்தால் பசலைபடர்ந்த தொடையென்னும் உறுப்பாகப்பொருள்கொண்டு, 'பட்டம் அவிழ்த்துக்காட்டுதி' என்றும் பகர்ந்தார் என்க.

அஉ

கலையாளுடையீரொற்றிநின்றீர்காமமளித்தீர்களித்தணைவீர்
மலையாளுமதுமனையென்றேன்மருவின்மலையாளல்லளென்றா
மலையான்மற்றையவளென்றேனயினிலையாளல்லளானே
யிலையாமனைவதென்கின்றாரிதுதான்சேடியென்னேடி.

(இ-ள்.) கலை ஆள் உடையீர்—எனது ஆடையை உமக்குரிமையாகக் கவர்ந்து கொள்ளுதலுடையீர் ! ; ஒற்றிநின்றீர்—ஒற்றியூரில் நிலைபெற்றீராய் அணுகாது விலகிநின்றீர் ; காமம் அளித்தீர்—காமத்தைமட்டும் எனக்குத் தந்தீர் ; களித்து அணைவீர்—(இனியேனும்) களித்து அணைப்பீர் ; உமது மனை மலையான் என்றேன் — உமது மனைவி மலைப்பெண்ணல்லவா ! என்றேன் ; மருவின் மலையான் அல்லள் என்றார்—கூடப்பெறின் மலைப்பெண்ணை இராள் ; (மிக்க சரசியாகவிருப்பான்) என்றனர் ; மற்றையவள் அலையான் என்றேன்—மற்றொருத்தி நீர் மகள் என்றேன் ; அறியின் அலையான் அல்லள்—ஆராய்ந்தறியின் அவள் நீராயிராள் ; (நன்னீர்மையுடைய மங்கையே யாவள் (இவ்வாறிருத்தலால்) உனை யாம் அணைவது இலை என்கின்றார்—உனையாமனைவது இல்லை என்று வெறுக்கின்றார் ; ஏடி சேடி இது என் ? எ-று.

(வி-து.) கலையாளுடையீரொன்பதற்கு வேதாதிகலைகளால் ஆளப்படுவீர், அக்கலைகளை ஆள்வீர், ஆண்மானைக்கரத்தில் ஆளுதலுடையீர் என்றும் ; இடைக்குறையாகக்கொண்டு, கல்லை - கைலை மலையை ஆளுதலுடையீரென்றும் பொருள் கொள்ளலாம். தலைவி, அம்பிகையை மலைப்பெண்ணென்றும் சங்கையைச் சலப்பெண்ணென்றும் இகழ்ந்ததாகக்கொண்டு, இங்ஙனம் தலைவர் கூறியபடி. அன்றி, நீ அணையமருவின் மலைப்பெண் உன்னைச் சண்டையிடாதவளல்லள், அலைப்பெண் அறியின் உன்னை அலைக்காதவளல்லள் ஆகையால் இனியாரீம் அணையவேண்டுமென இல்லையே ; (வீட்டையே) என்கின்றாரெனலுமாம்.

சீலம்படைத்தீர்திருவொற்றித்தியாகரோநீதிண்மையிலோர்
சூலம்படைத்தீரென்னேன்றேன்றென்றுமூலகூய்ந்திடவென்றா
ராலங்காத்தீரென்றேனீயாலம்வயிற்றாயன்றேருல்
சேலங்குமுலாயென்கின்றரிதுதான்சேடியென்னே.

(இ-ள்.) சீலம் படைத்தீர்திருவொற்றி தியாகரே—நல்லொழுக்கத்தை யுடையவரே! ஒற்றியூரில் வாழும் மாணிக்கத்தியாகரோ!; நீர் திண்மையில் ஓர் சூலம் படைத்தீர்—நீர் வலிமையொடு ஓர் சூலத்தை ஏந்தி நின்றீர்; என்னென்றேன் — யாது காரணத்தாலென்றனன்; தோன்றும் உலகு உய்ந்திட என்றா — தோற்றமடைந்த உலகிலுள்ளோர் உய்யும்படியே என்றனா, ஆலம் களத்தீர் என்றேல் — விடத்தைக் கண்டதிலுளையீ! என்றனன்; ஓல் ஏலம் குமுலாய் நீ ஆலம் வயிற்றாய் அன்றோ என்கின்றா—நல்ல மயிர்ச்சாந்துபூசிய கூந்தலையுடையவளே! நீ ஆலத்தை வயிற்றிலுடையாயல் லவோ? என்கின்றனா; ஏடி சேடி இது என்? எ-று.

(வி-து.) உலகு உய்ந்திட என்றது, பிரமாதி தேவா தாம் தாம் பரமமன் மதை விலக்கி, அவரை இச்சூலத்தால் அடாத்து அவர் பரமன்மையை விளக்கினமையை தூலானுணர்ந்து உலகு உய்ந்திடுதற்கு என்ற குறிப்பு. தலைவி ஆலகூண்டா என்றமையின் நீ ஆலவயிற்றாய் என்றனா. ஆலம் - விடம், ஆலிலை; ஆலிலைபோலும் வயிற்றாய் என்றபடி. அன்றி, திண்மையில் ஓர் சூலம் அம்பு அடைத்தீர் என்று கண்ணழித்து, திண்ணியமேகத்தில் ஓர் குலுண்டாகச் சூலத்தை அடைப்பித்தீர் என்று தலைவி கேட்டதாகக்கொண்டு அது பெய்து உலகை உய்விக்கத்தான் என்று கூறியதாகவும், கொள்க. ஏலம் - மயிர்ச்சாந்து. ஏலவார்குமுலி என்று அம்பிகைக்குப் பெயருள்ளதும் தெளிக. அச்சூலநிகழும்புகழொற்றிநடத்தீர்நீர்தானுட்டமுறும் பாலரலவோவென்றேனம்பாலாபாலைப்பருவத்திற் சாலமயல்கொண்டிடவுருமோதனிமைப்பாலியாமென்றே யேலமுறுவல்புரிகின்றரிதுதான்சேடியென்னே.

(இ-ள்.) சூலம் நிகழும் புகழ் ஒற்றிநடத்தீர் — உலகில் நிலைபெறும் புகழையுடைய ஒற்றியில் நடனத்தைச் செய்பவரே!, நீர் நாட்டம் உறும் பாலா அலவோ என்றேன்—நீவிர் கண்ணமைந்த நெற்றியையுடைய நீர்ல்லவோ என்றனன்; ஐம்பாலா பாலை பருவத்தில் சால மயல்கொண்டிட வரும் ஓர் தனிமை பாலா யாம் என்றே—ஐம்பாலுடைய பெண்கள் பாலிய பருவத்தில் மிகவும் மயல் கொள்ளும்படி வரத்தக்க ஒப்பற்ற தனிமையினையுடைய பாலியா (எவ்வனா)யாம் என்று; ஏல முறுவல் புரிகின்றா—பொருந்தும் படி மந்தகாசஞ் செய்கின்றனா; ஏடி சேடி இது என்? எ-று.

(வி-து.) தான் - அசை. நாட்டம் - கண். பாலா - நெற்றியா, பாலம் - நெற்றி. நீர்தானுட்டமுறும்பாலரென்பது நீர்சொரிந்ததும் கண்ணுடைய இளம்பாலரெனவும், நீர் விளையாடலைச்செய்யும் பாலரெனவும், நீர் யீவரும்

நாடத்தக்க பாலரெனவும் பொருள்பட நிற்றலின், யாம் அத்தகைய பாலரல்லை; மற்றெத்தகையரெனின், ஐம்பாலா பாலைப்பருவத்தில் மயல் கொள்ளவரும் ஒரு தீனிப்பாலராகிய யவ்வனா என்று தமது நிலைமை சாற்றியபடி. ஐம்பால்-சூந்தல், இது உச்சியில் முடித்தலால் முடி என்றும், பக்கத்தில் முடித்தலால் கொண்டை என்றும், பின்னே செருகலால் சுருள் என்றும், சுருட்டி முடித்தலால் குழலென்றும், பின்னிவிடுத்தலால் பனிச்சை என்றும் ஐம்பகுப்பு பெற்றமையால் வந்த காரணப்பெயர். தலைவி ஒருபாலர் என்றதற்குத் தலைவர் ஐம்பாலர் மயல்கொள்ளும் தனிமைப்பாலா என்றது நயம். அரு

வண்ணமதருவீரொற்றிநகர்வாழ்வீரென்னேமருவீரென்
உண்மையறியீரென்றேனியாமுணர்ந்தேயகலநின்றதென்றோ
கண்மையிலரோநீரென்றேன்கண்மையுடையெங்கண்மையுற
லெண்மைநீயெயென்கின்றரிதுதான்சேடியென்னேம.

(இ-ள்.) வண்மை தருவீர் ஒற்றிநகர் வாழ்வீர் என்னேமருவீர்—தியாகமருளும் வள்ளலே! ஒற்றிவாசரே! என்னை அணையாதிருக்கின்றீர்; என் உண்மை அறியீர் என்றேன்—எனது நம்பிக்கையை நீர் அறியீர் என்றேன்; உன்மை உணர்ந்தே அகல நின்றதென்றோ—உனது உள்ளத்திலுள்ள மயக்கத்தை உணர்ந்துதான் தூரநின்றது என்றனர்; கண்மை இலரோ நீர் என்றேன் — நீர் (சந்தேஹம்) தாக்ஷணிய மில்லாதவரோ? என்றேன்; களம்மை உடையேம்—நாம் களத்தில் கறுப்புடையேம்; எண்மைநீயே எங்கின்றோ—(கண்ணளவில் மையிடும்) எளியை நீயே என்கின்றனர்; ஏடி சேடி இது என்? ஏ-து.

● (வி-து.) உண்மை - சத்தியத்தன்மை. உள்மை - உள்ளத்திலுள்ள மை. மை - மயக்கம், அல்லது அஞ்ஞானம். கண்மை - கண்ணின்மன்மை; (தாக்ஷணியம்) கண்ணின் கண்மை. எண்மை-எளிமை; ஏழைமைத்தன்மை. பெண்களை ஏழை என்பதும் ஒருவழக்கு. கண்மை இலரோ என்பதற்குக் களமையுடையேம் என்றுதருதல். அகலநின்றல் - ஒற்றியிருத்தலென இருபொருள் படநின்றது. அசு

தவந்தங்கியசீரொற்றிநகர் தனைப்போனினைத்தென்மனையடைந்திருவந்தெனீழீதிற்றேவர் திருவுள்ளந்திரும்பிற்றேவென்றேன்
சிவந்தங்கிடின்னுள்ளமெம்மேற்றிரும்பிற்றதனைத்தேர்ந்தல்
யிவந்திங்கிணைந்தாமென்கின்றரிதுதான்சேடியென்னேம.

(இ-ள்.) தவம் தங்கிய சீர் ஒற்றிநகர் தனைப்போல் நினைத்து என்மனை அடைந்தீர் — தவநிலைபெற்ற சிறப்புமிக்க ஒற்றிநகரைப்போல நினைத்து எனது மனையையும் அடைந்தீர்; தேவர் திருவுள்ளம் உவந்து என்மீதில் திரும்பிற்றே என்றேன்—தேவரீரது திருவுள்ளம் விரும்பி என்னிடம் இன்றுதான் திரும்பிற்றே என்றேன்; நின் உள்ளம் சிவம் தங்கிட எம்மேற்றிரும்பிற்று அதனை தேர்ந்தன்றே—நினது உள்ளம் மங்கலமுறுமாறு

எம்மிடந்திரும்பினது அதனை அறிந்தல்லவா?; இங்கு இவாந்து அணைந்தாம் என்கின்றார் — இப்போது விரும்பி வந்தணைந்தோம் என்கின்றனா; ஏடி சேடி இது என்? எ-று.

(வி-து.) நீ விரும்பாதபோது நாம் திரும்பாதிருந்தோம். நீயும் விரும்பினையாமும் விரையவந்தனம் என்பது. சீவன் தன்னையே நோக்கிக்கொண்டிருந்தபோது சிவம் எதிரிடாமையும், சீவன் சுவத்தைநோக்கில் சிவம் எதிரீடாதலும் குறிப்பித்தபடி. சிவம் - மோகமுமாம். இவாதல் - விரும்பல். அள

ஒன்றாபுரமூன்றறிசெய்திரொற்றியுடையீரும்முடைய
பொன்றாசடைமேல்வெள்ளெருக்கம்பூவைமலைந்தொன்னென்றே ,
வின்றாளுகத்தணங்கேநீநெட்டிமலைந்தாயிதிலதுகி
மென்றாருலகொன்கின்றரிதுசான்சேடியென்னே.

(இ-ள்.) ஒன்றா மூன்று புரம் எரிசெய்தீர் ஒற்றியுடையீர் — பகைவரது மூன்று புரத்தினையுப் எரித்தவரே! ஒற்றிக்காவாசுரே!; உம்முடைய பொன்றாசடைமேல் வெள்ளெருக்கம் பூவை மலைந்தீர் என் என்றேன் — உமது பொன்மயமான சடையில் வெள்ளெருக்கம் பூவைச்சூழுவீர் என் எனென்று கேட்டனன்; அணங்கே நின் ஆர அளகத்து நீ நெட்டி மலைந்தாய் இதில் அது கீழ் என்றா உலகா என்கின்றார் — தெய்வப் பெண்போல்பவளே! நினது செறிந்த கூந்தலில் நீ சடையைச்சூடினே இதனிலும் அதனைக் கீழென்றுகூறா உலகா என்கின்றார்; ஏடி சேடி இது என்? எ-று.

(வி-து.) ஒன்றா - பகைவா; பகைவராவார தாரகாசுநன், கமலாசுநன் வித்துன்மாலி என்பவா. பொன் என்பது உவமை ஆகுபெயராய் கொள்கையை உணர்த்திற்றென்கொண்டு, கொன்றையும் ஆத்தியும் புனைந்தசடை எனலும் ஒன்று. யாங்கள் உமக்கிணங்காவிடில் மடலாருங்குறிப்போ எருக்கலா சூடியதெனக் குறிப்பாகத் தலைவி கேட்டகணக்கிணங்கத் தலைவரும் எமதுகூட்டம் பெறுமையானன்றோ நீயும் ஒப்பனையின்றி அனது கூந்தல் சடைபடப்பெற்றாய் என்று குறிப்பாகக் கூறியதாகக் கோடலுமாம். அஅ

கனிமானிதழிமுலைச்சுவடுகளித்திரொற்றிக்காதலாரீர்
தனிமானேந்தியாமென்றேன் தடங்கண்மடந்தாய்நின்முகமும்
பனிமானேந்தியாமென்றாபபாமான்மருவினீர் என்றே
னினிமான்மருவியென்கின்றரிதுதான்சேடியென்னே.

(இ-ள்.) கனி மான் இதழி முலைச்சுவடு களித்தீர் ஒற்றி காதலா — கோவைக்கனியை மாறும் இதழையுடைய உமாதேவியின் முலைச்சுவட்டிற்குக் களிப்படைந்தவரே! ஒற்றிக்கரிக்காதலாரே!; நீர் தனிமான் ஏந்தியாம் என் றேன் — நீவிர் ஒற்றைமானை ஏந்தினவாரம் என்றனன்; தடம் கண் மடந்தாய் — விசாலித்த கண்களையுடைய பெண்ணே!; நின்முகமும் பனி மான் ஏந்தியாம் என்றார் — நினது முகமும் அள்ளுதலுடைய மானை ஏந்தினதாம் "என்"

மனார் ; பரை மால் மருவினீர் என்றேன்—நீர் உமையினது மையலை மருவினவர் என்றான் ; இனி மால்மருவி என்கின்றார்—பெண்ணே ! நீயும் இப்பொழுது மலை மருவினவளாயினே என்கின்றனா ; ஏடி சேடி இது என் ? எ-று.

(வி-து.) மானுதல் - ஒத்தல். காதலர் - அண்ணமவிளி. ஒற்றியிருக்கும் எனது நாயகரே ! என்றதுமாம். தனிமானேந்தி என்றதற்குப் பனிமானேந்தி என்றதும், பரை மால் மருவி என்றதற்கு இனிமால் மருவி என்றதும் நயம். இனிபென்பது - நிகழ்காலத்தின்கண்வந்தது ; * “ பண்டீரியேன் கூற்றென்பதனை யினியறிந்தேன் - பெண்டகையாற் பேரமாகக் கட்டு ” என்னுந் திருக்குறளிற்போல.

அக

சிறியேன் தவமோவெனைப்பெற்றார் செய்த தவமோவீண்டடைந்தீரறியேனெற்றியடிசேளிங்கடைந்தவாமென்னினைத்தென்றேன் பொறிநெருனதுபொற்கலையைப்பூவார்கலையாக்குறநினைத்தேயெறிவேல்விழியாயென்கின்றரிதுதான்சேடியென்னேடி.

(இ-ள்.) சிறியேன் தவமோ எனைப்பெற்றா செய்த தவமோ அறியேன் ஈண்டு அடைந்தீர்—சிறியளாகிய எனது தவந்தானே என்னைப்பெற்றார் செய்த தவந்தானே அறியேன் (தேவர்) ஈண்டடைந்தீர் ; ஒற்றி அடிகேள் இங்கு அடைந்தவாறு என் நினைத்து என்றேன்—ஒற்றிகாத்தலைவரே ! இங்கு அடைந்தவிதம் யாதுநினைத்து என்றான் ; எறிவேல் விழியாய்—எறியத்தக்க வேற்படைபோன்ற கண்களையுடையவளே ! ; பொறிநேர் உனது பொற்கலையை பூவார்கலை ஆக்குற நினைத்தே என்கின்றார்—இலக்குமிக்கு லுத்த உனது பொன்னிடையை பூவாசிகளது வஸ்திரம் ஆக்குதற்கு நினைத்தே என்கின்றார் ; ஏடி சேடி இது என் ? எ-று.

(வி-து.) பூவார்கலையுக்குதலாவது மண்பட்டு மாசண்டதாகச் செய்தல், அரைவினின்றும் வீழ்ந்கலையாக்கல், வீழ்ந்து கிடத்தலால் பூவுலகாகவருங்கலையாக்கல், புட்ப்பாணம் பாய்ந்த கலையாக்கல் என்றிங்ஙனம் இசைத்தலுமாம். புள்ளிநேர்ந்த பொற்கலையெனக்கூட்டலும் இயையும். பொறி-புள்ளி.

அளிக்குங்குணத்தீர்திருவொற்றியழகோநீரணிவேணி
வெளிக்கொண்முடிமேலணிந்ததுதான் விளியாவிளம்பத்திரமென்றேன்
விளிக்குமிளம்பத்திரமுமுடிமேலேமலைந்தாம்விளங்கிழைநீ
பெளிக்கொண்டினையெலென்கின்றரிதுதான் சேடியென்னேடி.

(இ-ள்.) அளிக்கும் குணத்தீர் திருவொற்றி அழகரே—சர்வான்மாக்களுக்குஞ் சரணாகவிரந்து இரகசிக்கும் குணத்தரே ! திருவொற்றி நகரவாசரான செளந்தரரே ! ; நீர் அணிவேணி வெளி கொள் முடிமேல் அணிந்தது தான் விளியா இளம்பத்திரம் என்றேன்—கங்கைதரித்த சடையினையுடைய

ஒளிகொண்ட முடியின்மேல் அணிந்தது (இன்மை) குன்றாத இளம் பத்திரம் என்றேன்; விளங்கிழை — விளங்கும் ஆபரணத்தையுடைய பேதாய்!; விளிக்கும் இளம்பத்திரமும் முடிமேல் மிலைந்தாம்—ஓம்மால் மடிக்கப்பட்ட இளைய பத்திரத்தையும் முடிமேல் அணிந்ஹோம்; நீ எளிக்கொண்டு உரையெல் என்கின்றார்—நீ எளிமையாக ஒன்றுமுரையாதே என்கின்றனர்; ஏழு சேடி இது என்? எ-று.

(வி-து.) அழித்தல் அழைத்தலாதிய பெருத தளிர்ப்பத்திரமே வேணியிலுள்ளது எனப்பொருள்படுதலால் அழித்தலாதியவுடைய இளம்பத்திரமும் உண்டென்று கூறியபடி. இப்பத்திரம் - கொக்குருவாய் வதிந்து உலகெல்லாம் கொறித்துமிழ்துகொண்டிருந்த குரண்டாசுரனென்னும் கொக்கினைத் தடிந்துகொண்ட அதன் இறகு. இந்த இறகணிந்தமை இலிங்கபுராணமாதியவற்றான் அதிக. கூக

வாசங்கமமூலா பூங்காவனஞ்சுழொற்றிமாநகரீர்
நேசங்குறிப்பதென்னென்றேயோநீயோநாமோவுரையன்றார்
தேசம்புகழ்வீரயாடென்றேன் திகழ்தைத்திரிதித்திரியேயா
மேசங்குறிப்பதென்னென்றாதுதான்சேடியென்னேம.

(இ-ள்.) வாசம் கமமும் மலர் பூங்காவனம் சூழ ஒற்றிமாநகரீர்—மணம் வீசுகின்ற மலர்களுையுடைய நந்தனவனங்கள் அடர்ந்த திருவொற்றிமாநகரீர்!; தேசம் புகழ்வீர்—உலகத்தோரால் துதிக்கப்படுவீர்!; நேசம் குறிப்பது என் என்றேன்—அன்புவினைக்குஞ் சுகத்தையே நாடுவது என்னை என்றனன்; நீயோ நாமோ உரை என்றார்—நீ நாடுவதோ? அல்லது நாம்நாடுவதோ? கூடுமென்றனர்; யான் என்றேன்—யான் நாடுவதே என்றனன்; (அதற்கிவர்) திகழ்தைத்திரி தித்திரியே யாமே சம் குறிப்பது என்கின்றார்—விளங்குகின்ற தைத்திரி தித்திரியே யாமே சுகநாடுவது என்கின்றனார்; ஏழு சேடி இது என்? எ-று.

(வி-து.) ஒற்றிமாநகரீர் நேசம் யான்குறிப்பதெனவும் ஒற்றிமாநகரீ ராகிய நீ நேசங்குறிப்பதெனவும் இருபொருட்பட இயம்பினமையின், யார் குறிப்பதென்பாரா 'நீயோ நாமோ' என்றும்; நீகுறிப்பதாகவுரைப்பது மரபுறியார் வார்த்தையென்பார் 'தைத்திரிதித்திரியே' என்றும்; நீயும் சுகங்குறித்தற்கு உரியவளாயினும் நீ சுகவினைவுக்குத் தானமே; இதையாடி யனுபவிப்பது நாமே என்பார் 'யாமே சம் குறிப்பது' என்றும் கூறினார். நே-அன்பு. சம் - சுகம். திகழ்தலாவது ஒருவன் முறையையறியாது ஒன்றை மொழியுங்கால் இவன் தைத்திரிதித்திரியென உளறுகின்றானென உலகவழக்கில் எடுத்தாளப்பட்டு வழங்கல்; குறிப்பு நோக்கமும் தப்பாது பொருள்கவர்தலாதிய குணங்களுமுடைமையின். தைத்திரியமருளிய தித்திரிப்பறவையைத் தலைவிக்குவழித்ததுமாம். இனி, ஒற்றிமாநகரீர் உமதுநேசம் யான் மதித்தரைப்பது எத்தன்மையதென்று வினவ; இது தைத்திரி தித்திரியேயாம்; (ஆயி

னும் தெரிந்தமட்டும் உரைப்பதாதல்பற்றி) அவரவர் மதித்துரைப்பதையும் யாம் ஏசுதலைச்செய்யோம் என்கின்ற ரெனவுமென்று. இப்பொருட்கண் ணும் தித்திரிபோல்பவளே! (உள்ளவாறு மதித்துரைக்கின்ற யாகலின்) நீ உரைப்பத யாம் அவமதித்திரையோம் என்கின்ற ரெனவும் அமைத்துக் கொள்க.

முன்னொருகாலத்தில் வைசம்பாயன முனிவா தம்மாணக்கராகிய காத்தி யாயன முனிவரை முனிந்து, நீ ஒதித்தெளிந்த எசர்வேதத்தை இப்பொழுதே உமிழ்ந்துவிடென்று கூற; அவர் வணங்கிப் பிரார்த்தித்தும் ஆசிரியா உடன் படாமையால் உமிழ்ந்துவிட்டனா. அப்பொழுது அவ்வேதம் தீச்சடராய்ச் சொலிக்க; அதுகண்ட வியாஸமுனிவா அவ்வெம்மையைத்தணித்து, அங்கி ருந்த சிலமுனிவரைத் தித்திரி ரூபமெடுத்து உண்ணும்படிசெய்து, அப்பறவை களால் மீட்டும் சொல்வித்தனமயின் அவ்வேதம் தைத்திரியமெனப் பெயா பெற்றது. தித்திரி - மீன்குத்திப்பறவை; தித்திரிசம்பந்தம் தைத்திரி; தைத்திரிய மெனவும்படும். அது எசர்வேதம். கூஉ

பேசுங்கமலப்பெண்புகழும்பெண்மையுடையபெண்களெலாந் கூசும்படியிப்படியொற்றிக்கோவேவந்ததென்னென்றேன் மாசுந்தரிநீயிப்படிக்குமயங்கும்படிக்குமாதருளை யேசும்படிக்குமென்கின்றரிதுதான்சேடியென்னே டு.

(இ-ள்.) ஒற்றிக்கோவே—ஒற்றிகரத்தலைவரோ!; பேசும் கமலம்பெண் புகழும் பெண்மையுடைய பெண்கள் எலாம்—உலகம் புகழத்தக்க இலக்குமி யும் கொண்டாடும். பெண்டன்மைவாய்ந்த பெண்களெல்லாம்; கூசும்படி இப் படி வந்தது என் என்றேன—வெட்கும்படி இப்படி நிரவாணமாய்வந்தது என்னை என்றேன், மாசுந்தரி நீ இப்படிக்கு மயங்கும் படிக்கும் மாதர் உளை ஏசும் படிக்கும் என்கின்றாரா—மிக்க அழகியே! நீ இப்பூமியில் மயங்கவும் (உன்னை யொத்த) மாதர்கள் உன்னை ஏசவும் (வந்தது) என்கின்றனா, ஏடி சேடி இது என்? என்று.

(வி-து.) அழகின் மிகுதியாலும் கல்விபபெருக்கத்தாலும் திருமகளும் கலைமகளும் புகழ்ந்தரத்தொன்பா, 'கமலப்பெண்புகழும் பெண்கள்' என்று னானலும், யாம் நிரவாணியாகவந்தது எம்மைப்போலவே நீயும் நிரவாணி யாதற்கே யென்பா, 'இப்படிக்கு மயங்கும்படிக்கு' என்றாரெனலுமாம். கூந

கொடியாலெயில்குழொற்றியிடங்கொண்டாடிகள்குருவுருவாம் படியாலடியிலிருந்தமனறப்பண்பையுடையோன்றேனின மடியாலடியிலிருந்தமனறமாண்பைவகுத்தாயெனிலதுா மிடியாதுடையோமென்கின்றரிதுதான்சேடியென்னே டு.

(இ-ள்.) கொடி ஆல் எயில் சூழ் ஒற்றியிடம் கொண்டார் அடிகள்— கொடிகளாகைகின்ற மதில்களுடைய ஒற்றியடி இடமாகக்கொண்டார் அடி.

களே ! ; குரு உரு ஆம்படி ஆலடியில் இருந்த மறைப்பண்பை உரைப்பீர் என்றேன்—நீர் குரு உருவமையும்படி கல்லாலடியிலிருந்த இரகசிய நிலைமையை உரைத்தருள்வீர் என்றேன் ; நின் மடி ஆல் அடியில் இருந்த மறை மாண்பை வகுத்தாயெனில்—நினது மடிப்பையுடைய ஆவிரகிய ஆலின் அடியிலிருந்த மறைந்த குணமுடைப்பொருளை உரைப்பாயானால் ; நாம் அது இடியாது உரைப்பேம் என்கின்றார்—நாம் (நீ வினவிய) அதனைக் குன்றாது கூறுவேம் என்கின்றனர் ; ஏடி சேடி இது என் ? எ-று.

(வி-து.) குருவுருவாதல் - தகூறினாமுர்த்தி கோலமாதல். மறைப்பண்பு - வேத இரகசியார்த்தமும், மறைந்தகுணமுடைப்பொருளாகிய நிதம்பழிமாம். நினது இரகசியஸ்தானத்தை வெளிப்படுத்துவையேல் யாரும் அவ்விரகசியத்தை வெளிப்படுத்துவமென்பது கருத்து. மறை மாண்பு - அன்மொழித் தொகை. இடியாதுரைத்தல் - கூறுது கூறுதல் ; அப்பொருள் சொல்லாமற் சொல்லப்படுவதாதல்பற்றியே, * “சொல்லாமற் சொன்னவரை” என்று பிறருங் கூறினர். அன்றிக் கடுமொழியாம் கூறுது இனிதாகக்கூறுவாமாம். கூசு என்னேருளத்தினமர்ந்தீர் நல்லெழிலாரொற்றியிடைவியுந்தீர் ரென்னையடிகன்பலியேற்றலேழ்மையுடையீர்போலுமென்றே னின்னேகடலினிடைநீ பத்தே தழ்மையுடையாய்போலுமென வின்னையங்கொண்டிரைக்கின்றிது தான் சேடியென்னேடி.

(இ-ள்.) நல் எழில் ஆர் ஒற்றியிடை இருந்தீர் என்றேர் உளத்தில் அமர்ந்தீர்—சிறந்த அழகமைந்த ஒற்றி நகரின் கண் வீற்றிருந்தீர் ! அடியேனது ஒற்றுமைப்பட்ட மனத்திற் குடிகொண்டீர் ! ; அடிகள் பலி ஏற்றல் என்னே—(இத்தகைய) தேவரீர் பிணையேற்பது யாது காரணத்தாலோ ? ; ஏழ்மை உடையீர் போலும் என்றேன்—நீர் ஏழ்மையுடையீர்போலும் என்று கூறினேன் ; இன்னே கடலின் இடை நீ பத்து ஏழ்மை உடையாய்போலும் என—இங்ஙனமே கடலின்கண் நீ பத்து ஏழ்மையுடையாய்போலும் என்று ; இன் நேயம் கொண்டு உரைக்கின்றார்—இனிய அன்பினால் இசைக்கின்றனர் ; ஏடி சேடி இது என் ? எ-று.

(வி-து.) எல்லாமுடைய நீர் பலியேற்கின்றீர் ஏழ்மையுடையீரொன்னத் தக்கவரோ ? என்று தலைவி வியந்து கூறினாளாகத் தலைவர் ஏழ்மையுடையீரொன்றாகவேகொண்டு, நீ பத்து ஏழ்மையுடையாயென்றது - எம்மினும் பதின்மடங்கு ஏழ்மையுடையை யெனவும், எழுபதுமையையுடையை எனவும் பொருள்பயந்து நின்றது. கடலினிடை எழுபதுமை - பாரங்கடலிலுதித்தே முந்த பதுமைபோலும் இலக்குமி. எனவே, எம்மை ஏழ்மையுடையமென்ற நீ செல்வத்திற் சிறந்து இலக்குமியையும் கைவசமுடையாய்கொல் என்று இழித்ததாம். அன்றி, ஏழ்மையுடையமென எம்மையிகழ்ந்த பாவமேலீடால் இப்பொழுதே இந்நேயியிடை எம்மினும் பதின்மடங்கு ஏழ்மையை

ஆய்விட்டனை யென்றும், இல் னேயம் எனக் கண்ணழித்து, மனைவியாம் விருப் பமென்றும் கோடலும் ஒன்று. நேமி - கடல், பூமி. சுரு

நல்லார் மதிக்குமொற்றியுள்ள நண்ணுமுயிரகடொறுநின்றி
கொல்லாமறிவீரென்னுடையவிச்சையறியீர்போலுமென்றேன்
வல்லாயறிவின்மட்டொன்றுமனமட்டொன்றுவாய்மட்டொன்
றெல்லாமறிந்தேதமென்கின்றரிதுதான்சேடியென்னேடி.

(இ-ள்.) நல்லா மதிக்கும் ஒற்றி உளீர் நண்ணும் உயிரகள் தொறும்
நின்றீர்—மங்கையரால் மதிக்கும் ஒற்றியில் வாழ்பவரோ ! நிலைபெறும் உயி
கடோறும் இருப்பவரோ ! ; எல்லாம் அறிவீர் என்னுடைய இச்சை அறியீ
ர்போலும் என்றேன்—எல்லாம் அறிவீராயினும் எனது இச்சையைமட்டும்
அறிகிலீர்போற் றேன்றுகின்றது என்றான் ; வல்லாய் அறிவின் மட்டு
ஒன்று மனம மட்டு ஒன்று வாய்மட்டு ஒன்று எல்லாம் அறிந்தோம் என்கின்
றா — வல்லவனே ! அறிவினளவில் ஒன்றும் மனமளவில் ஒன்றும் வாய
ளவில் ஒன்றும் (ஆகப் பிரிந்துள்ள உனதிச்சை) யாவும் அறிந்தோம் என
கின்றனா ; ஏடி சேடி இது என் ? எ-று.

(வி-து.) நல்லா - ஞானிகளுமாம். உயிரகடொறு நிற்தல் - அவ்வவ்வு
யிரக்குயிராய் நிற்கும் அந்தரியாமித்துவம். யாவும் அறிந்துள்ள எமக்கு
நினதிச்சையை யறிவது அரிதல்ல ; உனதறிவிலுதிப்பதொன்றும், மனத்
திற் கருதுவது மற்றொன்றும், வாயிற் சொல்வது பிறிதொன்றுமாயிருத்தல்
பற்றியே அறியாதுபோன்றுள்ளோம் ; நினதிச்சை ஒற்றுமைப்பட்டிருப்பின்
முன்னமே முடித்திருப்போம் என்பது கருத்து. சுசு

மறிநீர்ச்சடையீர்சித்தெல்லாம்வல்லீரொற்றிமாநகரீர்
பொறிசேருமதுபுகழ்பலவிற்பொருந்துங்குணமேவேண்டுமென்றேன்
குறிநேரெமதுவிற்குணத்தின்குணத்தாயதனல்வேண்டுமறு
பெறிவேல்விழியாயென்கின்றரிதுதான்சேடியென்னேடி.

(இ-ள்.) மறிநீர் சடையீர் சித்து எல்லாம் வல்லீர் ஒற்றி மாநகரீர்—
மறிந்து விழும் அலைகளையுடைய கங்கையை அணிந்த சடையை யுடையீர் !
சித்துக்க ளெவற்றானும் சிறந்தீர் ஒற்றிமாநகரத்தீர் ! ; பொறி சோ உமது
புகழ் பலவில் பொருந்தும் குணமே வேண்டும் எனறேன்—பொலிவுபெற்ற
உமது புகழ்கள் பலவற்றுள்ளும் பொருந்துகின்ற குணமே என்னால் விரும்
பத்தக்கதாகும் என்றேன் ; எறிவேல் விழியாய்—குத்துவேல்போன்ற கண்
களையுடையாய் ! ; குறிநேர் எமது விற்குணத்தின் குணத்தாய் அதனால்
வேண்டுமற்றாய் என்கின்றீர்—இலக்கியப்பொருளை நாடியுள்ள எமது வில்லா
கிய பொன்மலையின் தன்மையையொத்த குணத்தவள் ஆதலால் நீ குணத்
தையே வேண்டுகின்றனை என்கின்றனா ; ஏடி சேடி இது என் ? எ-று.

(வி-து.) மறித்தல் - தடுத்தலுமாம். சித்து - அஷ்டமாசித்திகள்.
பொருந்துங்குணமென்பது கூடிதலாகிட புணர்ச்சிக்குணம், அல்லது நிக்கிர

காதுக்கிரகங்களுள் அதுக்கிரக குணமெனவும், விற்குணத்தின் குணமென் பது வில்லாகிய பொன்மலைபோல உருகுங்குணம், வில்லினாகிய அரவின் குணமெனவும், பொருள்பட்டும் நின்றன. அரவின் குணங்கொள்ளின், அரவை நிகர்த்த குறியையுடைய குணத்தாயென்க. பலவிற்பொருள்தம் உமதுபுகழ்க்குணம் என அர்வயித்து பலாக்கனிபோன்று இனிமை வாய்ந்த உமது புகழாகியகுணம் என்றலும் ஒன்று.

சுரு

ஊரூரிருப்பீரொற்றிவைத்தீராதான்வேறுண்டோவென்றே
 னோராவழக்கிற்கரியியமையுன்னிவினவுமொன்றே
 பேரூாதினையூபெரும்புலியூர்பிடலூாகடலூாமுதலாக
 வேரூரனந்தமென்கின்றிரிதுதான்சேடியென்னே.

(இ-ள்.) ஊர ஊர் இருப்பீர ஊர ஒற்றிவைத்தீர்—ஒவ்வொரு நகரினும் வசிப்பீர உமக்குரியதொரு நகர ஒற்றியாகவைத்தீர், வேறு உண்டோ என் றேன்—வேறு உரியதொரு நகர உளதோ வென்று வினாவினேன்; (அதற் கிவா) ஒரூர வழக்கில் கரியை இறை உன்னி வினவும் ஊர ஒன்றே—நமக்கு உரியதொரு நகர ஒற்றியென வழங்குவதில் நீ சாக்ஷியாயாகி விடையுன்னி யெய்மை வினவும் நகர் ஒன்றுதானோ? பேரூா தினையூர பெரும்புலியூர பிடலூா கடலூர முதலாக ஏர ஊர அனந்தம் என்கின்றா—பேரூாமுதலாக அழகிய நகரம் அனந்தம் (எமக்குண்டு) என்றிசைக்கின்றனா; ஏடி. சேடி இது என்? எ-று.

(வி-து.) ஒவ்வொருநூரினும் இருப்பீராயினும், உரியது திருவொற்றியூ ராகக்கொண்டுள்ளீர், இதுபோல உரியதொருநூர வேறும் உண்டோவென்று யான் வினவ, இவர உமதுரை அடகாக வைத்துவிட்டீர், வேறு சுதந்தரநூர உமக்குண்டோவென்று கேட்டதாக வுட்கொண்டு, உரியநூர பலவுள்ளன வென்பார 'ஏரூர் அனந்த மென்கின்றா' என்றும், நமதுர ஒற்றியென வழங்குவதைப் பலரறியத் தேற்றுவதில் நீ சாக்ஷியாயினை யென்பார 'ஒரூர வழக்கிற்கரியை' என்கின்றாரென்றும் கொள்க. தான் - அசை. 'வழக்கு-வழங் குவது. கரியை - முன்னிலைவினைமுற்று வினையெச்சம். இறை - பதிவூத்த ரம். அது வேறு நகரமுமுண்டு, அல்லது இன்று எனத்தெளிவிப்பது. ஒற் றிவைத்தல் - விலக்கிவைத்தலுமாம்.

சுரு

விழியொண்ணுதலீரொற்றியுளீர்வேதம்பிறவியிலரென்றே
 மொழியுறுமைத்தானவேயின்றமுத்தரெனலிங்கென்னென்றேன்
 பழியன்றனைக்கேயவ்யெய்க்குப்படுமுத்தொருவித்தன்றதன
 விழியும்பிறப்போவென்கின்றிரிதுதான்சேடியென்னே.

(இ-ள்.) விழி ஒன்றுதலீர்—அக்கினிக்கண்ணை அழகிய நெற்றியிலுண்ட யீரே!; ஒற்றியுளீர்—ஒற்றியூர் வர்சரே!; வேதம் பிறவியிலர் என்று மொ ழியும். அறுமை—வேதங்கள் பிறப்பற்றவரென்று மொழியாரின்றன. தேவாரை; இங்கு வேய என்ற முத்தீர் ஏனல் என் என்றேன்—இவ்வுலகில் மூத்திரி.

லீனப்பட்ட முத்தா என்றுகூறல் என்னையோ? என்றனன் ; அணங்கே பழி அன்று—தெய்வம் போல்பவளே! அப்படிக்கூறல் பழியில்ல; படு முத்து அவ் வேய்க்கு ஒரு வித்து அன்று—தோன்றிய அம்முத்தம் அம்மூங்கிலுக்கு ஒரு வித்தாகாது ; அதனால் இழியும் பிறப்போ என்கின்றா — அதனானே அது இழிந்த பிறப்பாகுமோ? என்கின்றனா ; ஏடி சேடி இது என்? எ-று.

(வி-து.) தான் - அசை. முத்து மூங்கிலினும் பெறப்பட்டதாயினும், அது மற்றொருமூங்கில் தோன்றற்குக் காரணமாகாமையால், அம்மூங்கில் னுதிப்பு பழிக்கப்படுவதன்று. தோற்றத்தான் மாத்திரத்தினாலேயே முத்து இழிபிறப்பினதாகிவிடுமோ? என்றபடி. எனவே, கண்மவசத்தாலுக்கும் மற்றைத்தோற்றங்கள் போல்வதாகாது, ஆன்மாக்களை ஆட்கொள்ளும் கருணை வசத்தாலுதித்த தோற்றமே யாதலால், அது பிறப்பின்பாற்பட்டதல்லையெனத் தேற்றித் தமக்குப் பிறப்பில்லாமை சாதித்தவாறாயிற்று. பிரளய காலத்திலே தேவராதியரும் அழிதல் கண்ட தேவர்கள் தாடும் அவ்வாறு அழியாமல் நித்தியமாக வாழ்தலேவிரும்பிக் கயிலையிற் சிவபெருமானை வழிபட்டு அக்கடவுளாருளியவாறு மீண்டுத் திருநெல்வேலியை யடைந்து மூங்கில் வனமாகித் தம்மிடத்தே சிவபெருமான் முத்தெனத்தோன்றி விளங்கப் பெற்றனவென்பது அத்தலுராணம்.

௬௧

விண்ணாபொழில்குமொற்றியுளீர்விளங்குந்தாமமிருவாசத் தண்ணாம்பலாவேதனையொழிக்கத்தருதல்வேண்டுமெனக்கென்றேன்
பண்ணாமொழியாய்புகாரம்பண்ணப்பகைவரேனுமிறை
யெண்ணரெண்ணரென்கின்றாரிதுதான்சேடியென்னேம.

* (இ-ள்.) விண் ஆ பொழில் சூழ் ஒற்றியுளீர்—விண்ணுலகையளாவிய சோலைகண்ணெங்கும் ஒற்றி நகரவாசரே! ; மிகு வாசம் தன் ஆ மலா வேதனை ஒழிக்க விளங்கும் தாமம் எனக்கு தருதல் வேண்டும் என்றேன்—மிக்கமணமும் தண்மையும்மைந்த பஞ்சபாணமாகிய புட்பங்களின வேதனையை யான் ஒழிக்குமாறு விளங்குகின்ற உமது கொன்றைமாலையை எனக்கு அருளவேண்டுமென்றனன், பண்ணாமொழியாய் — பண்ணிலு மினிமை யாரந்த மொழியை யுடையாளே! ; உபகாரம் பண்ண பகைவரேனும் இதை எண்ணா ஶ்ணா என்கின்றா—பிறமாட்டு உபகார சித்தமிலாத பகைவா களாயிருக்கினும் (அவாமாட்டும்) இத்தகைய நினைவை ஒருவரும் நினையா நினையா ஈதென்னே என்கின்றனா ; ஏடி சேடி இது என்? எ-று.

(வி-து.) எண்ணா என்ற அடுக்கு இரக்கத்தின்மேலது. மனமதபாண வேதனை யொழிக்க நினைதுதாமம் தருதி என்ற தலைவியின் கருத்தை நோக்கி அது மலரின்றேய பிரமணை ஒழிக்கவேண்டியதாகக்கொண்டு, இது பகைவா மாட்டிங் கருத்தத்தக்க தன்மென்கின்றொன்பது. இனிப் பிரமதேவனை யொழிக்க நினைது பரந்தாமத்தைத் தருதல்வேண்டும் என்று வேண்டிய தாய்க்கொண்டு, உபகாரிகளல்லாரிடத்தும் இதை நினையா, அங்ஙனமாகத்

தனுவாதி யீந்து பாகம்வரப்பண்ணும் பிரமதேவரிடம் இதை நினைக்க
லாமோ? என்றாலினும் அமையும். ஒழித்தல் - பிறப்பாதியநல்ல அணுக
வொட்டாதகற்றல். விளங்குந்தாமம் - ஒளிரும் பரந்தாமமெனப்படுகி முத்
தியுலகம். (க00)

செம்பான்மொழியார்முன்னரெனைச்சேர்வீரென்கோதிருவொற்றி
யம்பார்சடையீருமதீடலறியேனருளல்வேண்டிமென்றேன்
வம்பாழுலையாய்காட்டுகின்றமனனும்பொன்றாரம்பலத்தே
யெம்பால்வாவென்றுரைக்கின்றிரிதுதான்சேடியென்னேம.

(இ-ள்.) திருவொற்றி அம்பு ஆர் சடையீர்—திரு ஒற்றியூரில் ஶாமுங்
கங்கையையும் ஆத்தியையும் அணிந்த சடைமுடியீரே!; செம்பால் மொழி
யார் முன்னா—செவ்விய பால்போலு மினிய சொற்களையுடைய இம்மங்
கையர் முன்னா; எனை சேர்வீர என்கோ—என்னை அனைவீர என்பேனே;
உமது ஆடல் அறியேன் அருளல்வேண்டும் என்றேன் — உமது நடப்பை
யானறியேன் எனக்கு அருள்பாலித்தல் வேண்டிமென்றனன்; வம்பு ஆர்
முலையாய்—கச்சணிந்த தனத்தவளே!; மன்னும் பொன் ஆர் அம்பலத்தே
எம்பால் வா காட்டுகின்றும் என்றுகாக்கின்றார் — நிலைபெற்ற பொன்னம்
பலத்தில் எம்மிடம்வருதி அங்கு அதனைக் காட்டியருள்வோ மென்றுகாக்கி
ன்றனன்; ஏடி சேடி இது என்? எ-று.

(வி-நு.) செம்மை - இனிமைப்பண்பு. உமது திருவிளையாடலறியேனெ
ன்று கூறியதை, இவர் உமது நடனமறியேனென்றதாக்கொண்டும், பொன்
னம்பலத்தே வா என்கின்றாரொனவும், ஓ என்பதை வியப்பிடைச்சொல்
லாக்கி என்னைச் சேர்வீரென்பேன் என்றதாக்கொண்டு மங்கையர்முன்
இதை விரும்பிய நீ அம்பலம் வெளியாய் இரகசியஸ்தானமுமா யிருந்த
லால் ஆங்குவா என்கின்றாரொனவும், மங்கையர் முன்னர் எனைமருவ வாரு
மெனக்கூற நானிரின்றேனென்ற தலைவிக்கு இங்காயின் சிலரறிவர். அம்
பலத்திலாயின் பலரறிவராகலின் ஆங்குவா வெனப்பரிசுக்கின்றாரொனவும்
பொருள்பட்டு நிற்பதும்; இவைக்கிணங்க ஆடலென்பதும் நடத்தலையும் கல
த்தலையும் குறித்து நிற்பதும் ஓர்க. என்கு - என்பேன், தன்மையொருமை
வினைமுற்று. க0க

மைக்கொன்மிடற்றீருரொற்றிவைத்திருண்டோமனையென்றேன்
கைக்கணிறைந்ததனத்தினுந்தங்கண்ணினிறைந்தகணவனையே
துய்க்குமடவார்விழைவரெனச்சொல்லும்வழக்கீதிற்திலையோ
வெய்க்குமிடையாயென்கின்றிரிதுதான்சேடியென்னேம.

(இ-ள்.) மை கொள் மிடற்றீர் ஊர் ஒற்றிவைத்தீர் மனை உண்டோ
என்றேன்—கருமைபெற்ற கண்டத்தீர் ஊரை ஒற்றியாக்கவைத்தீர் மனையுண்
டோ? என்றனன்; எய்க்கும் இடையாய்—துவரு மிடையையுடையவளே!;
துய்க்கு மடவார் — போக்துகரும் யவ்வனமங்கையர்; கைக்கண் நினைந்த்.

தனத்தினும் தம் கண்ணில் நிறைந்த கணவனையே விழைவர் — கையில் நிறையுப்பெற்ற திரவியத்தினும் தமது கண்ணிலனுபவிக்கத்தக்க அழகுநிறைந்த கணவனையே விரும்புவர்; எனச்சொல்லும் வழக்கீது அறிந்திலையோ என்கின்றார்—என்று கூறும் உலகவழக்கிதனை உணர்ந்திலையோ? என் றிசைக்கின்றனர்; ஏடி சேடி இது என்? எ-று.

(வி-து.) ஒற்றியை ஊராகக் கொண்டீர் உமக்கு வீடுண்டோ? வென்று யான்கேட்க; இவர் ஊரை அடகுவைத்த வுமக்கு மனைவியுண்டோ? என்று அசதியாடியதாகக்கொண்டு, அழகரான எம்மை அணைய விரும்பாதவரு முண்டோ? உலகில்வழங்கும் பழமொழியு மறியாய்கொல், எம்மைக்கண்ட மாத்திரத்தே இறுமாந்து பூரித்த முலையால் வருத்தப் பிடுகையையுடையவளே! நீ விரும்பினின்றும்போலப் பலாவிரும்புவவொன் றிசைத்தவாறாயிற்று. மை கொள்மிடறு - நீலகண்டம். மனை - வீடு, மனைவி. க0உ

ஆறுமுகத்தார் தமையின் றவைந்துமுகத்தாரிவர்தமைநான் மாறுமுகத்தார்போலொற்றிவைத்தீர்பதியையென்னென்றே னாறுமலர்ப்பூங்குமுனீயோநாமோவைத்ததுன்மொழிமன் றேறுமொழியன் றென்கின்றாநுதான் சேடியென்னேடி.

(இ-ள்.) ஆறு முகத்தார் தமை நன்ற ஐந்து முகத்தார் இவர் தமை நான்—சடானன முடையராகிய முருகக்கடவுளையின்ற பஞ்சானன முடைய ராகிய இப்பெருமானை யான் (நோக்கி); மாறுமுகத்தார் போல் பதியை ஒற்றிவைத்தீர் என் னன்றேன்—மாறுமுகமுடையீர்போல உமது நகரை ஒற்றியாகவைத்தீரே இது என்னையென்றனன்; நானும் மலர் பூ குழல்—மணக் கும் மலர்களுக்குடிய அழகிய கூந்தலையுடையாய்; நீயோ நானோ வைத்தது—நீயா ~~நீயா~~ ஒற்றிவைத்தது; உன் மொழி மன்று ஏதும் மொழி அன்று என்கின்றோ— உனதுவாரத்தை சான்றோரவையிற் சாரத்தக்க வாரத்தை யல்ல என்கின்றனர்; ஏடி சேடி இது என்? எ-று.

(வி-து.) ஐந்துமுகம் - ஈசானம், தற்புருடம், அகோரம், வாமதேவம், சத்தியோஜாதம் என்பன. இவற்றோடு அதோமுகங்கூட்டிச் சிவபிரானுக்கும் ஆறுமுகங் கோடலும் உண்டு. பதியை ஒற்றி நகராகக்கொண்டீர் என்று யான்கூற, இவர் எமது நகரத்திற்கு அணுகிய நகரக்காது பகைவாபோல உமதுநகரை அதிதூரத்ததாக வைத்தீரென்றதாகக்கொண்டு, எப்பதியும் எமதுபதியேயாகவும் அதிதூரத்ததாகிய ஒற்றி நகராகவைத்தது நீயேயென்கின்ற றொன்பது கருத்து. இனி விற்குந்தன்மையாபோலப் பதியை ஒற்றி வைத்தீரென்றதாகக்கொண்டு பதியென்பதற்குக் கணவனென்ப பொருள் கொண்டு, பதியை ஒற்றிவைத்தது நீயேயென்கின்றாநொனலும் ஒன்று. ஒற்றி-அடகுமாம், பதி - நகர், கணவன். ஒற்றிவைத்தல் - தூரமாகவைத்தல், அடகுவைத்தல். க0உ

வள்ளன்மதியோர்புகழொற்றிவள்ளாலுமதுமணிச்சடையின்
வெள்ளமகண்மேற்பிள்ளைமதிவிளங்கலழகிதென்றேனின்
னுள்ளமுகத்தும்பிள்ளைமதியொளிகொண்முகத்தும்பிள்ளைமதி
யெள்ளலுடையாயென்கின்றரிதுதான்சேடியென்னேம.

(இ-ள்.) வள்ளல் மதியோர் புகழ் ஒற்றி வள்ளல் — வள்ளம்நன்மை
புடைய அறிஞர் புகழ்த்தக்க ஒற்றிகருடைய தியாகேசோ!; உமதுமணி
சடையில்—நுமது பவளம்போன்ற சடையில்; வெள்ள மகள்மேல் பிள்ளை
மதி விளங்கல் அழகு ஈது என்றேன்—வெள்ளவடிவான கங்கையின்மேல் இள
மதிவிளங்குதல் மிக அழகிது என்றனன்; எள்ளல் உடையாய்—கங்கையை
இவ்வாறு இகழ்தலுடையவனே!; உள்ள முகத்தும் பிள்ளைமதி ஒளிகொள்
முகத்தும் பிள்ளைமதி என்கின்றார்—உனக்கு உள்ளத்தும் இளமதியே ஒளி
தங்கிய முகத்தும் இளமதியே இது அறியாயோ? என்கின்றார்; ஏடி சேடி
இது என்? எ-று.

(வி-து.) மணி - அழகுமாம். எள்ளலுடையாய் என்றது பிறா நகைக்
கும்படி அவிழ்ந்த ஆடையை உடையவனே என்பதுங் குறித்தவாறு. முகம் -
ஏழாறுபு. எம்மைக் கா தலித்தமை காரணமாகப் பொறுமைகொண்டு,
கங்கைபால் ஒரு சிறுமதிவாய்ந்தமைபற்றிச் செப்புகின்றாய் நிற்பால் இரு
சிறுமதிக ளிருக்கின்றனவே என்றெள்ளியபடி. உள்ளத்துப் பிள்ளைமதி -
அற்ப அறிவு. முகத்துப்பிள்ளைமதி - அர்த்தசந்திரன், அர்த்தசந்திரன்போல்
வதாகிய நெற்றி முகத்தின் ஒருறுப்பாகலின் முகத்தும் பிள்ளைமதி யென்றார்.
உள்ளத்தனையேபோலன்பருவக்குந்திருவாமொற்றியுளீர்
கள்ளத்தவர்போலிவணிற்குங்கருமமென்னீரின்மென்றேன்
மெள்ளக்கரவுசெயவோநாம்வேடமெடுத்தோநின்சொனின்னை
யெள்ளப்பிரிந்ததென்கின்றரிதுதான்சேடியென்னேம.

(இ-ள்.) உள் அத்தனையேபோல் அன்பர் உவக்கும் திருவாழ் ஒற்றியு
ளீர்—கருதும் அவ்வளவுபோலவே அன்பாகள் அநுபவித்துக் களித்தற் கே
துவாகிய ஐசுவரியங்களமைந்த ஒற்றிகரிமர்பவனோ!; இன்று கள்ளத்தவர்
போல் இவண் நிற்கும் கருமம் என் என்றேன்—இன்று அகத்தணுகாது
வஞ்சகர்போல இக்கடையில் நிற்கும் காரியமென்னையோ? என்றனன்
மெள்ள கரவு செயவோ நாம் வேடம் எடுத்தோம்—பெண்ணை நாம் மெல்ல
வஞ்சகம் செய்வதற்கோ இவ்வேடம் தரித்தது; நின்சொல் நினை எள்ளப்
புரிந்தது என்கின்றார்—நினது சொல்லே நின்னை இகழ்ச்செய்தது என்கின்
றனா; ஏடி சேடி இது என்? எ-று.

(வி-து.) கருதும் அளவுப்படியே அநுபவித்தலாவது வேண்டிய பொ
ருள்களை வேண்டியவளவிற் குறையாது நுகர்தல்; தனை - அளவு. போல் -
அசையுமாம். கள்ளத்தவரென்பது வஞ்சகத்தவர், களவுசெய்யும் அத்தவர்,
கள்ளக்கணவர்; என்றிங்ஙனம் பலபொருள் தந்துகிறக் அச்சொல்லு உப

யோகித்தமையால், நின்சொல் நின்னை எள்ளப்பூரிந்த தென்றாரென்க. கள்ளல் - களவுசெய்தல், கள்ளக்கணவாபோலென்றுஞ் *சட்டினமையின் நாம் மெள்ளக் களவுசெய்தற்கோ இவ்வேடங்கொண்டது, இப்பொழுதே மயக்கி நின்னைக் கவர்தற்கன்றோ? என்றுங் கூறியவாறாயிற்று. மெள்ள - மெல்ல, (லளவொற்றுமை.) இவள் என்று புறங்குறித்தமையால் அகமென்பது வருவிக்கப்பட்டது. ௧௦௫

அச்சையடுக்குந்திருவொற்றியவர்க்கோர்பிச்சைக்கொடுமென்றேன்
விச்சையடுக்கும்படி நம்பான்மேவினோர்க்கிவ்வகிலநடைப்
பிச்சையெடுப்பேமலதுன்போற்பிச்சைக்கொடுப்பேமலவென்றே
பிச்சையெடுப்பாயுரைக்கின்றிரிதுதான்சேடியென்னேம.

(இ-ள்.) அச்சை அடுக்கும் திருவொற்றி அவர்க்கு ஓர் பிச்சை கொடுமென்றேன்—உள்ளீடாகி உயிரை அடுத்து நிற்கும் வியாபகராகிய இத்திருவொற்றி *வாணருக்கு ஒரு பிச்சையைக் கொடுப்பீர் என்றனன்; (அதற்கிவர்) விச்சை அடுக்கும்படி நம்பால் மேவினோர்க்கு இ அகில நடை பிச்சை எடுப்பேம் அலது—பெண்ணே! ஞானமுறும்படி நம்பால் அடைந்தோர்க்கு இந்த உலக நடையாகிய பைத்தியத்தை விலக்குவோம் அல்லாமல்; உன்போல் பிச்சைகொடுப்பேம் அல என்றே — நின்னைப்போலப் பிச்சைக்கொடுக்க வியலோம் என்றே; இச்சை எடுப்பாய் உனாக்கின்றார்—தமது பிச்சையை எடுப்பாக (ஏனனமாக) உனாக்கின்றனர்; ஏடி சேடி இது என்? என்று.

(வி-து.) அச்சையடுக்கும் என்றது * “அகரவுயிர்போ லறிவாகி யெங்கும் - நிகரிலிறை நிற்கு நிறைந்து” என்றபடி எல்லா அக்கரங்களுக்கும் அகரம் முதலானாற்போன்று எல்லாவுயிராகத் முதலானவொன்பது கருத்து. அடுத்தல் - ஒத்தல். பிச்சு - மயல், மயத்தியம். யான் பிச்சையிடுமென் நியம்ப இவா நீ நின்னையடைந்தார்க்குக் காமமயலைச் சலப்பிடாய், யாம் நம்மையடைந்தார்க்கு அகிலமயலை அகற்றுவாமல்லது உடைவியை என்நிர் நனம் இசைக்கின்றார் 11 தென்னை என்றவாறு. ௧௦௬

அள்ளப்பழனத்திருவொற்றியழகரிவாழ்முகநோக்கி
வெள்ளம் சடையீருள்ளத்தேவிருப்பேதுரைத்தாற்றுவலென்றேன்
தொள்ளக்கிடையாவலர்குமுதங்கொண்டவமுதங்கொணர்தின்னு
மெள்ளத்தனைதாடென்கின்றிரிதுதான்சேடியென்னேம.

(இ-ள்.) அள்ளல் பழனம் திருவொற்றி அழகர் இவர்தம் முகநோக்கி—சேறும்ருவிய வயல் சூழ்ந்த ஒற்றியழகரான இவரது திருமுகத்தை நோக்கி; வெள்ளம் சடையீர்—கங்கையை ஆதரித்த சடையுடையீர்!; உள்ளத்தே விருப்பு ஏது உரைத்தால் தருவல் என்றேன்—உமது உள்ளத்தின்கண் யாது விருப்பம் அதை யியம்பில் தருவேனென்றனன்; கொள்ள கிடையா அலர்

குமுதம் கொண்ட அமுதம் கொணர்ந்து இன்னும் எள்ளத்தனை தா என்கின் றார்—பிறருக்குக் கிட்டுதற்கரிய பார்த அடுப்பிற்சமைத்த அன்னத்தைக் கொணர்ந்து இன்னும் எட்பிரமாணம் தருதி என்கின்றனர் ; ஏடி சேடி இது என் ? எ-று.

(வி-நு.) கொள்ளக்கிடையா அமுதமெனக் கூட்டிக். தேவரமுது அடாது அமைந்ததாதலின் அட்டவமுதே யாம் விரும்புவது என்பார், 'குமு தங்கொண்ட வமுதம்' என்றார். குமுதம் - அடுப்பு. அன்றிச் செவ்வல்லிமலர் போலும் உன்வாயிற் சுரக்கும் தேனூறல், அல்லது அத்தேன்போலும் இன்னுரை தா எனினும் அமையும். எள்ளத்தனை என்பது சிதிது என்னும் பொருட்டு. இன்னும் தா என்றதால் முன்னும் தந்துளதெனப் போதரும். முன்னுந்தந்தமை வந்தவுடன் பிணையமுதிட்டமையும், 'வெள்ளச்சுடையீர் உள்ளத்தே விருப்பேது உரைத்தால் தருவல்' என வார்த்தையமுதளித் தணையும்.

க0௭

விஞ்சுநெறியீரொற்றியுளீர்வியந்தீர்வியப்பென்னிவனென்றேன்
கஞ்சமிரண்டுநமையங்கேகண்டுசூவிந்தவிரிந்திங்கே
வஞ்சவிருதாமரைமுகையைமறைக்கின்றன நின்பாழ்வியந்தா
மெஞ்சலறநாமென்கின்றாரிதுதான்சேடியென்னே.

(இ-ள்.) விஞ்சம் நெறியீர் ஒற்றியுளீர் வியந்தீர் இவண் என் வியப்பு என்றேன்—மேன்மை வாய்ந்த நெறியினையுடையவரே! ஒற்றிநகரவாசரே! ஏதோ அதிசயித்தீர் இவ்விடத்து யாது வியப்புகண்டீர் என்றான் ; நாம அங்கே கண்டு நின்பால் சூவிந்த கஞ்சம் இரண்டு—நம்மைத் தூரத்தே கண்டி மாத்திரத்தே நின்பாற்குவிந்த இரண்டு தாமரைகள் ; இங்கே விரிந்து வஞ்ச இருதாமரை முகையை மறைக்கின்றன—சமீபித்த இங்கே விரிந்து வஞ்ச னைவாய்ந்த இருதாமரை அரும்புகளை மறைத்தலைச்செய்கின்றன ; நாம், வஞ் சலற வியந்தாம் என்கின்றார்—(இவைகண்டு நாம்) சூறையூர் வியந்தோம் (ஈதேவியப்பு) என்கின்றார் ; ஏடி சேடி இது என் ? எ-று.

(வி-நு.) இருகஞ்சம் - இருகைகள். அவைசூவிந்தமை - அஞ்சலிசெய் தமை. வஞ்சம் - ஆடவரை மயல்கொள்வித்தல். இருதாமரைமுகை - இரு தனங்கள். மறைத்தல் - ஆடையகன்ற அத்தனங்களை நாணங்காரணமாக மூடல், அல்லது முலை விய்மலா லொளிகின்ற இடைக்குதவியாக அம்முலைப் பாரம் தாம் தாங்கல்போன்று பொதிதலுமாம். எனவே, நாம் ஒற்றியிருந் தமைகண்டு அஞ்சலியாகக் சூவிந்த கைத்தாமரைகள் யாம் நெருங்கியமை கண்டு விரிந்து தனவரும்புகளை மறைக்கின்றமை நோக்கி வியந்தோமென்ற வாறு. கூந்தலவிழ்த்தலும், முடித்தலும், முலைமுகந்திறத்தலும், மூடலும், ஆடையவிழ்த்தலும், உடுத்தலும் முதலியன விரகமேலிட்ட மன்கையர்க்குரிய இங்கிதமாதலால் அதுகுறிப்பித்தலும் ஒக்கும்,

௧0௮

அளியாரொற்றியுடையாருக்கன்¹நிரம்பவிடுமென்றே
 னளியார்குழலாய்பிடியன்னமளித்தாற்போதுமாங்கது²ரின்
 னெளியாரசிலம்புஞ்சூழ்கமலத்துளதாற்கடகஞ்சூழ்கமலத்
 தெளியார்க்கிடுநீயென்கின்றிரி³அதான்சேடியென்னே⁴.

(இ-ள்.) அளியார் ஒற்றியுடையார்க்கே நிரம்ப அன்னம் இடும் என்
 றேன்—(தோழியனானோர்க்கு) கிருபையுடைய ஒற்றிநகர்க்கிறைவராகிய இவ
 ருக்கு நிரம்ப அன்னத்தை இடுவீர் என்றான் ; அளியார் குழலாய்—வண்டு
 மொய்க்குங் கூந்தலை யுடையவளே ! ; பிடி அன்னம் அளித்தால் போதும்—
 பிடியுன்னம் நமக்கிந்தாற்போதும் ; அது நின் ஒளியார் சிலம்பு சூழ் கம
 லத்து உளது—அப்பிடி யன்னம் மினது ஒண்மையாரந்த சிலம்பணி சூழ்ந்த
 கமலத்தின்கணுள்ளது ; நீ கடகம் சூழ் கமலத்து (உளது) எளியார்க்கிடு என்
 கின்றார் - நீ கடகம் சூழப்பெற்ற கமலத்தில் உள்ளது எளியவார்க்கிடு என்
 கின்றனா ; ஏடி சேடி இது என் ? எ-று.

(வி-து.) தலைவி தோழியனானோர்க்கு இவருக்கு நிரம்ப அன்னமிடும் என்
 றமைக்கேட்ட தலைவர் எமக்குவேண்டிவது பிடியன்னமே யென்பார், 'பிடி
 யன்னமளித்தாற் போதும்' என்றும், அதுபிடியும் அன்னமும் போல வுலவி
 நீ நம்பக்கலணுகுவதே யென்பார், பிடி சிலம்பிலும் அன்னம் கமலத்திலும்
 உள்ளன வாகலின், அந்நயமுந்தோன்றச், 'சிலம்பு சூழ்கமலத்துளது' என்
 றும், காலாலனிக்கும் அஃதன்றிக் கையாலனிக்கும் பிடியன்னம் எமக்குவேண்
 டிவதன்மென்பார், 'கடகஞ்சூழ் கமலத்துளது நிரம்ப எளியார்க்கிடு' என்
 றும் கூறினார். ஆங்கு ஆல் அசைகள். பிடியன்னம் - பிடியும் அன்னமும் ;
 அகப்பிடியளவினதாகிய அன்னம், பிடித்தவன்னமுமாம். பிடி - பெண்
 யானே, சிலம்பு - மலை, காற்சிலம்பு, உளதெனப்பது பின்னுங்கூட்டப்பட்ட
 தது. கடகஞ்சூழ் கமலத்துளதென்பது கடகம் - பிடி ; கமலம் - கை ; அதி
 லுள்ளது - அன்னம் எனவும் பொருள்பட்டுக் கையிற் பிடியன்னமெனக்
 குறிப்பிப்பதும் ஓரக.

க0௩௩

விச்சைப்பெருமானெனுமொற்றிவிடங்கப்பெருமான்¹ரீர் முன்
 னிச்சைப்பெருமானின்²மணப்பிள்ளைப்பெருமானென்றே
 னிச்சைப்பெறு³றுரீயம்மணப்பெண்ணுகியிடையிலையங்கொள்
 னிச்சைப்பெறும்பெண்ணென்கின்றிரி⁴துதான்சேடியென்னே⁵.

(இ-ள்.) ஒற்றி விச்சை பெருமான் எனும் விடங்கப்பெருமான்¹ரீர் முன்
 னம். பிச்சைப்பெருமான்—ஒற்றியில் வாழும் ஞான சொருப னென்படும்
 சுயம்பு மூர்த்தியே ! தேவரீர் முன்பு பிஷாடனரா யிருந்தீர் ; இன்று மணப்
 பிள்ளைப் பெருமானும் என்றேன்—இன்று எம்மால் (விரும்பப்பட்டமையின்)
 மணவாளப்பெருமானாயினீர் என்றேன் ; அச்சை பெறும் நீ அம்மணப்பெண்
 னுகி இடையில் ஐயம்கொள் இச்சை பெறும் பெண் என்கின்றார்—எமக்கு
 ஒத்தபுருவம் பெற்றுள்ள நீ அழகிய மணத்துக்கு உரிய பெண்ணுகி இடை

யில் ஐயங்கொள்ளுகின்ற விருப்பம்பெறும் பேண்ணயிருக்கின்றன + என் கின்றனர் ; ஏடி சேடி இது என் ? எ-து.

(வி-து.) விச்சை - ஞானம். விடங்கர் - டங்கத்தினுற் றுணைக்கப்படாத வர் ; சுயம்பு என்றபடி. டங்கம் - உளி. விடங்கம் - அழகுமாம். முன்னம் மகளினா மயக்க அதிசுந்தர பிக்ஷாடனர் பேர்ந்து நடித்து, இடையில் இன்று கலியாணசுந்தரராயினர் என்று தலைவி கூறியதற்கேற்பத் தலைவ ரும் பெண்ணே ! ஏம்மையொத்தநீயும் முன் கலியாணசுந்தரியாகி இடை யில் ஐயங்கொள்ளும் கோலம் உடையையாயினே என்று எதிரியம்பியவாறு. அச்சு - அடையாளம் ; அஃதாவது - பெருமானுக்கொத்த மங்கலவழிமும், காதன்மேலீட்டால் ஆடையிழப்பு முதலியனவும் உடைமை. அம்மணம் - அழகியமணம், நிருவாணம். இடை - துசப்பு, மத்தி. ஐயம் - கண்டோர் இடையுண்டோ இன்றோ எனக்கொள்ளுஞ் சந்தேகம், பிணை. இச்சை - போகவிருப்பம்.

கக0

படையம்புயத்தோன்புகழொற்றிப்பதியீராவப்பணிசுமந்தீர்
புடையம்புயத்திலென்றேன்செம்பொன்னேகொடையம்புயத்தினுந்
னடையம்புயத்துஞ்சுமந்தனைநீநானுவரவப்பணிமற்று
மிடையம்புயத்துமென்கின்றாநிதுதான்சேடியென்னே டு.

(இ-ள்.) படை அம்புயத்தோன் புகழ் ஒற்றி பதியீர் புடை அம்புயத் தில் அரவப்பணி சுமந்தீர் என்றேன்—உடைப்புத் தொழிலினையுடைய பிர மனால் புகழப்பெற்ற ஒற்றி நகரீர் ! தேவரீர் திரண்ட அழகிய புயத்தில் சுருப்பாரணங்களைச் சுமந்தீர் என்றனன் ; செம்பொன்னே—செவ்விய இலக் குமி போல்பவளே ! ; கொடை அம்புயத்தினும்—கொடுத்தலைப்பரியும் தாம னைபோலும் கரத்தினும் ; நல் நடை அம்புயத்தும்—நல்ல நடையினைச்செய்யும் பாததாமனையினும் ; மற்றும் இடை அம்புயத்தும்—இன்னும் இடையிலுள்ள அம்புயத்தினும் ; நீ நானா அரவப்பணி சுமந்தனே என்கின்றார் — நீ பலப்பல அரவப்பணிகளைச் சுமந்தனையே என்கின்றனர் ; ஏடி சேடி இது என் ? எ-து.

(வி-து.) அம்புயத்தில் அரவப்பணி சுமந்தீரே மணியணி! மணியமாட் டரோ ? என்று என்னிய தலைவிக்கு நாம் புயத்தினளவில் அப்பணிசுமந் தோம், நீ கொடையம்புயத்தும் நடையம்புயத்தும் இடையம்புயத்தும் அப் பணி சுமந்தனையே என்று எதிரொள்ளியபடி. அரவப்பணி - சுரப்பாபுரண மும், அசைதலால் ஒலிசெய்யும் ஆபரணங்களுமாம். அரவம் - பாம்பையு ணர்த்தும்போது தமிழ்ச்சொல், அரா என்பது ஈறு குறைந்து உகரச்சரி யையும் அம்மும்பெற்றது. ஒலியை உணர்த்தும்போது வடசொல் ; ரவம்-ஒலி; இது முதலில் அகரம்பெற்றுவந்தது. அம்புயத்தை யுவமிக்கும் பன்னிரண் டிறப்புக்களுள் நிகம்பமும் ஒன்றாகலின் இடையம்புயத்து மென்றார், "இடை

யம்புயம் - இடையை யடுத்த அம்புயமென்க ; இதனை “* திருமுகங் கமல மிணைவிழி கமலஞ் செய்வயாய் கமலநித் திலந்தாழ் - வ்ருமுலை கமல மிணைக் கரங் கமலம் வலம்புரி யுந்திபொற் கமலம் - பெருகிய வல்குன் மணித்தடங் கமலம் பிடுநடைத் தாள்களும் கமல - முருவவட் கிவ்வா ருதலி னன்றோ வுய ர்ந்தது பூவினுட் கமலம்.” என்னும் செய்யுளானும் உணர்க. ககக

கூம்பாவொற்றியுருடையீர் கொடும்பாம்பணிந்த ரென்னென்றே
னும்பாதுரைக்கிற்பார்த்திடி. லுள்ளுன்னிலிடமேற்றுன்னிடக்கீழ்ப்
பாம்பாவதுவேகொடும்பாம்பெம்பணிப்பாம்பு. அப்போற்பாம்பல்லவென்
*பேம்பூரித்பவிசைக்கின்றிரிதுதான்சேடியென்னே.

(இ-ள்.) கூம்பா ஒற்றி ஊர் உடையீர் கொடும் பாம்பு அணிந்தர் என்
என்றேன்—அழிவுருத ஒற்றியுரை யுடையவரே! கொடிய பாம்புகளை
அணிந்தீரே! இது என்னை என்றனன் ; உன் இடைக்கீழ் பாம்பு ஆவதுவே
ஓம்பாது உரைக்கில் பார்த்திடும் உன் உன்னில் விடம் ஏற்று கொடும்பாம்பு—
மங்கையே! உனது இடையின் கீழுள்ள பாம்பே ஒதுக்காமல் வாயால் உச்ச
ரிக்கினும் கண்ணால் பார்க்கினும் உள்ளத்தில் நினைக்கினும் விடத்தை ஏற்றுவிக்க
கும் கொடும்பாம்பு; எம்பணி பாம்பு அதுபோல் பாம்பு அல் என்று ஏய்
பாரிற் பிசைக்கின்றா—எமது அணியாகிய பாம்பு அதுபோலக் கொடும்
பாம்பு அல்லவென்று யான் ஏங்கிநிற்கும்படி பேசுகின்றனா ; ஏடி. சேடி.
இது என்? எ-து.

(வி-து.) கூம்பாமை - பிரளயத்தும் அழியாமை. இடைக்கீழ்ப்பாம்பு -
அல்குல். ஆவது - சொல்லுருபு. ஒம்புதலாவது வாயால் உச்சரித்தலாதியன
புரியினும் உயிர்கவர்வதாகலின், இது முக்காரணங்களானும் பற்றப்படாத
தென்று ஒதுக்கல். ஏம்பல் - வருந்தல். ககஉ

புயல்குழொற்றியுடையீரென்புடையென்குறித்தோ போந்ததென்றேன்
கயல்குழ்விழியாய் தனத்தவரைக்காணலிரப்போரெதற்கென்றா
மபல்குழ்தனமிங்கிலையென்றேன் மறையாதெதிர்வைத்திலையென்ற
லியல்குழ்தமன்றென்கின்றிரிதுதான்சேடியென்னே.

(இ-ள்.) புயல் குழ் ஒற்றியுடையீர் என்புடை என்குறித்தோ போந்தது
என்றேன்—மேகங்கள்தவறும் (மாளிகைகளும் சோலைகளுமுடைய) ஒற்றி
நகரவாணரே! என்னிடத்து யாது குறித்தோ வந்தது என்றனன் ; கயல்
குழ் விழியாய்—கயலின்னும் அவாவிச்சூழும் விழியினையுடையாய்! ; இரப்
போர் தனத்தவரைக்காணல் எதற்கு என்றார்—யாசிப்பவர்கள் தனமுடைய
யுணாக்காணுதல் யாதுக்கு? நீ யோசிப்பாயாக என்றனர் ; மயல்குழ் தனம்
இங்கு இலை என்றேன்—மையலை வினைக்கும் தனம் இங்கு இல்லையே என்ற
னன் ; மறையாது எதிர் வைத்து இலை என்றல் இயல்குழ் அடம் அன்று

என்கின்றார்—பெண்ணே ! மறைக்காமல் முன்னேவைத்துக்கொண்டு இல்லையென்று கூறுதல் ஒற்றுமையமைந்த தருமமன்று என்கின்றனர் ; ஏடி சேடி இது என் ? எ-று.

(வி-து.) புடை - ஏழனுருபு. தனம் - ஸ்தனம், பொருள். தனமுடைய ளாகியும் அத்தனயில்லை என்றல் தருமமல்ல, நாம் உனது மையலையேற்றும் தனத்தைவிரும்பியே வந்தனம் என்றபடி. ககந.

நடவாழ்வொற்றியுடையீர்நீர்நாகமணித்ததழகென்றேன்
மடவாயதுநீர்நாகமெனமதியேலயன்மான்மன்னடுங்க
விடவாயுமிழும்படநாகம்வேண்டிந்காண்டியென்றேயென்
னிடவாயருகேவருகின்றாரிதுதான்சேடியென்னேடி.

(இ-ள்.) நட வாழ்வு ஒற்றியுடையீர்—நடனவாழ்க்கையை யுடைய ஒற்றி நகரத்தவோ ! ; நீர் நாகம் அணிந்தது அழகு என்றேன்—நீவிர் பாம்புகளையணிந்தது மிக்க அழகே என்றனன் ; மடவாய் அது நீர்நாகம் என மதியேல்—மடமை யுடையவளே ! அது நீர்நாகமென்று மதியாதே ; அயன் மால் மன்ன நடுங்க விடம் வாய் உமிழும் படம் நாகம்—பிரம விட்டுணுக்கள் மன நடுங்கும்படி ஆல்காலத்தை வாய்வழி யுமிழும் படத்தையுடைய பாம்பாகும் ; வேண்டில் காண்டி என்றே என் இடவாய் அருகே வருகின்றார்—நீ விரும்பில் காணுவாய் என்று என்னிடத்தில் அருகாக வருகின்றனர் ; ஏடி சேடி இது என் ? எ-று.

(வி-து.) மனன் - போலி. இடவாய் - வாய் ஏழனுருபு. ஆடுந்தொழிலை யுடையீராதலால் ஆடும்பாம்பை அணிந்தீர் இது அழகே என்று தலைவிகூற, இறைவர் நீர்நாகமென்பதனைத் தண்ணீர்ப்பாம்பெனப் பொருள்கொண்டு நீ மடமையளாதலால் அங்ஙனமதித்தாய் அது படநாகமெனவுணர்ந்தீர் என்று பகர்த்தாரொன்சு. ககச

கோடாவொற்றியுடையீர் துங்குலந்தான்யதோகூறுமென்றேன்
வீடார் பிரமகுலந்தேவர்வேந்தர்குலநல்வினைவசியப்
பாடார் குலமோர்சக்கரத்தான் பள்ளிக்குலமெல்லா முடையே
மேடார் குழலாயென்கின்றாரிதுதான்சேடியென்னேடி.

(இ-ள்.) கோடா ஒற்றி உடையீர்—மாறுபடாத ஒற்றிநக்கா யுடையவோ ! ; துங்குலம் யாதோ கூறும் என்றேன்—துமது குலம் எதுவோ அதனைக் கூறுவீர் என்றனன் ; ஏடி ஆர் குழலாய்—பூவிதழ் சூடிய கூந்தலையுடையாய் ! ; வீடார் பிரமகுலம் தேவர்குலம் வேந்தர்குலம் பாடி ஆர் நல்வினை வசியகுலம் ஓர் சக்கரத்தான் பள்ளிக்குலம் எல்லாம் உடையேம் என்கின்றார்—வீடடைதற்குரிய பிரமகுலம் தேவகுலம் அரசகுலம் பெருமை பெற்ற நல்வழியிற் பொருளீட்டும் வசியகுலம் ஒப்பற்ற சூயவகுலம் வன்னிய குலம் மற்றும் எல்லாக்குலமும் உடையேம் என்கின்றனர் ; ஏடி சேடி இது என் ? எ-று.

(வி-து.) தான் - அசை. ஏடு - சினையாகுபெயர். குலமென்பதற்கு மா பெனக்கொண்டது மன்றி ஆலயமெனவும் பொருள்கொண்டு, தேவர் அந்த ணராதியரமைத்த ஆலயமெல்லா முடையோம், இக்குலங்களே யல்லது வேறுகுலம் நமக்கில்லையென்று தத்துவார்த்தமும் விளக்கியபடி. சக்கரத் தானென்பது பூமிக்குரிய சூத்திரனெனவும், சக்கரத்தான்பள்ளியென்னும் இருமொழிகளும் ஒருங்குசேர்ந்து, சக்கரமுடையராய்ச் சயனகோலம்வாய் ந்த திருமாலெனவும் பிறபொருள்பயந்தும் நின்றன. குலம் ஆலயமென்பது “ஊராடுநீர் தேவகுலம்” என்பதனுமறிக. ஆலயம் - இருதயாலயமுமாம்.

நலமாடுநீர் நிறியுடையீர் நீர் நல்லவழகரா னாலும்
குலமே துமக்குமாலையிடக்கூடாதென்றேனின் குலம்போ
லலகோது நநங்குலமொன்றோவோராயிரத்தெட்டியர் குலமிங்
கிலகாநின்றதென்கின்றிரிது தான் சேடியென்னே.

(இ-ள்.) நலம் ஆர் ஒற்றியுடையீர் நீர் நல்ல அழகர் ஆனாலும்—பலவளங் கள் ஆர்ந்துள்ள ஒற்றிவாணரே! நீவிர் மிகநல்ல அழகர் ஆயினும்; உமக்கு குலம் ஏது மாலே இடக்கூடாது என்றேன்—உமக்குக் குலம் இல்லையே (ஆத லின் யான்) மாலேகுடக்கூடாதே என்றனன்; நின் குலம்போல் உலகு ஒது றும் நம் குலம் ஒன்றே—(பெண்ணே!) நினது குலம்போல உலகமோதும் நமதுகுலம் ஒன்றே; ஓராயிரத்தெட்டு உயர்குலம் இங்கு இலகாநின்றது என்கின்றார்—ஒரு ஆயிரத்தெட்டு என்றெண்ணும் உயர்ந்தகுலம் இவ்வுலகில் விளங்காநின்றது என்கின்றனர்; ஏடி சேடி இது என்? எ-து.

(வி-து.) இன்ன சாதியரென்று ஏற்படாநவரை மணம்புரிவது மரபல்லா னையால் குலமில்லா வும்மை மணக்க ஏலாது என்றதலைவிக்கு, உனக்கு ஒரு குலம், நமக்கு ஆயிரத்தெட்டுக்குலமுண்டென்று கூறியவாறு. குலம் - சாதி, ஆலயம். சிவாலயம் ஆயிரத்தெட்டென்பது உலகநிபிரசித்தம். இவை, தானேதோன்றியதாகிய சயம்புலிங்கமும், விநாயகக்கடவுள் சுப்பிரமணி யக்கடவுள் மூத்தலிங்கனங்களால் தாபிக்கப்பட்டதாகிய காணலிங்கமும், திரு மாலாதிய தேவர்களால் தாபிக்கப்பட்டதாகிய தைவிகலிங்கமும், இருடிகளா தியரால் தாபிக்கப்பட்டதாகிய ஆரிடலிங்கமும், மதுரால் தாபிக்கப்பட்ட தாகிய மீரதுடலிங்கமுமாகிய ஐவகையிலிங்கங்களுள் ஒவ்வொன்றிற்குத் தனமாக அமைந்துள்ளனவாம்.

கக்க

மதிலொற்றியினீர் துமம்மையாண்மலையின் குலதும்மைந்தருளோர்
புதல்வர்க்காணப்பெருங்குலமோர் புதல்வர்க்கிசையம்புலிகுலமா
மெதிர்தற்றருள்வீர் துங்குலமிங்கெதுவோவென்றேன் மனையியருள்
சிதமற்றொருத்திக்கென்கின்றிரிது தான் சேடியென்னே.

(இ-ள்.) மதில் ஒற்றியினீர் — மதில் வளைந்த ஒற்றியிலுள்ளீர்!; தும மனையாள் மலையின் குலம்—துமதுமனையியோ மலைக்குலத்தளாவன்; தும் மைந்தருள் ஓர் புதல்வர்க்கு பெரு ஆணைகுலம்—உமது புத்திரருள் மூத்தபுதல்

வர்க்குப் பெரியயானைக்குலம் உரித்தாயது; 'ஓர் புதல்வர்க்கு இசை அம்புலி குலமாம்—இனையபுதல்வர்க்கு இசைவாய்ந்த அழகிய வேங்கைக்குலம் உரித் தாகும்; எதிர் அற்று அருள்வீர்—ஒப்பற்று அன்பர்க்கு அருள்பாலிப்பவரே!'; நாம்குலம் இங்கு எதுவோ என்றேன்—நாமதுகுலம் இங்கு யாதோ? நாவல் வீரர் என்றனன்; இது மனைவியருள் மற்றொருத்திக்கு என்கின்றார்—நீ எது வெனக்கூறிய இது எமது மனைவியருள் மற்றொரு மனைவிக்குரியகுலம் என்கின்றார்; ஏடி சேடி இது என்? எ-று.

(வி-கு.) உமாதேவியார் இமவான் மகளாதல்பற்றி மலைக்குல மென்றதற் கிணங்க, விநாயக்கடவுள் யானைமுகமுடைமையும் முருகக்கடவுள் வீரள்ளிநாச் சியாரை மணம்புரியச் சென்றபோது வேங்கைமரமாதலுடைபாயும்பற்றி யானைக்குலமும் புலிக்குலமுமாகப்புகன்றபடி, முருகக்கடவுள் சந்திரகுலத் தில் உக்கிரப்பெருவழுதியாராய் அவதரித்தமைபற்றி அம்புலிக்குல மென்ற னெனலும் ஒன்று. எதுகுலத்துதித்த கண்ணனும் ஒருமனைவியே என்பார், எதுகுலம் மற்றொருத்திக்கென்றார். கண்ணபிரானைக்கூறியது திருமாலென் னும் ஒற்றுமைபற்றி என்க. எது - ஓரரசன். ககள

தேமம்பொழில்சூழொற்றியுளீர்திகழுந்தகரக்காற்குலத்தைப் பூமாளிலத்தில்திழைந்துமற்றீர்புதுமையிஃதும்புகழென்றே னுமாகுலத்திலரைக்குலத்துள்ளனைந்தேபுறம்மற்றக்குலம்கொண் டேமாந்தனைநீயென்கின்றாரிதுதான்சேடியென்னே.

(இ-ள்.) தே மா பொழில் சூழ் ஒற்றியுளீர்—இனிய ஸோனோலாவளர்ந்த ஒற்றியுளினவரோ!; திரும்பும் தகரம் கால்குலத்தை மா பூ நிலத்தில் விழைந்து உற்றீர்—விளங்கும் தகராலயத்தைப் பெருமையுற்ற பூமியில் வீரு ப்பி அமர்ந்தீர்; உம் புகழ் இஃது புதுமை என்றேன்—உமது புகழ்ச்சி இது மிக்க புதுமையுடையதென்றனன்; ஆமாகுலத்தில் அனைக்குலத்து உள் அனைந்தே மற்று அரை குலம் புறம்கொண்டு நீ எமாந்தனை என்கின்றார்— ஆமாகுலத்துள்ளே பாதிகுலத்தை உள்ளத்துள்ளே வைத்து மற்றைப் பாதிகுலத்தைப் புறத்திற்கொண்டு நீ களித்திருக்கின்றாய் என்கின்றவா; ஏடி சேடி இது என்? எ-று.

(வி-நீ.) பிரமபுரமாகிய இச்சுரத்திலுள்ள தகரமாகிப் புண்டரீக வீட்டினுள்ளே ஆகாசமாகிய சிவம் விளங்குவதுபோலப் புறத்தும் இப்பிர மாண்டமே பிரமபுரமாகவும், இதனுள்ளே யிருக்கும் தில்லைவனமே புண்ட ரீக வீடாகவும், இதிலே நிருத்தஞ்செய்யுஞ் சிவமே ஆகாசமாகவும் விளங்கு வதும்; இவ்வாகாசம் பூதாகாசம்போற் சடமாகாது சித்தேயாம் ஆதலால், சிதம்பரமெனப்படுவதும், இச்சிதம்பரமாகிய சிவம் எந்நாளும் நீக்கமின்றி விளங்குந் தானமாதலால் தில்லைவனமும் சிதம்பரமெனப்பெயர்பெற்றதும் பற்றி, சாந்தோக்கிய உபநிடதத்திலே தகரவித்தை கூறப்பட்டிருத்தலையும், இத்தகரவித்தையை உபாசிக்கு முறைமை கைவல்லியோபநிடதத்தில், சிவ

னது தகரோபசனாவிதிப்பிரகரணத்திலே சொல்லப்பட்டிருத்தலையுஞ் சிந்தித்து, விராட்புருடனது இருதயமாகிய தகரத்தின்கணுள்ள, ஆலயத்தை இப்பூமியின்கண் விரும்பி யமர்ந்தீரென்று தலைவிசூழ; ஆட்டுக்காற்குலத்தை விரும்பி யமர்ந்தீரென்று கூறியதாகத் தலைவர் உட்கொண்டு, நீ ஆமாகுலத்தில் அரைக்குலத்தை உள்தும் அரைக்குலத்தைப் புறத்தும் கொண்டிருப்பதுமல்லாமல், எமது மரபும் விசாரியாது எம்மையிச்சித்ததுத் துன்புறுகின்றன; இப்படிப்பட்ட நீயோ? உயர்குலம் பாராட்டிக்கொண்டு எமதுகுலம் இழிக்கத்தக்கவனென்று எதிரியம்பியவாறு. ஆட்டின் காற்குலமென்றமை யால் காட்டுப்பசுவின் அரைக்குலமென்று இழித்துரைத்ததொரு நயமும் இசுழ்க்காண்க. ஆட்டுக்காற்குலம் - நடனபத்தோடு கூடிய ஆலயம், (சிதம் பரம்.) ஆமாகுலத்தில் அரைக்குலம் - ஆகுலம்; (ஆகுலம் - துன்பம்.) மற்ற அரைக்குலம் - மாகுலம் (மாகுலம் - பெரியதொரு உயர்குலம்.) கால் - ஏழனு ருபு, பாதம், காலென்னும் என்; அல்லது இடம். இதனை வருஞ்செய்யுளா னும் உணராக. குலம் - மரபு, ஆலயம், ஆமா - காட்டுப்பசு. ககஅ

அனஞ்சுழொற்றிப்பதியுடையீரகிலமறியமன்றகத்தே
மனஞ்சுழ்தகரக்கால்கொண்டாவனப்பாமென்றேனுலகறியத்
தனஞ்சுழகத்தேயணங்கேநீதானுந்தகரத்தலைகொண்டா
யினஞ்சுழுகாமென்கின்றாதுதான்சேடியென்னேடி.

(இ-ள்.) அனம் சூழ் ஒற்றி பதியுடையீர்—அன்னங்கள் சூழப்பெற்று (வயனிறைந்த) ஒற்றிப்பதியையுடையவரே!; அகிலம் அறிய மன்று அகத்தே மனம் சூழ் தகரம் கால் கொண்டா வனப்பு ஆம் என்றேன்—உலக மறியும் படி சிற்சபையிலே மனம் விரும்புகின்ற ஆட்டுக்காலைக் கொண்டீர் இது மிக்க அழகே என்றனன்; தனம் சூழ் அகத்து ஏய் அணங்கே—திரவிய நிறைந்தவீட்டில் வசிக்கும் அணங்குபோல்பவளே!; நீதானும் உலகறியத் தகரம் தலைகொண்டாய் இனம் சூழ் அழகாம் என்கின்றா—நீயும் உலகறியும் படி ஆட்டுத்தலையைக்கொண்டீர் இது மிக்க அழகாகும் என்கின்றனா; ஏடி சேடி இது என்? எ-று.

(வி-து.) தான் - அசை. இனம் சூழ் அழகு - சுட்டமான மிக்க அழகு. தகர் - ஆடு? ஆடுதலைச்செய்யுங்கால், என்றதை ஆட்டுக்காலென்றதாகவே கொண்டு, நீ ஆட்டுத்தலை கொண்டா யென்று எள்ளியதாம். ஆட்டுத்தலை - (உமதியல்பு அழகாமென்று) ஆட்டுதலைச்செய்யுந்தலை. தகரக்கால் - தகரமாகிய இடம். தகரத்தலை - மயிர்ச்சாந்தணிந்த தலை. அகமென்பது குறுக்கல் விகாரமெனக்கொண்டு தனஞ்சூழ் ஆக மெனலுமாம். ஆகம்-மார்பு. ககக

பங்கேருகப்பூம்பணையொற்றிப்பட்டியீர்நடுவம்பரமென்னு
மங்கேயாட்டுக்காலெடுத்தீரழகென்றேனவ்வம்பரமே
லிங்கேயாட்டுத்தோலெடுத்தாயாமொன்றிரண்டுநீயென்ற
*லெங்கேநிள்சொல்லென்கின்றாதுதான்சேடியென்னேடி,

(இ-ள்.) பங்கேடுகம் பூ பண்ணை ஒற்றி பதியீர்—தாம்கைகள் மலர்ந்த அழகிய வயனிமைந்த ஒற்றிப்பதியீரோ!; நடு அம்பரம் என்னும் அங்கே மத்திய ஆகாசமெனப் படுகின்ற சிதம்பரதலத்தே; ஆட்டு கால் எடுத்தீர் அழகு என்றோ—ஆட்டுக்காலை எடுத்தீரோ (இது நல்ல) அழகு என்றனன்; அ அம்பரமேல் இங்கே ஆட்டு தோல் எடுத்தாய்—அந்த நடுவாகிய அம்பரத்தின்மேல் நீ ஆட்டுத்தோலை எடுத்தனை; யாம் ஒன்று நீ இரண்டு என்றால் நின்சொல் எங்கே என்கின்றார்—யாம் எடுத்தது ஆட்டுக்காலொன்று நீ எடுத்தது ஆட்டுத்தோல் இரண்டு ஆனால் நினது சொல் எங்கே வெல்லும் என்கின்றனர்; ஏடி. சேடி. இது என்? எ-று.

(வி-து.) பனை - இடைக்குறை. விராட்புருடன் இருதயத்தானமாகலின் நடு என்றார். அங்கே எடுத்தீர் என்றதற்கு இங்கே எடுத்தாய் என்றும், ஆட்டுக்கால் என்றதற்கு ஆட்டுத்தோல் என்றும் கூறியது நயம். பிந்திய நடுவம்பரம் இடையாகிய ஆகாயம்; தோற்றமாகக் காணப்படுதலில்லாத இடை என்றபடி. ஆட்டுத்தோல் - அசையுமியற்கையுடைய யானை; முதலாகு பெயராய்க் கொம்பையுணர்த்திற்று. கொம்பு நிமிர்ச்சி சாயாமை வலிமையால் முலைக்கு உவமை. கஉ0

மாணப்புக்குச்சேரொற்றியுளீர் மன்றாந்தகரவித்தைத்தனைக் காண்கினிநான் செயலென்னே கருதியுரைத்தல்வேண்டுமென்றேன் வேணச்சுறுமெல்லியலேயாம் விளம்புமொழியவ்வித்தையுனக் கேணப்புக்குமென்கின்றாரிது தான்சேடியென்னேன.

(இ-ள்.) மாணப்புக்குச்சேர் ஒற்றியுளீர் மன்று ஆர் தகரவித்தைத்தனை—மா ப்சிமைபடப்புக்குகவிந்த ஒற்றிநகரரே! சிற்சபையிற்பொருந்திய தகரவித்தையை; இனி நான் காணற்கு செயல் என்னே கருதி உரைத்தல்வேண்டும் என்றேன்—இப்பொழுது யான் காணுதற்குச்செய்வது யாது சிந்தித்துச்செப்பியருளல்வேண்டும் என்றனன்; வேள் ஈச்சுறும் மெல்லியலே யாம் விளம்பும் மொழி அவ்வித்தை உனக்கு ஏன புகலும் என்கின்றார்—காமனும் காமுறும் மெல்லிய இயற்கையுடையவளே! யாம் கூறாநின்றமொழியே அத்தகரவித்தையை உனக்கு உறுதிபடக்கூறாநிற்கும் என்கின்றனர்; ஏடி. சேடி. இது என்? எ-று.

(வி-து.) தகரவித்தை - இருதயாகாசத்தைக் காணுதற்குரிய ஆராய்ச்சி நெறி. இது (ககஅ) - வது. செய்யுளுரையில் விளக்கப்பட்டது. விளம்பு மொழி - சாந்தோக்கியமாதிய உபநிஷத்துகள். மௌனநிலையினிலுக் கீழ்க் குறிப்பிற்காட்டும் சின்முத்திரையாதிய சேஷ்டைகளுமாம். இவையும் சத்தானுமானத்தின் வழியால் குறித்தமெய்ப்பொருள்களைப் பிறர்க்கு விளக்குதலால் விளம்புமொழியெனப்பட்டதெனக்கொள்க, கஉ௧

நல்லாரொற்றியுடையீர் யான் டக்கோவெறும் பூவணையணைய
வல்லாலவணும் முடன் வருகோவணையாதவலத்துயர் துயர்க்கோ
செல்லாவென் சொன்னடவாதோ திருக்கூத்தெதுவோவென விடைக
ளெல்லாநடவா தென்கின் றுரிதுதான் சேடியென்னே ட.

(இ-ள்.) நல்லார் ஒற்றியுடையீர் யான் வெறும் பூவணை அணைய நடக்
கோ—நல்லவர் பரவும் ஒற்றிநாதரே! யான் தேவரீர் வீற்றிருக்கப்பெறுது
வறிதுகிடக்கும் மலரணையைத்தனித்தடைய நடக்கவா? அல்லால் அவண் தும்
முடன் வருகோ—அன்றி (நீருள்ள) அவ்விடத்து உம்முடன் வருகவா? அணை
யாது, அவலம் துயர் துயர்க்கோ—உம்மை அணையப்பெறுது வீணே துயரை
அனுபவிக்கவா? செல்லா என்செல் நடவாதோ—பயன்படா வெனது புன்
சொல் உம்மிடம் செல்லாதோ? திரு கூத்து எதுவோ என—தேவரீர் திரு
நடனம்யாதோ என்றுயான் வருந்திக்கேட்க; எல்லாம் விடைகள் நடவாது
என்கின்றோ—யான் வினவிய வெல்லாவற்றிற்கும் விடைகளாக நடவா
தென்று ஒருமொழிகூறி மருட்டுகின்றனர்; ஏடி சேடி இது என்? எ-று.

(வி-து) நடக்கோ இதில் கு தன்மையெருமை விசுதி. யான் நடக்கோ
என்பதற்கு நடஎன்பதும், வருகோ என்பதற்கு வா என்பதும், துயர் துயர்க்
கோ என்பதற்கு து (அனுபவி) என்பதும், என்சொல் நடவாதோ என்பதற்கு
நடவாது என்பதும், கூத்து எதுவோ என்பதற்கு நடவாது (காரியுடன் ஒட்
டியாடிய) வாதுநடனம் என்பதும், விடைகளாக நடவாதென்னும் ஒருமொ
ழியே பிரிந்தும் ஹாக்கும் மாறியும் பொருள்தருவது உய்த்துணர்க. அன்றி,
நீவிர் விரகமேலிட்டால் கேட்கும், வினாக்களுக்கெல்லாம் விடைவிளம்பிக்
கோண்டுருப்பது ஈண்டுநடவாது எனனுங்கருத்தால் விடைகளெல்லாம் நட
வாதென்றொருவாழ்மாம்.

கஉஉ

ஆட்டுத்தலைவரீரொற்றியழகிராதனும்சிறுவிதிக்கோ
ராட்டுத்தலைதூந்திரென்றேனன்றொவோரறம்புகல
வாட்டுத்தலைமுன்கொண்டதனால்தேபின்னரளித்தாமென்
றீட்டுத்தரமீந்தருள்கின்றாரிதுதான்சேடியென்னே ட.

(இ-ள்.) ஒற்றி அழகிரீர் ஆட்டு தலைவர்—ஒற்றியில் வாழும் சுந்தர
மாகிய நீர் ஆட்டுக்குத்தலைவா; அதனால் சிறுவிதிக்கு ஓர் ஆட்டுத்தலை தந்
தீர் என்றேன்—அதனானே சிறுவிதியாகிய தக்கனுக்கு ஒரு ஆட்டுத்தலையை
யளித்தீர் என்றனன்; அன்று அறவோர் அறம்புகல ஆட்டு தலைமுன் கொண்
டதனால் — (யாக்குச்செய்தவன்று ததீசி முனிவராதியர் தருமோபதேசஞ்
செய்ய அதனைச் செவிசாய்த் துணராது) எள்ளுதலோடு ஆட்டுத்தலையுடைய
னாய் முன்னிருந்தமையால்; அஃதே பின்னர் அளித்தாம் என்று—அவ்
வாட்டுத்தலையே அவனுக்கு உரியதென்று பின்பு தந்தோமென்று; ஈட்டு
உத்தரம் ஈந்தருள்கின்றார்—எதிராக விடையளிக்கின்றனர்; ஏடி சேடி
இது என்? எ-று.

(வி-கு.) ஆட்டு - நடனம் ; ஆட்டு ஈட்டு முதனிலைத்திரிந்த தொழிற் பெயர்கள். ஆட்டுத்தலையானை அவனுக்கு ஆட்டுத்தலையே யுரித்தென்று தந்தோமென்று தலைவி கூறிய சொல்லையே மறித்துக் கூறினாராதலால், 'ஈட்டு உத்தரம்' என்றான். ஆட்டுத்தலை - ஆட்டுதலைச்செய்யுந்தலை, ஆட்டினது தலை எனப்படும். ஆல் - அசை. கஉந

ஒற்றிப்பெருமானுமைவிழைந்தாரூரில்வியப்பொன்றுண்டுவிறம் கொற்றக்கமலம்விரிந்தொருகீழ்க்குளத்தேகுமுதங்குவிர்த்ததென்றேன் பொற்றைத்தனத்தீர்நுமைவிழைந்தார்புரத்தேமதியந்தேய்கின்ற தெற்றைத்தினத்துமென்கின்றரிதுதான்சேடியேன்னேன.

(இ-ள.) ஒற்றி பெருமான் உமை விழைந்தார் ஊரில் வியப்பு ஒன்றுண்டு — ஒற்றி நாயகரே ! உமை விரும்பினவர் ஊரில் அதிசயம் ஒன்றுண்டு; இரவில் கொற்றம் கமலம் விரிந்து ஒரு குளத்துக்கீழே குமுதம் குவிந்தது என்றேன் — இரவில் குவியவேண்டிய சிறந்த கமலம் விரிந்து ஒரு குளத்தின்கீழே குமுதம் குவிந்ததென்றான் ; பொற்றை தனத்தீர் — மலைபோலும் முலையையுடையீர் ; நுமை விழைந்தோர் புரத்தே எற்றை தினத்தும் மதியம் தேய்கின்றது என்கின்றார் — 'உம்மை விரும்பினார் புரத்தில் எத்தினத்தும் மதியம் தேயாரின்றது என்கின்றனர் ; ஏழ் சேடி இது என் ? எ-று.

(வி-கு.) இதில் நுமை விழைந்தார் புரத்தில் இரவில் மதி தேய்தலால் நமை விழைந்தார் புரத்தில் இரவிற்கு கமலம் விரிந்து குமுதம் குவிந்ததென்பது நயம். இனித் தியாகேசரே ! நுமை விழைந்தாரூரில் இரக்கக் கைவிரிந்தும் கேட்கநாணி வாய்க்குவிர்த்தது வியப்பென்னலும், 'பெண்ணே ! நீயார் மலைபோலும் தனத்தீராகவும் நும்பால் இரக்க விரும்பினார்புரத்தில் இரக்க அறிவே சுருங்குகின்றது, ஈது அதிவியப்பென்கின்றாரெனினும் அமையும். அன்றி, தியாகேசராகிய உமைவிழைந்த ஆரூரில் உமது தாட்டாடிரை நம்பி யாரூரார் பெருட்டித் தூது செல்லுதற்கு விரிய, வாய்க்குமுதநீ இதழுரைக்கக் குவிந்ததென்னலும், மதியழகு குன்றலால் இங்ஙனம் கமலம் விரிந்து குமுதம் குவிந்தது என்றாரென்பதும் ஒன்று. இப்பொருட்கு விழைந்த வென்னும் பெயரெச்சத்தகரம் தொக்கதென்க. இரவு - இராத்திரி, யாசகம். கீழ்க்குளமென்பது முன் பிள்ளைத் தொக்க ஆரூராவேற்றுமைத்தொன்க. * "கீழ்நீர்ச்செவ்வரும்பு" என்றார் மேலோரும். குளம் - தடாகம், நெற்றி. புரம் - நகரம், சரீரம். தனம் - கொங்கை, திரவியம், மதி-சந்திரன், அறிவு. இவற்றை ஏற்ற பெற்றிற்கொள்க. மங்கையர் மையலில் மிக்கழுந்துவோர்க்கு அறிவு மழுங்குமென்பது தூற்றுணிபு. இது † "தையலார் மயலிப்பட்டோர் தமக்கொரு மதியுண்டாமோ" என்பதனுணுமிக. கஉச

* திருமுருகாற்றுப்படை - க.ல், உக. † திருவிளையாடற்புராணம் இந்திரன் பழிதீர்த்தபடலம்,ச,

இடஞ்சேரொற்றியுடையீர்நீரென்னசாதியினரென்றேன்
தடஞ்சேர்முலையாய்நாந்திறல்நாண்சாதிரீபெண்சாதியென்றார்
விடஞ்சேர்களத்தீர்நும்மொழிதான்வியப்பாமென்றேனயப்பாணின்
விடஞ்சேர்மொழிதானென்கின்றரிதுதான்சேடியென்னேம.

(இ-ள்.) இடம்சேர் ஒற்றியுடையீர் நீர் என்ன சாதியினர் என்றேன்—
இடவிய ஒற்றிப்பதியீர்! நீர் எந்தசாதியினரோ? என்றனன்; தடம் சேர்
முலையாய் நாம் திறல் ஆண்சாதி நீ பெண்சாதி என்றார்—பரவிய முலையை
டையாய்! நாம் திறலினையுடைய ஆண்சாதி நீபெண்சாதி என்றனர்; விடம்
சேர் களத்தீர் நும்மொழிதான் வியப்பாம் என்றேன்—விடமமைந்த கண்டத்
தீரே! நுமது மொழிதான் வியப்பாகும் என்றனன்; நின்னிடம் சேர் மொ
ழியயப்பு என்கின்றார்—நின்னது மொழியோ நயப்புடையது என்கின்றார்;
ஏடி சேடி இது என்? எ-து.

(வி-நு.) தலைவி நீர் எச்சாதியரென்றதற்குத் தலைவர் யாம் ஆண்சாதி
யென்றமட்டிலுமையது நீ பெண்சாதியென்று கவர்பொருள்படவுங்கூறி,
அதற்குமேலும் நும்மொழி வியப்பென்றதற்கிணங்க நின்மொழி நயப்பென்
றும், நும்மொழி வியப்புடைய தண்ணீரென்னவுமபடச் சாற்றியதற்கேற்
பத்தாமும் அவ்வாறே நின்மொழிதான் நயப்புடையபால் என்றும் கூறியவா
றுங்காண்க. பெண்சாதியென்பது மனைவியெனவும் பொருட்பட்டு வழங்கு
வது உலகவழக்கு. களத்தீரென்பதற்குக் கள்ளத்தீரெனலுமாம். கஉரு

உடையாரென்பாளுமையொற்றியுடையீர்பணந்தாளுடையீரோ
நடையாயேற்கின்றீரென்றேனங்காய்நின்போலொருபணத்தைக்
கடையாரெனக்கீழ்வைத்துருமைகாட்டேம்பணிகொள்பணங்கோடி
யிடையாதுடையென்கின்றரிதுதான்சேடியென்னேம.

(இ-ள்.) ஒற்றியுடையீர் உமை உடையார் என்பார்—ஒற்றிவாணரே!
உம்மைப் பொருண்மிக்குடையவர் என்பார் உலகினர்; பணம் உடையீரோ—
பணமுடையவர்தாமோ?; நடையாய் ஏற்கின்றீர் என்றேன் — (வீடுகளின்
வாயிறோறும்) நடையகொண்டு பிச்சை ஏற்கின்றீரே (இதுவென்) என்றனன்;
நங்காய் நிற்போல் ஒருபணத்தை கடையார் என கீழ்வைத்து அருமை காட்
டேம்—பெண்மணியே! நிற்போல் ஒருபணம்பெற்று அதை அற்பாபோன்று
கீழேமறைத்துவைத்து அருமைகாட்டேம்; பணிகொள் பணம்கோடி இடை
யாது உடையேம் என்கின்றார்—பணிகொண்டபணம் (பை) கோடியளவு
குறையாது உடையேம் யாம் என்கின்றனர்; ஏடி சேடி இது என்? எ-து.

(வி-நு.) தான் - அசை. உடையாரென உலகர் கூறிலும் நீவிரகடைப்
பிச்சை கொள்கின்றமையின் பணமேதேனும் உண்டோவெனத் தலைவி
வினவு, நங்கையே! அற்பச்செல்வர்போல ஒருபணத்தைப்பெற்று அதனையும்
சீரையிண்மறைத்துக் கீழிற்புதைத்து நிற்போல் அரிதுபாராட்டோம் என்பார்,
பணங்கொள் பணிகோடி. இடையா துடையேம், என்றாரென்பது, பணி *

பணத்தையுடையது. பணம் - காசு, பாம்பின்படம்; இதற்குப் பையெனவும் ஒரு பரியாயநாமமுண்மையின் பணிப்பை கோடியுடையேம் என்றருமாயிற்று. இடையாதுடையேம், நீவேண்டில் பணிகொள், பணம்கோடி, எனபதொரு நயமும், அருமை யென்பதில் அருமயக்கமென்பதொரு வேறு நயமுங்காண்க.

கஉசு

என்னுயிர்குப்பெருந்துணையாமெங்கள்பெருமானீரிருக்கு நன்னுடொற்றியன்றோ தானவிலவேண்டுமென்றுரைத்தேன் முன்னுளொற்றியெனினுமதுமொழிதலழகோதாழ்தலுயா விந்நானிலத்துண்டென்கின்றரிதுதான்சேடியென்னே உ.

(இ-ள்.) என ஆ உயிர்க்கு பெரும் துணையாம் எங்கள் பெருமான் நீ இருக்கும் நல் நாடி ஒற்றியன்றோ நவிலவேண்டும் என்றுரைத்தேன்—எனது அரிய உயிர்க்குப் பெருந்துணையாகின்ப எம்பெருமானே! நீவிர அமரும் நல் லநகா ஒற்றியன்றோ கூறவேண்டுமென்று உரைத்தனன், முன் நான் ஒற்றி எனினும் அது மொழிதல் அழகோ—முன்னுளில் ஒற்றியுடையதாயினும் அது இதுபோது எடுததுக்கூறுவது சுகுதியோ? தாழ்தல் உயாவு இந்நானிலத்து உண்டு என்கின்றாரா—தாழ்வும் உயாவும் இந்த நால்வகைப்பட்ட நிலத்தில் (யாவருக்கும்) உண்டு என்கின்றனா, ஏடி சேடி இது என்? எ-று.

(வி-து.) தான் - அசை. நாம் - ஈண்டுநகா. உயிர்க்குப் பெருந்துணை என்றது, * “என்னிலு மினியானொருவன னுளன் இன்னம்பரீசனே” என்ற அருள்வாக்கின்படி. ஒற்றி - ஒற்றியூர், அடகுடைய ஊர். எவ்வுரும் எமதுரேயாகவும் அடைந்த இவ்வுரை விடுத்தது அவ்வொற்றியூரைக் குறிப்பது முறையன்றெனவும் வேறு பொருள்பட, ‘அதுமொழிதலுசன்று’ என்றும், செல்வம் ஆறிடுமேடுமெடுமெடுபோல்வதெனவும் பொருள்படத் தாழ்தலுயாவு ‘இந்நானிலத்துண்டு’ என்றும் கூறினா. நானிலமென்றது பாலையொழித்துக் கூறியபடி; அதற்கென வேறு நிலமின்மையின், ஆசிரியா தொல்காப்பியனா “மாயோன் மேய காடுறை யுலகமும் - சேயோன் மேய மைவலா யுலகமும் - வேந்தன் மேய திம்புன லுலகமும் - வருணன் மேய பெருமண லுலகமும் - முல்லை குறிஞ்சி மருத நெய்தலெனச் - சொல்லிய முறையாற் சொல்லவும் படுமே” என்றருளியது உமுணாக.

கஉஎ

பெருந்தாரணியோபுகழொற்றிப்பெருமானீவாதம்முகநோக்கி யருந்தாவமுதமனையீரிங்குத்தபரிசேதமையுமென்றேன் வருந்தாதிங்கேயருந்தமுதமனையாளாகவாழ்வினொடு மிருந்தாயடைந்தேமென்கின்றரிதுதான்சேடியென்னே உ.

(இ-ள்.) பெரும் தாரணியோபுகழ் ஒற்றி பெருமான் இவா முக்கம் நோக்கி—பெரிய உலகினர் புகழும் ஒற்றிப்பெருமானாகிய இவரது திருமுகத்தைப்பார்த்து; அருந்தா அமுதம் அனையீர்—உண்ணக்கிட்டா அமுது

* தேவாரம், திருவிள்ளம்பர், க. 1 தொல், பொரு. அகத்தி, இ.

போலும் அருமையீர் ; இங்கு அடுத்த பரிசு ஏது அறையும் என்றேன்—
இங்கு வலியவந்த தன்மை என்கருதி இயம்புக என்றன்ன் ; இங்கே வருந்
தாது அருந்தமுதம் அனையாளாக வாழ்வினோம் இருந்தாய் அடைந்தோம்
என்கின்றார் — இங்கு யாதொரு வருத்தமின்றி அருந்தக்கூடிய அமுதம்
போல்பவளாய் நல் வாழ்வினோடு நீ இருந்தனை ஆதலினால் யாம் வந்தோம்
என்கின்றனா ; ஏடி சேடி இது என் ? எ-று.

(வி-து.) தம் - சாரியை. அருந்தாத அமுதமென்ற தலைவிநிறிப்புக்
கேற்பத் தலைவா அருந்தும் அமுதம் அனையாளாகவென்றும், அமுதமருந்தும்
மனையாளாகவென்றும் பொருள்படக்கூறிப் பெண்ணே ! நீ வருந்தாது அது
பலிக்கும் மனைவியாதற்கே இருந்தாயாடியால் நங்கடைந்தோம் என்றரு
ளியவாறு. அன்றி, யாமோ அமுதமருந்தாத வீட்டையுடையோம், இதனை நீ
நம்மைவிளித்த வாக்கியமே இனிதுணர்த்தும் ; நீயோ அமுதமருந்தும் வீட்
டையுடையவளாய் வாழ்வோடு மிருக்கின்றாய், ஆகலின் பசிப்பிணிகளைய
அடைந்தோம் என்னும் ஒன்று. இதில் தலைவியாற் பெறுதற்கரியவொன்
பதுதோன்ற இறைவனா அருந்தா வமுதமென்றும், அவரால் பெறுதற்கெளிய
ளென்பதுதோன்றாத தலையினை வருந்தாது அருந்தாமமுதனையாளென்றும்
அமைத்த துணுக்கம் காண்க. அமுதம் - அமீரகம், சோறு, இன்பம்.
மனை - வீடு, மனைவி. ௪ ௧௨ அ

செம்மைவளஞ்ஞொற்றியுரி திகழாக்கரித்தோலுத்தீரே
யும்மைவிழைந்தமடவார்களுக்கக்கலையுண்டோவென்றே
செம்மையறியாயொருகலையோவிரண்டோவனந்தக்கலையெய்யி
செம்மையுடையெமீன்கொற்றிதுதான் சேடி யென்னேம.

(இ-ள்.) செம்மை வளம் சூழ் ஒற்றியுள்ள திகழா கரி தோல் உடுத்தீரே—
செவ்விய வளங்கள் சூழப்பெற்ற ஒற்றிவாணரே ! விளக்கமற்ற யானைத் தோலை
உடுத்தீரே, உம்மை விழைந்த மடவார்கள் உடுக்கலை உண்டோ என்றேன் —
உம்மைக்காதலித்த மங்கையா உடுப்பதற்கு (உம்மால் அவருக்குத்தரும்) வத்
திரமுண்டோ என்றேன் ; எம் று அறியாய்—எமது தலைமையை நீ ஒன்று
மறியாய் ; மெய்யில் இம்மை ஒருகலையோ இரண்டு (கலையோ) அனந்தகலையே
உடையேய் என்கின்றா—எமது மேனியில் இவன் ஒருகலையா ? இரண்டிக
லையா ? அனந்தகலையை உடையேய் என்கின்றனா ; ஏடி சேடி இது என் ?
எ-று.

(வி-து.) திகழாத என்பதில் ஈற்றகரந்தொக்கது. கரித்துணியுமில்லாமல்
கரித்தோலுத்தீரே துமை விழைந்தமடவார் உடுப்பதற்கு அத்தோலையோ
அல்லது கலையுண்டோ என்று வினவினேனாக ; இவர் ஏனைக்கடவுளா பதினாறு
அறுபத்துநான்கு ஆயிரத்தெட்டு என்றிவ்வாறு அம்சங்கள் படைத்திருப்பது
போல் உமக்குமுண்டோ என்றதாகவுட்கொண்டு, பெண்ணே ! ஆயிரங்க
• திரக்கையுடைய சூரியனும் எமது கலையில் கோடியிலொருசுறுபெற்று உலகை

விளக்குவானூல் எமதுகலை அளவிடத்தக்கனவோ என்பார் அனந்தமென்ற ரென்பது. கலை சாத்திரங்களுமாம். கரித்தோலென்பது கருநிறத்தோல், யாளைத்தோல், வேறு ஆடையில்லாமை குறிப்பிப்பதற்குக் கரியாக (சாக்நியாக) உடுத்தோல் எனவும்; மடவாரென்பது இளமன்கையர் அறியாமையுடையவரெனவும்; கலையென்பது ஆடை, அம்சமெனவும்; மெய்யிலுடையோமென்பது உள்ளபடியுடையோம், திருமேனியிலுடையோ மெனவும்; பொருள் பட்டு இரட்டு மொழிதலாயின. விழைந்தமடவார் கலையெல்லாம் கவர்ந்து வருகின்றீரே அவர் 'சீலை முற்றும் ஈண்டு உண்டோவென்ன எமதியல் பறியாத நினதொருகலைமட்டோ அவர்தம் அனந்தங்கலைகளுமுடையே மென்ற ரென்றும், கரித்தோலுத்தீரே கலையுண்டோவென்ன, அனந்தங்கலைகளைக் கொண்டமெய்யில் இம்மையுடையோம் என்றாரென்றும் கோடலும் அமைபும். இப்பொருட்டு, உடுக்கு - சீலை. கலை - மான். எம் - ஆடு என்க. கடக

கற்றைச்சடையீர் திருவொற்றிக்காவலுடையீர் ஈங்கடந்தி
ரிற்றைப்பகலேநன்றென்றேனிற்றையிரவேநன்றெமக்குப்
பொற்றைத்தனத்தாய்கையமுதம்பொழியாதலர்வாய்ப்புத்தமுத
மிற்றைக்கனித்தாயென்கின்றாரித்தாட்சேடியென்னோம.

(இ-ள்.) கற்றை சடையீர் திருஒற்றி காவலுடையீர் ஈங்கு அடைந்தீர்—
நெருங்கிய சடைமுடியீர்! திருஒற்றிநகரைபாள்வீர்! இங்கு எழுந்தருளினீர்
ஆகலின்; இற்றை பகலே நன்று என்றேன்—இன்றையதினமே எனக்கு நல்ல
வாய்ப்பாகியதினம் என்றேன்; பொற்றை தனத்தாய் எமக்கு இற்றை இரவே
நன்று—மலைபோலும் தனமுடையவளே! எமக்கு இன்றிரவே நன்றாயிற்று;
கை அமுதம் பொழியாது அலர்வாய் புத்தமுதம் இற்றைக்கு அளித்தாய் என
கின்றார்—கையிற் கொணர்ந்த அன்னத்தையிடாமல் அலர்ந்த வாயிற்றேன்
றிய புதிய அமுதத்தை இன்றளித்தாய் ஆதலால் என்கின்றனா; ஏடி சேடி
இது என்? எ-று.

(வி-து.) தேவரீரது வருகையைப்பெற்ற இற்றைப்பகலே நற்பகலாயிற்று
என்ற தலைவிமகிழ்வைத் தாமுமேற்று நீ வாயமுதுதந்த இற்றையிரவே நமக்
குச் சுபதினமாயிற்றென்றா என்க. இனி, பிச்சைக்கு வந்தானுக்குப் பெண்டு
கிடைத்துபோலக் கையமுது ஏற்கவந்த நமக்கு வாயமுது கிடைத்தமையின்
இற்றையிரவே நன்றென்றார் என்பதுமொன்று. இரவு - இராத்திரி, யாசகம்.
தனம் - திரவியம், கொங்கை. கையமுதம் - கைக்குமமுதம், சிறுமையமு
தம், கைச்சோறுமாம். வாயமுதம் - வாயிற்சுரக்கும் ஊர்மேன், இனிய
மொழியுமாம். அலரிம்குடிக்கொண்ட புதியவமுத மென்பதொரு நபமுந்
காண்க.

கரு.

கற்றீரொற்றீர் முன்பொருவான் காட்டிற்கவர்ந்தோர் காட்டில்வளை
விற்றீரின்றென்வளைகொண்டிர்விற்கத்துணிந்தீரோவென்றேன்
மற்றீர்நிகுழலாய்நீயெம்மோர்மனையின்வனையக்கவர்ந்துகளத்
திற்றீர்நிந்தாயென்கின்றாரித்தாட்சேடியென்னோம.

(இ-ள்.) கற்றீர் ஒற்றீர் முன்பு ஒரு வான் காட்டில் வளைகவர்த்து ஓர் நாட்டில் விற்றீர்—பலவுங்கற்றவரே! ஒற்றிப்பதியீரே! மூர்காலத்து ஒப்பற்ற பெரிய தாருகாவனத்தில் முனிமங்கையர் கைவளைகளைக்கவர்த்து ஒப்பற்ற மதுரைநாட்டில் செட்டிமங்கையருக்கு விற்றுள்ளீர்; என் வளை கொண்டீர் விற்க துணிந்தீரோ என்றேன்—எனது கைவளைகளையும் இன்றுகொண்டீர் இவற்றையும் விற்கத்துணிந்தீரோ? என்றான்; ஈர் குழலாய் ஈ எம் ஓர் மனையின் வளையை கவர்த்து களத்தில் அணிந்தாப் தீது என்கின்றார்—குளிராச்சிபுடைய குழலினையுடையாய்! ஈ எமது ஒரு மனையின் கைவளையைக்கவர்த்து கண்டத்திலணிந்து கொண்டனை (இதுமிக்க) தீது என்கின்றான்; ஏடி சேடி இது என்? எ-று.

(வி-து.) மிக்கற்றவரே! முன் வளைகவர்த்து விற்றீர், இன்றும் என்வளை கொண்டீர் உமதுபதி ஒற்றியாயிருத்தலால் அது மீட்டுதற்பொருட்டு இவ்வளைகளையும் விற்கத்துணிந்தீரோ? (இக்களவுமிகநன்று) என்றேனாக; இறைவர் ஈ எமது மனையிருள் ஒரு மனையாகிய திருமாலின் பாஞ்சசன்னியத்தைக் கவர்த்து கழுத்தின் மறைத்துள்ளாய் இக்களவுதிதன்றே என்ற ரென்பது. ஒற்றியீரென்பது ஒற்றீரெனக்குறைந்து நின்றது. திருமாலும் ஓர் சத்தியாகலின் மனையெனவும், கண்டம் சங்கம்போலுதலின் களத்தணிந்தா யெனவும் கூறினார். கைவளையக் கள்ளத்திற் கவர்த்து அணியுமிட மறியாது கழுத்திலணிந்தீர் எது புதுமை யென்னலுமாம். வளைவிற்பமை திருவிளையாடல் புராணத்துணாக.

கருக

உடுக்கும்புகழாரொற்றியுளாருடையாவென்றாதிகையெட்டு முடுக்கும்பெரியீரோ உகண்டோவரைத்தீரென்பேன்றிகைமுழுது முடுக்கும்பெரியவரைச்சிறியவொருமுன் முனையான்மூடி யெடுக்குந்திறங்கண்டென்கின் றரிதுதாரம்சேடி யென்னேறு.

• (இ-ள்.) உடுக்கும் புகழார ஒற்றியுளா உடையா என்றார்—குழந்த புகழினையுடையவர் ஒற்றிப்பதியிலமர்ந்தவா ஒரு உடையினைத் தருவாய் என்றனர்; திகை எட்டும் உடுக்கும் பெரியீர் எது கண்டோ உடைத்தீர் என்றேன்—திகை எட்டினையும் உடையாக உடுக்கத்தக்க பெரியீரோ! என்னிடத்தில் எப்பெருகைகண்டு உடையாசித்துநின்றீர் என்றனர்; திகை முழுதும் உடுக்கும் பெரியவரை சிறிய ஒரு முனையையால் மூடி எடுக்கும் திறம் கண்டு என்கின்றார்—திகைகள் முழுமையும் பரவும் பெரிய மலையைச் சிறிய ஒரு ஆடையின் சிறுமுற்பாகத்தால் மறைத்து எடுக்கத்தக்க நிலைமை நிற்பா விருப்பதைக்கண்டு என்கின்றனர்; ஏடி சேடி இது என்? எ-று.

(வி-து.) திகைமுழுதும் பரவிய இரு பெரிய மலைகளை ஒரு முன்றானையால் மறைக்கும் வகைகண்டு நீண்ட ஆடையுடைமை கருதி உடையாசித்தோம் என்றபடி. உடுக்கும் புகழார் - புகழையே ஆடையாக வுடுத்தவர்; ஐனலே, கவிந்த பெரும்புகழுடையவரென்பது கருத்து. திகையெட்டுமு

உடுப்பதுவிராட்புருடவடிவத்தில்; இதுபற்றியே திகம்பரரெனத் திருநாமம் போர்த்தமையும் அறிக். பெரியவனாய்ச் சிறு முன்றானையால் மூடல் - மாற் பிடங்கொண்டு புடைத்த மலைபோலும் முலையை ஒரு சிற்றூடையினீ முற் திய சிறுபாகத்தால் மறைத்தல். முன்றானை - சொன்னிலை மாறியபோலி, எடுத்தல் - மறைத்தலையன்றி அம்மலைகளைத் தாங்கியுநின்றல். மிக்கபெரியோ னாயும் முன்றானை வீச்சால் மதிமயக்கி மீட்கும்வகைகண்டு நீ ஆடைவீச்ச டையையாயிருத்தலால் எமக்கும் ஒரு ஆடைதர வென்றோம் என்றானென் னலுமாம்.

கருஉ

காவாயொற்றிப்பதியுடையீகல்லானைக்குக்கரும்பன்று
தேவாய்மதுரையிடத்தளித்தசித்தராலவோ நீரென்றேன்
பாவாயிருகல்லானைக்குப்பரிவிந்கரும்பிங்கிரண்டொருநீ
யீவாயிதுசித்தென்கின்றிரிதுதான்சேடியென்னேம.

(இ-ள்.) காவாய் ஒற்றிப்பதி உடையீ—சோலைகள் காற்புறமும் வாய்க் கப்பெற்ற ஒற்றிப்பதியினையுடையீரே!; மதுரை இடத்து அன்று கல்லா னைக்கு கரும்பு தேவாய் அளித்த சித்தர அல்லவோ நீர என்றேன்—மதுரை யென்னுந்தலத்தில் அபிடேகபாண்டியன் காலத்திலே கல்லானைக்குக் கரும் பினைத் தெய்வீக முடையராய் எழுந்தருளி அருத்துவித்த சித்தர் அல்லவா? நீவிர் என்றனன்; பாவாய் இரு கல் ஆனைக்கு பரிவில் இங்கு இரண்டு கரும்பு ஒரு நீ ஈவாய் இது சித்து என்கின்றார் — கண்மணிப் பாவைபோல்வாளே! இருகல்லானைக்கு விருப்பத்தோடு இங்கு இரண்டு கரும்பினை நீ ஒருத்தி ஈகின்றனை இது (அதனிலும் மிக்க) சித்தன்குரோ என்கின்றனா; ஏடி சேடி இது என்? ஏ-று.

(வி-து.) கா-சோலை, யானை ஆனையென மரீஇயது. பாவை - செய்கைப் பிரதிமையுமாம். ஈவாய் - காலமயக்கம். ஒரு கல்லானைக்கு யாம் ஒரு கரும் பருத்தினோம், நீ இருகல்யானைக்கு இருகரும்பினை அருத்துவின்றியென்றது வியப்பு. தலைவரைக்கண்டு, விரகத்தால் பூரித்த இருதலைங்களையும் இடை பொறுதென இருகரத்தாலும் ஏந்திநின்ற நிலையைக்கண்டு இடைவர் இங் கனங் கூறியது. அன்றி, மார்புடன் இருகரஞ்சேர்த்து அஞ்சலித்த நிலை யைநோக்கிக் கூறியதுமாம். கரும்புபோலக் கரங்களையும் மீனை போலத் தனங்களையும் உவமிப்பதுபற்றிக் கல்யானைக்குக் கரும்பருத்துகின்ற யென் றாரென்க. கல் - மலை; எனவே, மலைபோலும் தோற்றமுடைய யானையென் றவாறு, செம்மணியாதிய கற்கள்பதித்த அணியணிந்த தனமுமாம். கருஉ

ஊட்டுங்கிருவாழொற்றியுளிருயிரையுடலாஞ்செப்பினடவைத்
தாட்டுந்திறத்தீர்நீரென்றேனணங்கேயிருசெப்பிடையாட்டுந்
தீட்டும்புகழன் நியுமுலகைச்சிறிதோர்செப்பிலாட்டுகின்ற
யீட்டுங்கிறத்தாயென்கின்றிரிதுதான்சேடியென்னேம.

(இ-ள்.) ஊட்டும் திருவாழ் ஒற்றியுளீர்—உயிர்கட்கு வினைக்கீடாகச் சுக துக்கா துபவங்களைத் துயர்ப்பிக்கும் இலக்குமிவரமும் ஒற்றியுளீர்! உயிரை உட லாம் செப்பு இடை வைத்து ஆட்டும் திறத்தீர் நீர் என்றேன்—உயிர்களை உட லென்னும் செப்பினிடையேயிருத்தி அசைப்பிக்கும் திறத்தினையுடையீர் நீவிர் என்றனன்; அணங்கே உலகை இருசெப்பு இடை ஆட்டும் தீட்டும் புகழ் அன்றியும்—அணங்குபோல்பவளே! உலகை இருசெப்பினிடையே ஆட்டு கின்ற எழுதிப்பாக்கத்தக்க புகழல்லாமலும் (அவ்வுலகை); சிறிது ஓர் செப் பில் ஆட்டுகின்றாய் ஈட்டும் திறத்தாய் என்கின்றார்—சிறியதொரு செப்பிலும் ஆட்டுகின்றாயாகலின் அதனாற்பெற்ற வலிமையையும் உடையாய் என்கின் றனளீ; ஏழ் சேடி இது என்? எ-று.

(வி-து) யாம் ஒருவிரை ஒருடம்பெப்பில் ஆட்டும் திறமுடையோம்; நீமோ? உலகையே இருசெப்பினிடை ஆட்டுவதன்றியும் ஒரு சிறிய செப் பிலும் ஆட்டுகின்றாயாகலால், எங்குந் தீட்டிய புகழேயல்லாமல் ஈட்டிய வலி மையையும் எம்மினும் ஒருங்கு உடையையென்று விதந்தவிளம்பியபடி. இரு செப்பிடை ஆட்டுதலாவது - செப்புப்போலும் இருதனங்களினிடையே சிக் குண்டு சலிக்கச்செய்தல், சிறியதோர் செப்பில் ஆட்டலாவது - சிறியதொரு சொல்லால் மயக்கிச் சலிக்கச்செய்தல். இருசெப்பை அந்தரமாகிய இடை மேல் ஆட்டுதலன்றியும் உலகை ஒருசெப்பில் ஆட்டுகின்றாய் என்னலும் ஒன்று. உலகென்றது ஈண்டுயிர்களை. செப்பு - சிமிழ், சொல், தனம்; செப்பு சொல்லை யுணர்த்தும்வழி தொழிலா குபெயராகவும், தனத்தையுணர்த் தும்வழி உவமனீகுபெயராகவுங்கொள்க. இடை - மத்தி, நுசுப்பு; ஏழனு ற்புமாம். தீட்டுதல் - பரப்புதல்.

கநச

கந்தவனஞ்சுழொற்றியுளீர்கண்மூன்றுடையீர்வியப்பென்றேன் வந்தவெமைத்தான்பிரிபோதமற்றையவரைக்காண்போதுஞ் சந்தமிகுங்கண்ணிருமூன்றுந்தகுநான்கொன்றுந்தானடைந்தா யிந்தவியப்பென்னென்கின்றரிதிதான்சேடியென்னேடி.

(இ-ள்.) கந்தம்வனம் சூழ் ஒற்றியுளீர் கண் மூன்று உடையீர் வியப்பு என்றேன்—மணமல்கிய பொழில் சூழ்ந்த ஒற்றி நகரிலுள்ளவரே! திரிநேத் திரமுடைபீர்! ஈது வியப்பென்றனன்; வந்த எமை பிரிபோதம் மற்றைய வரை காண்போதும்—உனது முன்னிலைப்பட்ட எம்மை நீ பிரியும்போதும் (எம்மையன்றிப்) பிறரைக்காணும்போதும்; சந்தம் மிகும் கண் தகும் இரு மூன்றும் நான்கு ஒன்றும் அடைந்தாய் இந்த வியப்பு என் என்கின்றார்— அழிகுமிகுந்த ரினது இருகண்களும் (முறையே) தக்க ஆறுகண்களும் அஞ்சு தண்களுமாக அடைகின்றாய் இந்த அதிசயம்யாதோ? என்கின்றனார்; ஏழ் சேடி இது என்? எ-று.

(வி-து.) தான் - அசைகள், அடைந்தாய் - தெளிவுநோக்கிய காலமயக்கு, பிரிபோதம் காண்போதும் கண் இருமூன்றும் நான்கொன்றும் அடைந்தா

யென்றது முறைநிரனிதை. ஆறுகண் - பிரிவாற்றாமையால் ஆறுபோல நீரையொழுக்கும் அழகைக்கண். அஞ்சுகண் - அச்சத்தாலும் அருவருப்பாலும் காணுதற்கு அஞ்சுகின்றகண். யாம் எக்காலத்தும் ஒருபடித்தாக முக்கண்களே யுடையோமாகையால் இது வியப்பன்று; நீ அவ்வக்காலங்களுக்கியைய ஆறுகண்களும் அஞ்சுகண்களும் உடையையாக மாறுபடுகின்றாயாகையால் ஈதே வியப்பென்றவாறு. கருநு

ஆழிவிடையீ திருவொற்றியமார்தீரிருவர்க்கமகிழ்வான்
வீழியதனிற்படிக்காசுவேண்டியளித்தீராமென்றேன்
வீழியதனிற்படிக்காசுவேண்டாதளித்தாயனவொன்றை
யேழிலகற்றியென்கின்றரிதுதான்சேடியென்னே.

(இ-ள்.) ஆழி விடையீ திருஒற்றி அமார்தீர் இருவாக்கு அசும் மகிழ்வான் வீழி அதனில் படிக்காசுவேண்டி அளித்தீர் ஆம் என்றேன்—கடலிலுற்றும் இடபமுடையீ! ஒற்றி உகரமார்தீர் ஆளுடையபின்னையாரும் ஆளுடையவாசும் உள்ளங்கனிகொள்ளுமாறு திருவீழிமிழலையென்னும் திருப்பதியில் படிக்காசுவை (அவாவேண்டாதிருக்கவே) நீராவேண்டி அளித்தீராம் என்றேன்; வீழியதனில் அளவு ஒன்றை ஏழில் அகற்றி படிக்காசுவேண்டாது அளித்தாய் என்கின்றா—(மன்கையே! நீ) வீழி என்பதனில் மாத்திரையொன்றை எழுவாயில் அகற்றிப் படிக்காசுவேண்டாதிருக்கவே அளித்தனை என்கின்றனா; ஏடி சேடி இது என்? என்று.

(வி-து.) திருப்பாற்கடலிலமரும் திருமாலாகிய இடபமென்பார், ஆழி விடைபென்றா; சக்கரப்படையெந்திய இடபமெனலுமாம். படிக்காசு - படிச்செலவிற் குப்பையாகப்படுங்காசு, அல்லது படியில் வைக்கப்பட்ட காசு என்பதொருளும். எழுவாயென்பது வினாதிருன்றிப் பகுதிகீண்டு இல்லென்னும் ஏழனுருபு புணர்ந்து ஏழிலென்றயிற்று என்க. எழுவாயென்பது வீழியென்னும் ஈரெழுத்துள் முதலெழுத்தைச் சீட்டிநிறலால் அதில் ஒரு மாத்திரைகுறைக்க விழியென்றாகும். ஆகவே, விழியினால் இப்பூமியிலுள்ள லார்க்குத் துன்பத்தை அவர்வேண்டாதிருக்கவே வலிய அளித்தாயென்று எதிரியம்பியபடி. படி - ஆகுபெயர். ஏழில் என்பதில் ஒருமாத்திரைகுறைத்து எழிலெனக்கொண்டு, விழிக்கணிபோலும் அதரத்தினால் எழிலகற்றிப் படிக்கு ஆசுரித்தாய் எனினுமமையும். கருநு

உற்பவி -த்தேபெருந்துணையாமொற்றிப்பெருமானும்புகழைக்
கற்றவி -த்தே முக்கணியுங்கருப்புமுதுங்கயவாவோ
மற்றவிடச்சீரென்னென்றேன்மற்றையுபயவிடமுமுது
லெற்றவிடமேயென்கின்றரிதுதான்சேடியென்னே.

(இ-ள்.) உற்ற இடத்தே பெருந்துணை ஆம் ஒற்றிபெருமான்—(ஆபத்து நேரந்தகாலத்திலே (அன்பர்க்குப்) பெரியதுணையாக அருள்புரிகின்ற திருவொற்றி நகர்ப்பெருமானே!; உம் புகழை கற்றவிடத்து முக்கணியுமீ கரும்

பும் அமுதும் கயவாவோ—தேவரீர சாத்தியைப் பயின்று உச்சரிக்கப்பெறின் (அந்நாவிற்கு) முக்கனியும் கரும்பும் அமுதமாகிய இவற்றின்சுவைகளும் கசக்கமாட்டாவோ? (கசக்குமன்றே: அந்நாவின் கசக்குமாயின்); மற்ற இடம் சீரான் என்றேன்—முற்றையிடங்களின் புகழ் என்னசிறப்பிடைத்து என்றான்; மந்தை உபயம் இடமும் முதல் எற்று அவ்விடமே என்கின்றா—ஏனை மேல்கிழென்னும் அவ்விடங்களும் முதலெழுத்தைச் சீராக்கிய அவ்விடங்களே என்கின்றனா; ஏழ் சேடி இது என்? எ-று.

(வி-நு.) கற்றலென்பது தன்னோடு தன்காரியமாகிய உச்சரித்தலையும் குறித்துநின்றது. இடத்து - வினையெச்சவிகுதி. முக்கனி - வாழை மா பலா இவற்றின்கனிகள். புகாரம் வினாவொருபாடு. (கசக்குமன்றே: அந்நாவின் கசக்குமாயின்) என்பது இசையெச்சம். மேலேழும் கீழேழுமாவிய பதிலுள்ள குலகமும் தழுவ வுபயவிடமென்றா. அதுன் முதலெழுத்தை நீக்கியவிடம் பயவிட்டது; எனவே, ஏனையிடங்களெல்லாம் பயம்வினைக்கும் இடங்களையாகலின், அந்த இடங்களின் சாத்திகளும் பயம்வினைக்கும் விடம்போல்வதே என நினைத்தவாறாயிற்று. இடத்தினுள்ளார சீரான தந்தின்மேலெற்றிக் கடறப் பட்டது; இவ்வாறு உலகவழக்கிலும் மிகுப் பாயின்றுவருதல்காண்க. பயவிடமென்பது இரட்டிறமொழிதலாய் நின்றது.

கருள்

யான்செய்தவத்தின்பெரும்பயனையென்றாமுதையென்றவென்றபயன்
யான்செய்யரசேதிருவொற்றிவள்ளால்வந்ததென்பென்பென்
மான்செய்விழிப்பெண்ணையாண்வடிவானதுகேட்டுள்ளவிய;
தேன்கண்டிடவேயென்கின்றாதுதான்சேடியென்றே.

(இ-ள்.) யான் செய் தவத்தின் பெரும்பயனே - யான் ஆரவானனந்த
ளிற் செய்த தவத்தின் பெரும்பயனாய் வாய்த்தவரே!; என் ஆர அமுதே--
எனது ஐம்புல அனுபவத்திற்குத் தெவிட்டாத அமுதுபோல்பவரே!; என்
துணையே—எனக்கு எழுமைக்குத் தோன்றத் துணையாயவரே!; யான்செய்
அரபே - சிதர்காசத்திற் பேரரசுபுரிபவரே!; திருவொற்றி வள்ளால் - திரு
ஒற்றியூரில் வாழும் தியாகப்பெருமானே!; வந்தது என் என்றேன்—என்னை
நாடிவந்தது எதுகருதியோ? என்றான்; மான்செய் விழி பெண்ணை நீ
ஆண்வடிவானது கேட்டு உள்ளம் வியந்தேன் கண்டிடவே என்கின்றா--
மான்போலும் விழிகளையுடைய மங்கையே! நீ ஆண்வடிவானதுகேட்டு யான்
உள்ளம் விழைந்தேனாய் உன்னைக் கண்டிடவே வந்தது என்கின்றா; ஏழ்
சேடி இது என்? எ-று.

(வி-நு.) வியந்தேன் - முற்றெச்சம். மான்செய் - இதில் செய் உவமவு
ருபு. நீ ஆண்வடிவானதுகேட்டு வந்தோய் என்பது - நீ வியந்த விசேடங்கட்
குத் தக்கவாறின்றி நமக்குரிய சாவசுதந்தரத்தில் பங்குகொண்டு புருஷாகா
ரையாய் நின்ற சுவதந்திரத்தை அறியவேவந்ததென்று பேருரையும், ஆணின்
சிவந்த வடிவழகனுக்குரிய நம்பியென்னும் பெயரை நீயும்பெற்றுள்ளாயாக

லின் இதுகேட்டுக் கண்டிடவந்தது என்று சிற்றுரையும் தருவதோர்க. என்கு நம்பியென்பதற்கு நம்புதலுடையவள் என்பதுபொருள். ✓ கூடா

கருணைக்கடலேயென்னி ரண்டுகண்ணோ முக்கூட்கரும்பேசெவ்
வருணப்பொரு டேவளரொற்றிவள்ளன்மணியேமகிழ்ந்தனை யத்
தருணப்பருவமிஃதென்றேன்மலிரன்மெனக்காட்டியதுன்ற
விருணச்சளகமென்கின்றி துதான்சேடியென்னேடி.

(இ-ள்.) கரு ண கடலே — கருணையைக் கடல்போலுடையவரே!; என
இரண்டு கண்ணோ — எனது இருகண் மணிபோலும் அருமையுடையவரே!;
முக்கண் கரும்பே — முக்கண்களையுடைய கரும்புபோல்வரே!; செம்ஷுவரு
ணம் பொருப்பே — செவ்வண்ணச் சிலம்பே; வளா ஒற்றி மணி வள்ளலே —
வளங்கள் வளரப்பெற்ற ஒற்றிகரதது மாணிக்கத்தியாகரே!; மகிழ்ந்து
அணைய இஃது தருணம் பருவம் என்றேன் — என்னை மகிழ்ச்சியோடு அணை
தற்கு இது தருணமாகும் (சமயம்) என்றனன்; தவிர் அன்று என — இவ்வாறு
கூறுவது ஒழி இதுதருணப்பருவம் அன்று என்று; உன்மன் இருள் நச்சு
அளகம் காட்டியது என்கின்றாரா — உனது இருளும்விரும்பும் கருமளகமே
(இப்போது வெண்ணிறத்ததாய்ப் பிரவிடைஅன்றி விருந்தையே நீ எனக்)
காட்டுகின்றது என்கின்றனா; ஏடி சேடி இது என்? எ-று.

(வி-து.) கருணைக்கடல் என்பதைக் கருணையாகிய கடலெனப் பண்புத்
தொகையாகவாவது, கடல் கருணை எனமாற்றிக் கடல்போலும் கருணையை
டையவரோ உவமைத்தொகைப்புறத்துப் பிறந்த அன்மொழித்தொகையாக
வாவது, கருணையையுடைய கடல்போல்பவா என இரண்டாம் வேற்றுமைத்
தொகைப் புறத்துப்பிறந்த அன்மொழித்தொகையாகவாவது கொள்க; மக்க
கருணையுடையவரென்பது திரண்டபொருள். செவ்வண்ணப்பொருப்பு என்
பது சோணகைலமுமாம். தலைவி எணையணைய ருதுதருணம் (சமயம்) என்ற
தைப் பருவப்பெயராக்கி, அத்தருணப்பருவமுடையவளல்லெ என்பதை உன்
அளகமே காட்டாநின்ற தென்றாரென்க. பெண்களுக்குப் பேதை, பெருமை,
மன்கை, மடந்தை, அரிவை, தெரிவை, பேரிளம்பெண் என்ற ஏழுபருவ
மேயன்றி, ஆடவர்க்கு வகுக்கும் பால்ய யவ்வன கௌமார வராதிகமென்
னும் பருவம்போல் பதினாறுவயதுவரையும் பாலையென்றும், முப்பதுவயது
வரையும் தருணியென்றும், ஐம்பத்தைந்து வயதுவரையும் பிரவிடைபெண்
றும், அதற்குமேல் விருந்தையென்றும் வழங்குவதும் உண்டி. கூடா

காவிக்களங்கொள்கணியேயென் கண்ணுண்மணியேயணியேயென்
னாவித்துணையே திருவொற்றியரசேயடைந்ததென்னென்றேன்
பூவிற்பொலியுங்குழலாய்நீபொன்னினுயர்ந்தாயெனக்கேட்டின்
னீவைக்கருதியென்கின்றி துதான்சேடியென்னேடி.

(இ-ள்.) காவி களம் கொள் கணியே — கருங்குவளை மலர்போலும் கண்ட
முடைய கணிபோல்வரே!; என் கண் உள்மணியே — எனது கண்களுள்

அமரும் கருமணிபோல்பவரே!; அணியே—எனது அணிபோல்பவரே!; என் ஆவி துணையே—எனதுமிர்க்குத் துணையே!; திரு ஒற்றி அரசே—திரு வொற்றியிருக்கு அரசராயினவரே!; அடைந்தது என் என்றேன்—தேவரீ ரொழந்தருளியது எதை யுத்தேசித்து என்றனன்; பூவில் பொலியும் குழலாய் நீ பொன்னின் உயர்ந்தாய் என கேட்டு உன் ஈவை கருதி என்கின்றார்— பூவாற்பொலிவடைந்த கூந்தலுடையாய் நீ பொன்னின் உயர்வடைந்துள்ளாயெனக்கேட்டு உனது ஈகையை நாடிவந்தனம் என்கின்றனர்; ஏழ் சேடி இது என்? எ-று.

(வி-து) காவி களங்கொள்கலி கண்மணி என்றிவ்வாறு திருமால் நிற மாதியசுட்டியுந் தலைவிசுடறினமையால், தலைவரும் நீயும் இலக்குமி போல்வையென்பார், 'பொன்னினுயர்ந்தாய்' என்றார். ஈகை-கலவியின்பல்கல். ஈகை-என்பதற்கு வேளாண்மை எனப் பரியாயநாமமுண்மையின், வேளினது ஆண்மைக்குச்சி உணையணந்தேமென்றும் பொருளாதல் உணர்க. 'ஒற்றிநகர்க்கரசே' என்றும் விளித்தாளாகலின், நீ பொன்னினுயர்ந்தாயெனக்கேட்டு நின்னால அவ்வொற்றிநகரை மீட்கவேண்டி நினைந்து ஈகையை விரும்பிவந்தனமென்றொன்னலுமாம்.

கசு0

கண்ணுமன முங்களிக்குமெழிற்கண்மூன்றுடையீர்கலையுடையீர் நண்ணுத்திருவாமொற்றியுளீர்நடஞ்செய்வல்லீர்நீரென்றேன் வண்ணமுடையாய்நின்றனைப்போன்மலர்வாய்நடஞ்செய்வல்லோமோ வெண்ணவியப்பாமென்கின்றாரிதுளான்சேடியென்னே.உ.

(இ-ள்.) கண்ணும் மனமும் களிக்கும் எழில் கண்மூன்று உடையீர் கலையுடையீர்—கண்ணும் மனமும் களிக்கத்தக்க அழகமைந்த கண்கள் மூன்றுடையீர் சந்திரகலையுடையீர்!; திருவாழ் நண்ணும் ஒற்றியுளீர் நடம் செய்வல்லீர் நீர் என்றோர்—இலக்குமிவாழ்கின்ற நிலைபெற்ற ஒற்றிப்பதியீர் நடனமாடவல்லீர் நீவிர் என்றனன்; 'வண்ணம் உடையாய் நின்றனைப்போல் மலர்வாய் நடம் செய்வல்லோமோ எண்ணவியப்பு ஆம் என்கின்றார்—அழகையுடையவளே! நின்றனைப்போல் மலர்ந்த வாயால் நடனஞ்செய்ய (யாம்) வல்லோமோ? இதை எண்ணுங்கால் மிகவியப்பு விளையாடுகிறது என்கின்றனர்; ஏழ் சேடி இது என்? எ-று.

(வி-து.) எனவே, யாம் உள்ளபடி நடனமாடவல்லோம், உண்ணைப்போல் வாய்நடமாடவல்லோமோ என்று இகழ்ந்தபடி. வாய்நடம்—வாயாடல்; அஃதாவது வாயால் எடுப்புரைகூறல். செய்யென்பகுதிகள் செய்வென்கும் வினையெச்சிப்பொருள் தந்துகின்றன; முதலிலைத்தொழிப்பெயர்களுமாம். கலையுடையீரென்பதற்கு மான்றோலுடையீர் அவிழ்ந்த ஆடையுடையீர் வேதாகமாதிகலைகலையுடையீரென்றும்; வண்ணமுடையாயென்பதற்கு அழகே உடையாயனுமந்தவள், எனவே வேறு உடையில்லாதவள் அழகுசிறையப்பெறுதல் வுள் என்றும் பொருள்கோடலும் அமையும். உடையாமை—சிறையாமை,

தாங்கும்விடைமேலழகி ஓன்றன்னைக்கலந்தூந்திருவொற்றி
யோங்குந்தளியிலொளித்தீர் நீரொளிப்பில்வல்லராமென்றேன்
வாங்குதுதலாய்நீயுமெனே மருவிக்கலந்தமலர்த்தளியி
லீங்கின்றொளித்தாயென்கின்றிதுதான்சேடியென்னே.

(இ-ள்.) தாங்கும் விடைமேல் அழகீர் என்றன்னை கலந்தும் திருஒற்றி
ஒங்கும் தளியில் ஒளித்தீர் நீர் ஒளிப்பில் வல்லீர் ஆம் என்றேன்—தாங்கத்
தக்க இடபவாகனத்தி லமரும் அழகோ! என்னை அணைந்திருந்தும் திருவொ
ற்றியூரில் ஒங்கியுள்ள கோயிலில் ஒளித்தீர் நீவிர் ஒளித்தலில் மிக்க வல்லீ
ராம் என்றனன்; வாங்கும் துதலாய் நீயும் எனே மருவி கலந்தும் மலர் தளி
யில் ஈங்கு இன்று ஒளித்தாய் என்கின்றார்—வனைந்த நெற்றியையுடையாய்!
நீயும் என்னைச்சேர்ந்துகலந்தும் மலர்க்கோயிலில் ஈண்டு இன்று ஒளித்
தனை என்கின்றனர்; ஏடி சேடி இது என்? எ-று.

(வி-து.) என்னை யணைந்திருந்தும் ஒற்றியுள்ள (தூரத்ததாகவுள்ள) கோ
யிலில் ஒளித்தீரோ என்றதலைவிக்கு, நீயும் என்னை மருவியிருந்தும் மலர்த்
தளியில் ஒளித்தாயென்றான். மலர்த்தளி - ஈண்டு மனக்கமலம்; என்
னுள்ளாலொளித்தனையே என்றபடி. தளி - ஆலயம், நீர்த்திவலை. நீர்த்திவ
லையில் ஒளித்தீராகலின் நீர் ஒளிப்பில் வல்லீரென்று தலைவி திருமாலெனச்
சுட்டிக் கூறியதாக உட்கொண்டு, யாம் நீரிலொளித்தோம், நீ நீரினமுனை
க்கும் கமலத்திலொளித்தாய் ஆதலின் நீ இலக்குமிபோலவாய் என்று விய
ந்ததுமாம். எனே மருவியிருந்தும் மலர்த்து அளியில் ஒளித்தாய் என்னலும்
ஒன்று. அளி - கிருபை.

சுசஉ

அம்மையடுத்தநுமேனியழகிரொற்றியணிநகர்
நம்மையடுத்தோர்மிகவாட்டமுறுதலழகோவென்றுரைத்தேன்
நம்மையடுத்தாய்மையடுத்தோர்நம்போலுறுவரன்மெனிலே
தெம்மையடுத்தென்கின்றிதுதான்சேடியென்னே.

(இ-ள்.) அம்மை அடுத்த திருமேனி அழகோ—அம்பிசை ஆற்றித்துச்சே
ர்த்த திருமேனியையுடைய அழகரே! ஒற்றி அணி நகர் உம்மை அடுத்தோர்
மிக வாட்டம் உறுதல் அழகோ என்றேன்—ஒற்றியென்னும் அழகிய
நகரமுடையவரே! உம்மை யடுத்தவர் மிகவும் வாட்டமடைதல் சிறப்பா
மோ என்றான்; நம்மையடுத்தாய் நமை அடுத்தோர் நம்போல் உறுவர்—
நம்மைக்காதலித்து அடுத்தவளே! நம்மை அடுத்தவர்கள் நம்மைப்போலவே
பொருந்துவர்; அன்றெனில் எம்மை அடுத்தது ஏது என்கின்றார்—அங்கனம்
பொருந்தாவிடில் எம்மை அடுத்தது ஏது? அடுத்ததில்லை என்கின்றனர்; ஏடி
சேடி இது என்? எ-று.

(வி-து.) மிகவாட்டம் என்பதைத் தலைவர் மிக ஆட்டம் எனப்பொருள்
கொண்டு, ஆடல்வல்லவரான நம்மை அடுத்தவர் நம்போலவே திரிநேத்திர
மாகிய சின்னங்கனையுடைய நம்முருப்பெற்று ஆடல்வல்லவராவர்; அங்கனம்

ஆகாவிடில் அவர் ஒருபேறும் பெற்றவான்றாதலால் எம்மையடுத்தவரன்று
என்றியம்பியட்டி. சாநுபம் பெற்றார்க்குப் பஞ்சகிருத்திய ஆடலில்லையாகை
யால், ஈண்டுச் சுட்டியவாடல் ஆனந்தமேலிட்டால் நிகழ்வது என்றது
மொன்று.

கசா

உண் கண்மகிழ்வாலளிமிழ்ந்துமெய் நிநகரீரொருமூன்று
கண்களுடையீரென்காதல்கண்டுமிரங்கீரெல் னென்றேன்
பண்கொண்மொழியாய்நின்காதல்பண்ணுண்கவை செய்பழம்போலு
மென்கொண்டிருந்ததென்கின்றரிதுதான்சேடியென்னே.

(இ-ள்.) கள் உண் மகிழ்வால் அளிமிழ்ந்தும் ஒற்றி நகரீர்—மலர்ததேன்
பருகும் களிப்பால் வண்டிகள் இசைபாடும் (சோலைகளும் நீர்நிலைகளுந்
குழிந்த) ஒற்றிப்பதியீர் !, ஒரு மூன்று கண்கள் உடையீர் என்காதல் கண்டும்
இரங்கீர் என் என்றேன் —ஒரு மூன்று கண்கள் (ஒருசேர) உடையீர் எனது
காதற்பெருக்கைக் கண்டும் இரங்கமாட்டீர் ஈடுகொண்டீயோ? என்றனன் ; பண்
கொள் மொழியாய்—பண்ணின் இனிமையைக்கொண்ட மொழியையுடைய
வளே ! ; நின் காதல் பல்நாள் சுவைசெய பழம்போலும் என்கொண்டு இருந்
தது என்கின்றா—உனது காதல் பல்நாளும் சுவையைத்தருகிற பழம்போலும்
மதிப்பைக்கொண்டிருக்கின்றது என்கின்றனா, ஏடிசேடி இது என்? என்று.

(வி-து.) நின்காதல் நமக்கு நாளும் இன்பத்தருவதொன்றென்பார், 'பல
நாளும் சுவைசெய்பழம்' என்றா. பழம்போலும் என்—பழம்போலப் பாராட்
டப்படும் மதிப்பு. நின்காதல் இத்தன்மையதாமாயின் யாம் இரங்காதிருக்
கக்கடவேமோ? இரங்கிலோமாயின், நன்பால் அடையவேண்டிவதில்லையே
வென்பது கருத்து. காதல் - காதலானோர்த் மெலிவுமாம். நாள்சுவை
நாள்சுவையென மரீஇயிற்று ; நீநிலகு நீநிலகு, நள்ளால் நீநண்ணல்
எனமரீஇயினுற்போல. இருந்தது - காலமயக்கம். பல்நாளும் சுவையாய்ந்து
கொண்டு அழிவில்லாமலிருப்பதொருபழம் இல்லாமையின், இது அபூதவுவ
மை. சுவை படிப்பதாயினும் அரிதன்றி நாளாங்கிடைக்குங்கனியின்கண் காதல்
மிகாதவாறுபோல, நின்காதல் நம்பரல் வீழைவு மிகுதலில்லாதிருத்தலால்
இரங்கிலோமென்று குறிப்பித்ததுமாம். பல்நாள் சுவைசெய்பழம் - பல்கூ
சும்படி சுவைசெய்யும் புனியம்பழமெனக்கொண்டு, அப்பழம் தோற்றமாததி
ரத்தானே கண்டவாக்குப் புனலாறுவிப்பதுபோல, நின்காதலும் எதிர்ப்
பட்டார்க்கு விழைவை விளைவிப்பதாய் அப்பழம்போலப் பற்றற்றதாயிருக்
கின்றதென்றானக் கொள்ளினும் அமையும்.

கசச

வணங்கேழிலங்குஞ்செஞ்சடையாவளஞ்சேரொற்றிமாநகரீர்
குணங்கேழ்மிடற்றோபாலிருனைக் கொண்டாகொள்கையென்னென்றே
னணங்கேயொருபாலன்றிநின்போலைப்பாலிருன்கொண்டி டச்சற்று
மிணங்கேமிணங்கேமென்கின்றரிதுதான்சேடியென்னே.

* திருநாவுக்கரசுநாயனார் தேவாரம் - கோயில் (ச) மாணிபரல்.

† சிவஞானபோதம் பத்தாங்குத்திரம் (இ) நண்ணல்.

(இ-ள்.) வணம் கேழ் இலங்கும் செஞ்சடையீர் — நல்லழகும் நன்னிறமும் விளங்கும் சிவந்த சடைமுடியுடையீர் ! ; வளம்சேர் ஒற்றிமாநகரீர் — வளமை செறிந்த ஒற்றிமாநகரத்தீர் ! ; குணம் கேழ் மிடற்று ஓர்பால் இருளைக் கொண்டிர் கொள்கை என் என்றேன் — நன்னிறமிக்குடைய கண்டத்தின் ஒருபாகமான முற்புறத்தில் கருகமயினைக்கொண்டிர் உமது கருத்தென்னை யோ ? என்றனன் ; அணங்கே ஒருபால் அன்றி நின்போல் ஐம்பால் இருள் கொண்டிட சற்றும் இணங்கேம் இணங்கேம் என்கின்றார் — தெய்வமாதா போல்பவளே ! ஒருபுறமேயன்றி நின்னைப்போல ஐம்பாலில் இருள்கொள்ளும்படிச் சிறிதும் யாம் பொருந்தோம் பொருந்தோம் என்கின்றனர் ; ஏடி சேடி இது என் ? எ-று.

(வி-து.) அடுக்கு - உறுதிப்பொருட்டி. ஒருபாலில் இருள்கொண்டிர் என்றதற்கு நீ ஐம்பாலில் இருள்கொண்டாயென்றது எதிர்விடை. ஐம்பால் கூந்தல் ; இது முடி கொண்டை சுருள் குழல் பனிச்சையென ஐந்துபிரிவின தாய் முடிக்கப்படுவதால் ஐம்பாலெனப்பட்டது. உச்சியின் முடிப்பது முடி ; பக்கங்கொண்டுமுடிப்பது கொண்டை ; சுருட்டி முடிப்பது சுருள் ; குழல் படப்பின்னே செருகிமுடிப்பது குழல் ; பின்னிவிடுவது பனிச்சையாம். பின்னே செருகிமுடிப்பது சுருளெனவும், சுருட்டிமுடிப்பது குழலெனவும் மாறியுரைப்பதும் உண்டு. இருள்கொண்டிருந்தல் - கறுத்தல். கசடு

கரும்பிலினியீரென்னிரண்டு கண்களையீர்கறைமிடந்தீர்
பெரும்பையணியீர்திருவொற்றிப்பெரியீரெதுதும்பெயரென்றே
னரும்பண்முலையாய்பிறர்கேட்கவறைந்தாலளிப்பீரெனச்சூழ்வ
ரிநும்பொனிலையென்கின்றரிதுதான்சேடியென்னேம்.

(இ-ள்.) கரும்பில் இனியீர் என் இரண்டு கண்கள் அனையீர் கறைமிடந்தீர் — கரும்பிலும் சுவையப்பவரே ! எனது இரண்டு கண்மணிகளை ஒப்பவரே ! நீலகண்டரே ! ; பெரும்பை அணியீர் திருஒற்றி பெரியீர் தும்பெயர் எது என்றேன் — பெரியபாம்பை அணியாக உடையவரே ! திருவொற்றியில் வாழும் பெரியீரே ! துமதுபெயர் எது என்றனன் ; அரும்பு அண் முலையாய் பிறர்கேட்க அறைந்தால் அளிப்பீர் என சூழ்வார் — அரும்புபோலும் முலையையுடையாய் ! (எமதுபெயரைப்) பிறர்கேட்கச் சொல்லில் எமக்குக் கொடுப்பீர் என எம்மைச்சூழ்வார் ; இருட் பொன் இலையே என்கின்றார் — (நம்மிடம்) மிகுபொன் இல்லையே என்கின்றனர் ; ஏடி சேடி இது என் ? எ-று.

(வி-து.) பை - படம் ; சினையாகுபெயராய்ப் பாம்பையுணர்த்திற்று. கரும்பில் - இல் ஐந்தாவது உறழ்பொருளது. அண் - உவமவுருபிடைச்சொல். அரும்பு - முலைக்குவமை பகரும் தாமரை கோங்கு இவற்றின் அரும்புகள். எமது நாமக்கூறில் அளிப்பீரென்று பிறர்கூழ்வரென்ற குறிப்பால், தமது நாமம் செம்பொற்றியாகேசரென்பதும், அப்பெயரை வெளியிடிற் சூழமுனை

வாக்கும் ஈதற்கு மிகுதிரவியம் வேண்டுமென்பதும் குறிப்பித்தவாறு யிற்று. இனி, இரும்பொன் நிலையே எனக் கண்ணாழித்து, நமக்குரிய மூல பண்டாரமென்னும் ஐசுவரியம் பக்குவிளைடைந் தனுபவித்தற்குரிய நிலைபே ருஷத்திரவியமாம்; *அதனை அவரல்லாத பிறர் ஈகுவெனக்கேட்கின் ஈதற்கிய லாதே என் செய்வதென்கின்ற ரொனலும் ஒன்று. பிறரென்பது ஈண்டு அப் பேறு பெறுதற்குரிய ரல்லாதாரை யுணர்த்திற்று. கசக

நிலையைத் தவறா தொழுமொற்றிநிமலப்பெருமானீர் முன்ன மலையைச்சிலையாக்கொண்டீர் நுமமாவல்லபமற்புதமென்றேன் வலைய்த்துறியாச்சிறுவாகளுமலையைச்சிலையாக்கொள்வார்கள் நிலைப்புதந்தானென்கின்றிது தான்சேடியென்கொண்டே.

(இ-ள்.) நிலையைத் தவறா தொழும் ஒற்றி நிமலம் பெருமான் —ஆச்சிரம நிலையைத் தவறாதவர்கள் வணங்கும் ஒற்றியில்வாழும் மலரகிதராகிய பெரு மாளே! நீ முன்னம் மலையை சிலையா கொண்டீர் நும் மா வல்லபம் அற்பு தம் என்றேன்—நீவிா முன்னம் மலையைச்சிலையாகக் கொண்டீர் நுமது மகா வல்லபம் மிக ஆச்சரியம் என்றனை; வலைய்த்து அறியா சிறுவர்களும் மலையை சிலையா கொள்வார்கள் ஈது அற்புதம் இலை என்கின்றா—இந்நிலவுல கில் அறிவறியாச் சிறியவர்களும் மலையைச்சிலையாகவே கொள்வார்கள் இதில் ஆச்சரியம் சிறிதும் இல்லை என்கின்றனா; ஏடி சேடி இது என்? எ-று.

(வி-து) வலைய்மென்றதுபோலி; அது ஈண்டுப் பூமண்டிலம், அத்து - சாரியை. தான் - அசை. மலையை வில்லாகக்கொண்டிரென்று தலைவிசுறத் தலைவர் மலையையிலையாக அல்லது கல்லாகக்கொண்டிரென்றதாக வுட்கொ ண்டி, ஈது சிறுவரும் அறிந்ததே என்றாரென்பது. மலை பொன்னுயிருக்கினும் பொற்கல் லென்பதே வழக்காதலின் பொதுப்படச் சிலையெனப்பட்டது. கசக

உதையச்சுடரேயனையீர் நல்லொற்றியுடையீர் ரென்னுடைய விதையத்தமர்ந்த ரென்னெயென்னெண்ணமறியீரோ வென்றேன் சுதையிற்றிகழ்வாய் அறிந்தன்றோ துறந்து வெளிப்பட்டெதிரடைந்தா மிதையுற்றநீயென்கின்றிது தான்சேடியென்னே.

(இ-ள்.) உதையம் சுடரே அனையீர் நல் ஒற்றி உடையீர்—உதய சூரி யனை ஒத்தவரோ! நல்ல ஒற்றிநகரரோ! என்னுடைய இதையத்து அமர்ந் தீர் என்னே என் எண்ணம் அறியீரோ என்றேன்—என்னுடைய இதயத்து அமர்ந்தீர் (அங்ஙனம் அமர்ந்தும்) என்னையோ எனதுகருத்து அறிகலீரோ? என்றனை; சுதையில் திகழ்வாய் அறிந்தன்றோ துறந்து வெளிப்பட்டு எதிர் அடைந்தாம் — அமிழ்தம்போல விளங்குபவளே! உனது எண்ணம் அறிந் தல்லவா? உனது மனத்தினிங்கிப் புறத்தில் வெளிப்பட்டு எதிரிலடைந்தாம்; இதை நீ உற்றறி என்கின்றா—இதனை நீ நன்கு குறித்தறிவாய், என்கின்ற னர்; ஏடி சேடி இது என்? எ-று.

(வி-நு.) உதையம் இதையம் - போலிகள், உன் இதயத்தமர்ந்தமையின் உன் எண்ணமுணர்ந்து புறத்துங்காட்சித்தந்தனம், இதனை உயத்துணாதி என்றனர் என்க. எண்ணம் புறக்கலவிவிருப்பு: இதற்கு (யாவரும்) எண்ணத்தக்க என் அழகினை அறியீரோ என்றதாகக்கொண்டு, அறிந்தமையானே நமது வைராக்கியத்தைத் துறந்து வெளிப்பட்டு இப்பிகைக்கோலங்கொண்டியாம் இங்குவந்தது என்றொன்றுமொன்று. நம்மை இக்கோலமாக்கியது உன்னழகே என்றபடி.

கசுஅ

புரக்குங்குணத்தீர்திருவொழிப்புனிதரேநீர்போக்களிற்றை புரக்குங்கலக்கம்பெறவுரித்தருள்ளத்திரக்கமென்றென்றேன கரக்குமிடையாய்நீகளிற்றின் கனறைக்கலக்கம்புரிந்தனை நின் னிரக்கமிதுவோவென்கின்றிரிதுதான்சேடியென்னேம.

(இ-ள். புரக்கும் குணத்தீர்திருஒழிப்புனிதரே நீர் போர களிற்றை உரக்கும் கலக்கம் பெற உரித்தீர் உளளத்து இரக்கம் என் என்றேன்—சரா சரங்களைக் காக்கும் குணத்தவோ! திருவொழிப்புனிதரே! நீர் போராரும் யானையை அதும்கக் கலங்குதலைபெற உரித்தீர் உமது திருவுள்ளத்தில் இரக்கமிருந்தது என்னை (நன்று) என்றான், கரக்கும் இடையாய் நீ களிற்றின் கனறை கலக்கம் புரிந்தனை நின் இரக்கம் இதுவோ என்கின்றாரா—தனபாரம் பொறுது வருத்தித் தேயும் இடையினையுடையாய்! நீ யானைக் கன்றை (நடையாற்) கலக்கம் செய்தனை நினது இரக்கம் இதுதானோ? என்கின்றனா; ஏடி சேடி இது என்? எ-று.

(வி-நு.) புரத்தல் - ஈண்டு அருளின்மேலது; எம்மெருமான் திருமுடிமுதல் திருவடிவரை எவ்வுறுப்பும் பிறாக்கு அருளும் குறிப்பே யுடைமையின், 'புரக்குங்குணத்தீர்' என்றது. இத்தனை " * இரையும் புனற்செஞ் சடைமுடியும் கடுவா மிடறு மிளமதியம் - புளையுங் கனலி மருப்பொளிநுள் திருமார பகமும் புலியதன்கு - முரையுங் கரியின் றலையிதித்த வழகார வேங்கையான்றோ - நிரையுஞ் சராகண் டிருவனைத்து மருளே யென்று நினைவாரே." என்ற திருவிருத்தத்தானுமுணராக. கரத்தல்-தேயந்தொளித்தல். யாம் யானையைக் கொன்று கலக்கமுறுவித்தோம், நீ யானைக்கன்றைக் கொல்லாது வதைப்பார்போல் நடையாற் கலக்கினை, ஆகலன் இதுமிக்க இரக்கமோ? என்று ஏனளஞ்செய்தபடி. யானைக்கன்றுக்குக் களபம் என்றும் ஒரு பெயருண்மையின் களபத்தைக் கலக்கம் செய்தனையே எனலுமாம். களபம் - சந்தனக்கலவை. கலக்கம் - கலத்தல், (குழைத்தல்).

கசுக

பதங்குறெற்றிப்பதியோநீர்பசுவினேறும்பரிசுதுதான் விதங்குறறத்தின்விதிதானைலிக்கோவினம்பல்வேண்டுமென்றே னிதங்குறிறிநற்பசங்கள் மையுமேறியிடுகின்ற விதங்குறிகுவென்கின்றிரிதுதான்சேடியென்னேம.

(இ-ள்.) பதம் கூறு ஒற்றி பதியீர் நீ பசுவில் ஏறும் பரிசுதான்— அருத்தமாக எடுத்துக் கூறத்தக்க ஒற்றிப்பதியீர்! நீ பசுவிலேறியுலாவுந் தன்மையானது; விதம் கூறு அறத்தின் விதிதானே விலக்கோ விளம்பல் வேண்டும் என்றேன—உலககூறுபாடாகக் கூறும் அறநூலின் விதியோ? அன்றி விலக்கோ? இதனை இயம்பல் வேண்டும் என்றனன்; கூறியும் நல் பசு கன்றை நீயும் நிடம் ஏறியிருகின்றாய் இதம் கூறியுந் என்கின்றா—சில பிரிவுபட்ட நல்ல பசுக்கன்றை நீயும் நாளும் ஏறுகின்றனை இதற்குத்தக்க மறுமொழி இசைக்க என்கின்றனர்; ஏடி சேடி இது என்? ஏ-று.

(வி-து.) அருத்தமாகக்கூறல் வாச்சியப் பொருளாமெனல். பதம்-அருத் துமென்பதை * “சொற்பதம் கடந்த தொல்லோர் காண்க” என்பதனான ணர்க. அன்றிப் பதம் - பக்குவம், மேன்மையுமாம். பதம் என்பதைச் சினை யாகுபெயராக்கி வேதவாக்கியங்கள் கூறுமெனலும் சிறப்பே. பரிசுது அது பகுதப்பொருள்விகுதி. கூறியுந் ஏறியிருகின்றாய் என்பவற்றில் இம் துணை வினைவிகுதி. எருது என்பதை பசுவென்று ஆளல் கவிமரபு. † “பசுவேறு மெங்கள் பரமன்” என்றா ஆளுடையபிள்ளையாரும். பசுவிலேறலும் அறமோ என்ற தலைவிக்கு, நீ பசுக்கன்றை இவரலும் அறமோ? என்று கூறி யதாம். பசுக்கன்று - பசுமையுடைய கைவளை; ஏறியிடல் என்பதற்கு இவ ரல் என்ற பரியாயநாமமுண்மையின், இவரல் - விரும்பமெனக்கொண்டு பசுங் கன்றை விரும்புகின்றாய் எனினும் ஒன்று. கரு0

யோகமுடையா புகழொற்றியூறிப்பரமயோகியரால்
தாசமுடையாரிவாதமக்குத் தண்ணீர் தர நின்றுளையழைத்தேன்
யோகமுடையாய்புறத்தண்ணீர்புரிந்துவிரும்பாமகத்தண்ணீர்
நீ கமகிழ்வினென்கின்றாறுதுதான்சேடியென்னேம.

(இ-ள்.) யோகம் உடையா புகழ் ஒற்றி ஊரில் பரம யோகியா ஆம் தாதம் உடையா இவா தமக்கு—சுவயோகமுடையவரால் புகழப்படுகின்ற திருவொற்றியூரிகரிமையும் பரமயோகியராகும் நீ வேட்கையுடையராகிய இவருக்கு; தண்ணீர் தர நின்றுளையழைத்தேன்—குளிர்ந்த சலம்மொடுத் தம்பொருட்டு உன்னை யழைத்தனன்; போகம் உடையாய் புறம் தண்ணீர்புரிந்து விரும்பேம் — போகமுடையவளே! புறத்தண்ணீரைக் காத்தித்து இச்சியேம்; அகம் தண்ணீர் மகிழ்வின ஈக என்கின்றா— அகத்தண்ணீரை மனக்களிப்பால் நல்கக்கடவை யென்கின்றனர்; ஏடி சேடி இது என்? ஏ-று.

(வி-து.) பரமயோகியராம் இவர்தமக்கு எனக்கூட்டுக. சனகராசிய யோகிகளெல்லாம் வழிபட அவாக்கருன்புரிந்து யோகத்தமர்ந்த தலைமைய ஓரன்பார், ‘பரமயோகியா’, எனவும், இழிந்தவாக்கு ஈயுமாறுபோலப் புறத்தே நீர்கொண்டவந்துதரின் விரும்பேம், அகத்தே அன்பின்மைத்து ஈக வென்றாரென்பார், ‘மகிழ்வினீ’, என்கின்றாரெனவும் கூறியவாறு. புறத்தில் அகத்திணை ஏழனுபுகள் விரிக்க. புறநீரை விரும்பேம், அகத்தே

யுள்ள தண்ணிய நீர்மைத்தாகிய இன்பத்தருகுவென்றாரென்னலும் இயையும், போகம் - பெரும்பாக்கியம்; அன்றி அது உவமவாகுபெயராய் அரவின்படம் போலும் நிதம்பத்தை யுணர்த்தித்மெனக்கொண்டு, விரகதாகம் தணிவான் அவ் வின்ப லங்குதற்குரியதானஞ் சுட்டியதென்னலும், பூரிவ புண்ணியமுடைய வர்க்கே அத்தலத்தைப் புகழ்தல் வாய்க்குமென்பதுபற்றி 'யோகமுடையா புகழொற்றி' எனப்பட்டதென்னலும், யோகம் உடையாதவர், தாகம் உடையாதவர், போகம்உடையாதவன், எளக்கண்ணித்துப் பொருள்கோடலும் பொருந்தும். ஈண்டுப்போகம் - அரவின்படம்; யோகம் - அதிஷ்டம்; உடையாமை - சிதையாமை என்க.

சுருக்

வளநீரொற்றிவாணரிவாவந்தா || நின்றாமாதேநா
முளநீர்த்தாகமாற்றுநுநீருதவவேண்டிமென்றாநான்
குளநீரொன்றேயுதென்றேன்கொள்ளேமிடைமேற்கொளுமிந்த
விளநீர்தருகுவென்கின்றிதுதான்சேடியென்னேம.

(இ-ள்.) நீர் வளம் ஒற்றி வாணா இவா வந்தா நின்றா—நீர்வளமுள்ள ஒற்றியில் வாழ்பவராகிய இப்பெருமான் என்முன்வந்தனராய் நின்றனர்; மாதேநாம் உளம் நீர் தாகம் மாற்றுகும் நீர் உதவவேண்டும் என்றார்— மாதே! நாம் உள்ளத்திற்கொண்ட நீர்வேட்கையை மாற்றும் நீரை உதவல் வேண்டும் என்றனா, நான் குளம் நீர் ஒன்றி உளது என்றேன்— யான குளத்துப்புனல் ஒன்றேயிருக்கிறது என்றனன்; கொள்ளேம் மேல் இடை கொளும் இந்த இளநீர் தருக என்கின்றா— (நாம் குளநீரைக்) கொள்ளோம் மேலிடத்தைக்கொண்டுள்ள இவ்விளநீரைத் தருக என்கின்றனா; ஏடி சேடி இது என்? எ-று.

(வி-து.) வந்தார் - முற்றெச்சம். மாற்றுது - உறு துணைவினைவிசுதி. ஆற்றுமென்பிரித்தலுமமையும். மேலிடைகொள்ளும் இளநீர் - உயர்ந்த (தெங்கின்) இடமாக இருக்கும் இளநீர். உளம் 'நீர்த்தாகம்' - உள்ளத்தின் குணமாகிய விரகதாகம். குளம் - நெற்றி; அது சிணையாகுபெயராய் முகத்தை யுணர்த்தித்மெனக்கொண்டு, வடமொழியில் முகமென்பதற்கு வாய் எனவும் பொருளுண்மையின், வாய்நீருண்டெனத் தலைவிடைத் தலைவா அதர நீர்ப்பானமொன்றே விழையேம், இடைமேலுள்ள இளநீரும் (தனபூம்) தருக என்றாரொளவும் தக்கதே. குளநீர் - வெல்லம் அல்லது சாக்கரைகலந்த நீருமாம். இதில் (நீர்த்தாகம் உளம்) ஆற்றின் மிக்க நீருதவவேண்டுமென, ஆற்றுநீரின் குளநீரொன்றே யுளதென்றதொருநயமும், பானகமெனப்படுவது நீர்த்தாகத்தை அறப்போக்காதாகலின் இளநீர் தருக என்றதொருநயமுங் காண்க.

சுருக்

மெய்நீரொற்றிவாணரிவாவ்வெம்மையுளநீர்வேண்டுமென்ற
ரந்நீரிலேநீர் தண்ணீர் தானருந்தலாகாதாவென்றேன்
முந்நீர்தணையையணையீரிம்முதுநீருண்டுதலைக்கேறித்
றிந்நீர்காணடியென்கின்றிதுதான்சேடியென்னேம.

(இ-ள்.) மெய் நீர் ஒற்றி வாணர் இவர் வெம்மை உள நீர் வேண்டும் என் றார்—உண்மை நிலைமைவாய்ந்த ஒற்றி நிவாசராகிய இவர் வெம்மையுள்ள நீர்வேண்டும் என்றனர் ; அ நீர் இலை நீர் தண்ணீர் அருந்தல் ஆகாதோ என் றேன் — அவ்வெந்நீரிலை தேவரீர் குளிர்ந்த நீரருந்தல் ஒவ்வாதோ ? என் றனர் ; மூநீர் தனைய அனையாய் இ முதுநீர் உண்டு தலைக்கு ஏறிற்று — பாற்கடலின் புதல்வியாகிய இலக்குமியை நிகர்த்தவளே ! இப்பழைய நீரு ண்டி சிரசிலேறிற்று ; இ நீர் காண்டி என்கின்றார் — இந்தநீரை நோக்குவா யாக ஒன்கின்றனர் ; ஏடி சேடி இது என் ? எ-று.

(வி-து.) இம்முதுநீருண்டு தலைக்கு ஏறிற்று என்பது இப்பழையநீரே நமதுசுடையாற் பருகப்பட்டு நமக்குத் தலைப்பாரமாயிற்று ; கின் புதுநீரால் யாதுவிளைவதாமோ வெனவும் ; இம்மிக்க தண்ணீர் நம்பால் தலைக்கு மிஞ்சி யிருக்கின்றது நீ தரவேண்டுமெனில்லை யெனவும் பொருள்பட்டு கின்றது. யாம் வெம்மையுள்ளேம், இது சீதளகாலமாயிருத்தலின் நீர் நம்மை விரும்பு மென்த் தலைவர் கூறினாராகத் தலைவி அவ்வெம்மை நீர்மையில்லை, தண்ணிய நீர்மையே உமது நீர்மையாகலின், உம்மை யறுபவித்தல் பொருந்தாதுபோ லும் என்னலும் ; இதைவர் மூநீர் தனையையனைய குளிர்மையையுடையாய் ! இக்கங்கை யனுபவித்துக்கொண்டு தலையிற் குடியிருக்கிறது ; இவ் வியல்பை நோக்கென இசைத்தனரென்னலுமாம். அன்றி நும்பால் யாம் காத லுள்ளோம் நீர் விரும்புவீராக வென்னுங் கருத்தால் ‘ வெம்மையுளம் நீர்வே ண்டும், என்று தலைவார்கூறவும், அக்குறிப்புணராத வெம்மையுள்ள நீர் நம்பா லுண்டு வேண்டுமென்றதாகத் தலைவியுட்கொண்டு, அந்நீரில்லை, நும்பக்கல் தண்ணீர்தான் உள்ளது, ஓ அருந்தலாகாது என்றளாக ; பெண்ணே ! நீ கூறிய முதியதண்ணீரும் தலையிற் குடியேறியதாகவுண்டு, (அதுபற்றி ஒன் றும் யாம் கூறிற்றிலம், யாம் கூறிய இக்குறிப்புப்பொருள்வேறு, இப்பொ ருளை ஆய்ந்தறியென்றாரெனவும் ; சீதகாலத்தில் வெம்மைத்தன்மையுள்ளன வாகிய துனங்கள் வேண்டுமென்று விளம்பி, அத்தனங்க ளளிக்கத்தக்கவள்ளைக் குறிப்பிற்பொருள்பட இலக்குமியனையாயெனக் கூறினாரெனவும் ; வெம் மையுள்ளேம் நீர்வேண்டும், அல்லது விருப்பமுள நீர்வேண்டும் என்றாரென வும் கோடலுமாம். தனஞ்சுட்டுங்கால் வெம்மைநீருள்ளனவெனப் பதங்களை மாற்றுக. வெம்மை - வெப்பம், விருப்பம். நீர் - சலம், நீர்மை (துண்மை.) மூநீர் - ஆக்கல் காத்தல் அழித்தலென்னும் மூன்று நீர்மையுடைய கடல் ; பண்பாகுபெயர். தனம் சீதகாலத்தில் வெம்மைதருவது * “வாவியுறை நீரும் வடநிழலும் பாவகமு - மேவனைய கண்ணு ரிளமுலையு - மோவியமே, மென்சீத காலத்து வெம்மைதரும் வெம்மைதனி - லின்பாருஞ் சீதளமா மே” என்பதனுமாம் அதிக.

•௬௫

சீலஞ்சேர்ந்தவொற்றியுளீர்சிறிதாம்பஞ்சகாலத்தும்
கோலஞ்சார்ந்துபிச்சைகொள்குறித்துவருவீரென்னென்றேன்
காலம்போகும்வார்த்தைநிற்குங்கண்டாயிதுசொற்கடனாமோ
வேலங்குழலாயென்கின்றிதுதான்சேடியென்னேடி.

(இ-ள்.) சீலஞ்சேர்ந்த ஒற்றி உளீர் சிறிது ஆம் பஞ்சகாலத்தும்—ஒழுகும் அமைந்துள்ள ஒற்றிற்கரவாணரோ! சிறுமை தரத்தக்கதாகும் இவ்வற்கட்காலத்தும்; பிச்சை கொள்குறித்து கோலம் சார்ந்து வருவீர் என் என்னேன் — பிச்சைகொள்ள வுத்தேசித்துக் காளம் மேளமுதலிய அலங்கார சின்னம்வாய்ந்து வருகின்றீர் ஈதென்னை என்றான்; ஏலம் குழலாய் — மயிர்ச்சார்த்தணிந்த கூந்தலையுடையாய்!; காலம் போகும் வார்த்தை நிற்கும்— இவ்வற்கட்காலம் சின்னொளிர் சிதையும் நீ கூறிய வார்த்தையொன்றே பன்னாணிற்கும்; இது சொல் கடனாமோ என்கின்றார்—இங்ஙனங் கூறுவது மாபாமோ? என்கின்றான்; ஏடி சேடி இது என்? எ-று.

(வி-நு.) வருணச்சிரம வொழுக்கமிருந்த நகரென்பாள், 'சீலஞ்சேர்ந்தவொற்றி' என்றும், வாணோர்க்கும் சிறப்பொழி பூசனைசெல்லாத சிறுவிலைக்காலமென்பாள், 'சிறிதாம்பஞ்சமென்றும்', மற்றைக் காலத்து வந்தால் வாய்த்தது உதவல்கூடும், யாமும் வறுமைப்படும் இக்காலத்து வந்து வருத்துவது மாண்பல்லவே யென்பாள், 'பஞ்சகாலத்தும்' என்றும், பிச்சைக்கெழுந்தருளும் உமக்கு இக்காள முதலியவை எற்றிற்கென்பாள், 'கோலஞ்சார்ந்து வருவீர்' என்றும் கூறினாளுகலின்; இறைவர் நங்கையே! எவரு மிடிதற்குரிய ஏனைக்காலத்துப் பிகைநாடிடாதொழியினும் பஞ்சகாலத்து இயன்றவரை பரிந்து இடவேண்டியது பண்பேயாகவும், அவ்வாறு இடாமல் இழித்துரைத்தவனென்றும் இகழ்வு நின்றைச் சூழமென்பார், 'வார்த்தைநிற்கும்' எனவும்; எமது சின்னங்களைப்பற்றி யிகழ்வது முறையோ வென்பார், 'இது சொல்கடனாமோ?' எனவும் கூறினாற்போது. ஏற்பதற்குச் சின்னம் வேண்டுவதில்லையென்றதை * "நச்சரவம் பூண்டதில்லை நாதோ தேவரீர் - பிச்சையெடுத்த துண்ணப் புறப்பட்டு—முச்சிதமான், காளமேன் குஞ்சரமேன் கார்க கடல்போற்றான் முழங்கு—மேளமேன் ராஜாங்க மேன்." என்ற நிந்தாஸ்துதிச் செய்யுளானும் உணர்க. பஞ்சகாலத்து உமது கோலஞ்சார்ந்து எனப்பிரித்துரைத்தலுமாம். கோலம் பிகைநாடனகோலம் என்பதும் ஒன்று. வருவீர் காலமயக்கு. கண்டாய் முன்னிலையசை; குறித்து ஆய்வாயெனினும் பொருத்தம்.

கருசு

ஊற்றார்சுடையீரொற்றியுளீர்சூழ்நிரக்கத்துணிவுற்றீர்
நீற்றால்விளங்குந்திருமேனிநோதிங்கினைத்தீர்நீரென்றேன்
சோற்றலினைத்தேமன் றுறுதுசொல்லாலினைத்தேமின்றினிநா
மேற்றலிகழ்வேயென்கின்றிதுதான்சேடியென்னேடி.

(இ-ள்.) ஊற்று ஆர் சடையீர் ஒற்றியுளீர் ஊர் ஊர் இரக்க துணிவு உற்றீர்— கங்கையார்ந்த சடையீரோ! ஒற்றியுள்ளவரோ! ஊர்தோறும் பிசுடியெடுக்கத் துணிவுகொண்டீர் (அதனால்); நீர் நீற்றால் விளங்கும் திருமேனி நேர்ந்து இளைத்தீர் என்றேன்—தேவரீர் விபூதியால் விளங்குகின்ற திருமேனி மெலிந்து இளைத்தீராயினீர் என்றனன்; சோற்றால் இளைத்தேம் அன்று இன்று உனது சொல்லால் இளைத்தேம்—மங்கையே! நாம் சோற்றினு லிளைத்தோமல்ல இன்று உனது மொழியாலேயே இளைத்தோம்; இனி நாம் ஏற்றால் இகழ்வே என்கின்றார்— இனி (உன்னிடம்) நாம் ஏற்கில் (அதுமிக) இழிவே என்கின்றனர்; ஏடி சேடி இது என்? எ-று.

(வி-து.) ஊற்று - சுரப்பு; இது தொழிலாகுபெயராய்க் கங்கையை உணர்த்திற்று. ஆர் - ஆத்தியுமாம். இரப்போர்க்கு ஈவது தனமுடையார் இயல்பெனவுணராத நீ எள்ளினமையின், உன்சொல்லே நம்மை மெலிவித்ததென்பார், 'சொல்லாலிளைத்தேம், என்றும்; நீ பெருந்தள முடைமையின் அஞ்சாது அசதியாடும் அகந்தையளாயினாய் நின்னிடம் ஏற்கத்தகாதென்பார், 'ஏற்றலிகழ்வே' என்றுங் கூறினார். அன்று சோற்றால் நேர்த்தோம், இன்று நினது சொல்லாலே இளைத்தோ மாயினம் என்றாரென அவள்கூறிய வாக்கியத்தையே இருகூறுக்கியுரைத்த லும் ஒன்று. சொல்லாவது ஊரார் இரக்கத்துணிவுற்றீர் அதனால் திருமேனி நேர்த்தினைத்தீர் என்றது. இங்கு - அரச்ச. கருடு

நீரைவிழுங்குஞ்சுடையுடையீருளது நாமக்குநீருந்
தேரைவிழுங்கும்பசுவென்மேன்செநிநின் கலைக்குளொன்றுளது
காரைவிழுங்குமெமதுபசுக்கன் நின்றேரைநீர்த்தேரை
யீர்விழுங்குமென்கின்றாரிதுதான் சேடியெண்ணே.

(இ-ள்.) நீரை விழுங்கும் சடையுடையீர்—கங்கையை அடக்கிய சடைமுடியுடையீர்! நீர் ஊறும் தேரைவிழுங்கும் பசு நாமக்கு உளது என்றேன்— நீவிர் செலுத்தும் பூமியாகியதேரை விழுங்குதற்கு மாடொன்று உமக்குளது என்றனன்; செநிநின் கலைக்குள்—பெண்ணே! கொடச்செநிவினையுடைய நினது ஆடைக்குள்; காரை விழுங்கும் எமது பசு கன்றின் தேரை நீர் தேரை ஈர விழுங்கும் ஒன்று உளது என்கின்றார்—மேகத்தையும் உவமையில் வேன்ற நிறமுடைய எமது பசுவினது கன்றின் தேரையும் நீரிலுலவும் தேரையையும் பிளவுபட விழுங்கத்தக்கது ஒன்றிருக்கிறது என்கின்றனர்; ஏடி சேடி இது என்? எ-று.

(வி-து.) நீரை விழுங்கலாவது - அதனை உட்கொள்ளுதல். காரை விழுங்கலாவது - அதனிறத்தைத் தனதுநிறத்துக்குள்ளாக்குதல். ஒன்று என்றது - நிரம்பத்தை; அது பாம்புபோலவின் தமது பசுவாகிய திருமாலின் புத்திர னான மன்மதனது தேராகிய தென்றலையும் தவணையையும் விழுங்குமென்று மென்ஊ. நாமது மாடு நீருந் தேரை விழுங்குமெனத் தலைவி ஒன்றுகூறத்

தலைவர் எதிராக இரண்டுகூறி எள்ளியவாறு. நீருருந்தேர் என்பதற்குக் கடல்குழந்தபுவித்தேர் எனலுமாம். சிவபெருமான் புவித்தேர் ஊர்ந்தது திரிபுரதகனகாலத்தில்.

கருசு

பொன்னேர்மணிமன்றுடையீர் நீர்புரிந்ததெதுவெம்புடையென்றே
னின்னேபுரைத்தற்கஞ்சுதுமென்றரென்னென்றேனியம்புதுமேன்
மின்னேநினதுநடைப்பகையாமிருகப்பறவைதமைக்குறிக்கு
மென்னேபுரைப்பதென்கின்றிரிதுதான்சேடியென்னேம.

(இ-ள்.) பொன் நேர் மணி மன்று உடையீர்—பொன்னுலாகிய ஒத்த அழகிய அம்பலத்தையுடையீரே!; எம்புடை நீர் புரிந்தது எது என்னே—எம்மிடத்து நீர்விரும்பியது யாது கூறும் என்றனன்; இன்னே உரைத்தற்கு அஞ்சுதம் என்றார் என் என்றேன்—பெண்ணே! இங்கு அதனை உரைத்தற்கு அஞ்சுவே மென்றனர்; அதுதான் யாது கூறுவீரென்றனன்; மின்னே இயம்புதுமேல் - மின்போல்பவளேயாம் இயம்புவமாயின்; நினது நடைபகையாம் மிருகம் பறவை தமை குறிக்கும்—நினது நடையின் பகையாகிய மிருகத்தின் பெயரும் பறவையின்பெயருமே சுட்டும்; என்னே உரைப்பது என்கின்றார்—(இதுவன்றி) வேறு எதை யாழரைப்பது என்கின்றனா; ஏடி சேடி இது என்? என்று.

(வி-து.) பொன் ஏர் மணிமன்று எனப்பிரித்துப் டொருங்கோடலுமாம். நடைப்பகை மிருகம் - பெண்யானை (பிடி); நடைப்பகைப்பறவை - அன்னம்; எனவே, பிடிநடை அன்னநடையே யாம்விரும்பினது எவ்வவாறு. அன்றி, இருபதங்களையும் ஒன்றுகூட்டிப் பிடியன்னமே வேண்டினது என்றலுமாம். நடையை வேண்டினமை குறிக்கில் நீ வையைகொல்லோ வென்னும் அச்சமுடையே மென்பார், 'உரைத்தற்கஞ்சுதம்' என்றார்.

பருள

அடையாபுரஞ்செற்றம்பலத்தேயாமெழநீரென்புதிற்றுக்
கடையாமுடலின் தலைகொண்டாகரமொன்றினிலம்புதமென்றே
ஊடையாத்தலைமேற்றலையாகவுன்கையீரஞ்ஞாறுகொண்ட
திடையாவனைக்கேபென்கின்றிரிதுதான்சேடியென்னேம.

(இ-ள்.) அடையா புரம் செற்று அம்பலத்தே ஆகும் அழகோ—பகைவா களுடைய திரிபுரங்களை யழித்துச் சிற்சபையிலே திருநிருத்தம்புரிந்தருள் கின்ற அகிசந்தரே!; என் பதிற்று கடை ஆம் உடலின் தலை கரம் ஒன்றி னில் கொண்டா அற்புதம் எனறேன்—எண்ணப்படுகின்ற தசப்பிரமாகளு டைய உடல்களுள் முடிவினதாகிய உடலினது தலையை ஒருகரத்திற்கொண் டா ஈதாச்சரியமென்றனன்; உடையாது ஆக இடையா வனைக்கு தலைமேற்றலை உன்கை ஈராஞ்ஞாறு கொண்டது (அற்புதம்) என்கின்றார் — உடையாது அமையும்படி பின்னிடையாத வளைகளின் பாதுகாப்புப் பொருட்டுத் தலைமேற் றலையை உன்கைகளொவ்வொன்றும் ஆயிரங்கொண்டது ஈதாச்சரியம் என் கின்றனர்; ஏடி சேடி இது என்? என்று.

(வி-து.) பிரமதேவர் புதல்வராய் அவர்க்குக் கீழமைந்து அவாந்தர சிருஷ்டிக்குக் காரணராயுள்ள மரீசி அத்திரி ஆங்கிரசர் புலத்தியர் புலகர் கிரது தகூர் கர்த்தமர் காசிபர். என்னும் நவப்பிரமர்களுடலம் மத்தியப் பிரளயங்கனில் அழிவுற்றனவாகப் பிரமதேவ ருடலமொன்றே அவராயுள்முடிவாகிய பிராகிருதப்பிரளய மளவும் நிம்பதென்பாள், 'பதிற்றில் கடையா முடல்' என்றும், அத்தகைய வுடற்றலை கரமொன்றிற் கொண்டமை வியப் பென்பாள், 'அப்புதமென்றும், கூறினாளாகலின்; இறைவரும், நின்வனைகள் கரத்திலணியப்பட்டு முன்னிப்பனவென்பார், 'இடையாவனை, என்றும், அவை உடையாதமையக் கங்கணமணிந்ததென்பார், 'உடையாதாகத்தலைமேற்றலை கொண்டது, என்றும், உன்னை நானானும் நவநவமாக அணியப்பட்டன மிகப் பலவென்பார், 'ஈரைஞ்ஞாறு, என்றும் கூறினார் என்க. இவண்கூறிய மரீசியாதிய நவப்பிரமர்களுள் புலகர் கர்த்தமர் காசிபரென்றும் மூவரை நீக்கிப் பிறகு வசிட்டர் நாரதரென்பவரைக் கோடலும் புராணசித்தம். எண்-செயப்பாட்டு வினைப்படுவிகுதியும் அகரச்சாரியையும் தொக்க வினைத்தொகை. பதிற்றென இற்றுச்சாரியைபெற்று ஏழனுருபு பெறுதுநின்ற பத்தென லும் எண் பிரமர்பதின்மரையு முணர்த்தலின் எண்ணுருபெயர். உடையா-ஈறுகெட்ட வினையெச்சம். கங்கணமென்பது - தலைக்கூட்டமெனவும் பிறிதொருபொருள்பயத்தலின் 'தலைமேற்றலை, என்றார். கம் - தலை. கணம் - கூட்டம். ஒருகரத்தில் ஒருடற்றலை கொண்டார் என்றதற்கெதிராக உன் ஒவ்வொருகைகளும் தலைக்கூட்டம் ஆயிரங்கொண்டதெனப் பழித்தவாறு. ஆயிரம் ஈண்டு அளவிண்மைப் பொருட்டு. * "வேதாயாவையுமளிப்ப மேனாட்டெழிந்தருள் பதின்மராகுஞ் சீர்கெழுமரர்" என்பதும் தூற்றுணிபாக லால் பிரமதேவரை ஒருவராகக்கொள்ளாது அவர் புதல்வருள் நவப்பிர மார்க்களாகக் கொள்ளப்பட்டவரோடு அவரல்லாத வேறொருவரை உடன் கூட்டித் தசப்பிரமர் என்பதும் உண்டு. இவ்வாறுகொள்ளின் பதிற்றினது கடையாச் உடலென்க. பதிற்றினதுகடை - பதிற்றுக்கு அப்பாற்பட்டது. கடை - முடிவு.

சுருஅ

தேவர்க்கரியவானந்தத்திருத்தாண்டவஞ்செய்பெருமான்

மேமக்குக்குகுருகுருவணியேணியுடையீராமென்றேன்

தீவக்குக்குகுருகுருத்தாமேயைந்துவிளங்கவணி

யேவற்குணத்தாயென்கின்றிதுதான்சேடியென்னேம்.

(இ-ள்.) தேவர்க்கு அரிய ஆனந்தம் திருத்தாண்டவம் செய் பெருமான் — தேவர்க்கும் காண்டற்கரிய ஆனந்தத் திருநடனத்தைப்புரிந்தருளும் தலைவரே ! ; நீர்மேவ குகுருகுருகு அணிவேணி உடையீர் ஆம் என்றேன் — தேவ நீர் நிலைபெற அறுகு அணியும் சடையுடையீர்போலும் என்றனன் ; தாவு அக்குகுருகுருகு ஐந்து விளங்க அணி ஏவல் குணத்தாய் என்கின்றார் —

நீளுகின்ற அந்த குகுகுகுகுகுகு ஐந்துவிளங்க அணியும் பெருமைக்குணத் தையுடையாய் நீ என்கின்றனர் ;—ஏடி சேடி இது என் ? ஏ-று.

(வி-து.) ஆறு+கு—அறுகு என்றாகி அறுகம்புல்லையும், எட்டு + கு — இவ்விரண்டிக்கு, ஒருதொடராக நாலு குகுவென்றாகி, கூந்தலையும் உணர்த்தி நின்றன. குகு வென்பதற்குச் சந்திரதரிசனமில்லாதது என்பதுபொருள். * “கூடினமா வாசைபதி னுன்கிறுதிக் கூறுதனிர் — கூடுமதம் குப்பெயர்க்கு.” என்றதும் இப்பொருள்பற்றியே யாகலின் குகுவென்பது ஈண்டு இரு ளுடையதெனப் பொருள்பட்டி, நீளுதலோடு தொங்குதலையுடைய குகுவென விசேஷிததமையால் கூந்தலைக் குறிப்பின் உணர்த்தித் திறைக்க. நூயுதல் - நீளுதல். நாலுதல் - தொங்குதல். ஐந்துவிளங்கவணிகல் - முடி கொண்டை சுருள் குழல் பனிச்சையென்னும் ஐவகை மயிர்முடியமைய அலங்கரித்தல். தலைவி அறுகு அணி வேணியுடையீரொன்றாளாகலின், தலைவர் யாம் னனித் தனியாக அமைந்த அறுகு அணிந்துள்ளேம்; நீ இரு+கு, ஒருங்கு சேர்ந்தன வாகிய நாலுகு ஐந்துவிளங்க அணிந்துள்ளாய் அதனினும் இது வியப்பன்றோ என்கின்றாரொன்பது நயம். ஏவலென்பது அதற்குரிய வியமென்னும் பரி யாயப் பெயரின்மேற்று. வியங்கோளெனவும் பெயருண்மையின் விரிந்த கோள்கொல்லும் குணமுடையாயெனினும் இழுக்காது. வியம் - பெருமை, விரிவு. இனி, எட்டென்னும் எண்ணக்குறிக்கும் அகரவெழுத்துச் சுட்டுப் பொருள்படலின்று குவ்வொடு புணருங்கால் ககரமிரட்டிக்க அக்கு என்றாகிச் சங்கவளையல்களை புணர்த்தித் திறைவும், எண்கு - கரடியெனக்கொண்டு, இது கரடியின் பற்களாலாகிய ஐந்து ஆபரணத்தை புணர்த்தித் திறைவும் கோடலு மாம். சிங்களமுதலிய தேயங்களில் அழுக்காமையென வழங்கும் ஓர்வடக ஆமையின் ஓடு, சங்கு, புலிநகமாதியவற்றால் கைவளையாதிய அணிகளியற்று மாறுபோலக் கரடிப் பற்களாலும் சிலவணிகளியற்றுவதுண்டென்பது பிர சித்தம். தாம் ஏ - அசைகள் ; அவைகளையென்னும் பொருள்பட லின்ற தெனலும் ஒன்று.

கருக

கொன்றைச்சடையீர் கொடுங்கோளுர் குறித்தீர் வருதற்கஞ்சுவல்யா
னென்றப்பெருங்கோளென் மீதுமுரைப்பாருண்டென்று ணர்ந்தென்றேன்
நன்றப்படியேற்கோளிலியாநருமுடையே நங்காய் நீ
யின் மச்சுமலெனென்கின்றரிதுதான் சேடியென்னேடி.

(இ-ள்.) கொன்றை சடையீர் கொடுங்கோளுர் குறித்தீர் — கொன்றை சூடிய சடாமகுடமுடையீர் நீவிர் கொடுங்கோளுரைக் குறியிடமாகக் குறித் தீர் (ஆகையால்; எனமீதும் பெரு கோள் ஒன்ற உரைப்பார் உண்டு என்று உணர்ந்து யான் வருதற்கு அஞ்சுவல் என்றேன் — என்னிடத்தும் பெரிய தொரு குற்றம் பொருந்தும்படி உரைப்பவர் ஆங்கு உளராவ னொன்றுணர்ந்து (யான் குறிவயின்) வர அஞ்சுகிறேன் என்றனன் ; நங்காய் நன்று அப்படி.

யேல் கோளிலி ஆம் நகரும் உடையேம் — பெண்மணியே ! நல்லது அங்ஙன மாயின் நாம் கோளிலியென்னும் நகருமுடையேம் ; நீ இன்று அச்சுறல் என்கின்றார் — நீ என் (அக்குறியின் வரலாம்) இன்று அச்சமுறுதல் யாது க்கு? என்கின்றனர்; ஏடி சேடி இது என்? எ-று.

(வி-து.) கொன்றை மாலையையுணர்ந்தலின் இருமுடியாகுபெயர். தலை வர் தம்மூர் கொடுங்கோனார் என்று குறிக்கத், தலைவி கொடிய கோளுரைக்கு மூனொன்ப் பொருள்கொண்டு, என்கரவறிந்து அலர் தூற்றுவார் பலர் அங்குள ராவொன்று வருதற்கு அஞ்சுகின்றேன் என்றவழி; நாம் கோளிலியாகிய நகருமுடையேம் ஆங்கணுகலா மென்று தேற்றியவாறு. கொடுங்கோனார் - மலைநாட்டில் திருவஞ்சைக்களத்தையடுத்ததலம். கோளிலி - சோனாட்டுத் தலங்களுள் ஒன்று.

கசு0

புரியிஞ்சடையீரமர்ந்திடுமூர்புலியூரெனிலெம்போல்வார்க்கு முரியும்புலித்தோலுடையீர்போலுறுதற்கியலுமோவென்றேன் திரியும்புலியூரன் றுகின்போற்றெரிவையரைக்கண் டிடிற்பயந்தே யிரியும்புலியூரென்கின்றரிதுதான்சேடியென்னேம.

(இ-ள்.) புரியும் சடையீர்—பூறுக்கேறிய சடையைபுடையீரே ! அமர்ந் திடும் ஊர் புலியூர் எனில்—நீர் வசிக்குமூர் புலியூராயின்; உரியும் புலி தோல் உடையீர்போல் உறுதற்கு எம் போல்வார்க்கும் இயலுமோ என் றேன்—உம்மால் உரிக்கப்படும் புலித்தோலை உடையாகத்தரித்த உம்மைப் போல (அவ்வூரிவாழ்) அடைதற்கு எம்போல்வார்க்கும் கூடுமோ? என்ற னன் ; திரியும் புலி ஊர் அன்று—மாதே ! காட்டிற்குரியும் புலிகள் பலவா ழும் ஊரல்ல; நிர்போல் தெரிவையரை கண்டிடில் பயந்தே இரியும் புலி ஊர் என்கின்றார்—நினைப்போன்ற மங்கையரைக் கண்டால் அஞ்சி அகன் றோடும் ஒற்றைப்புலிவாழும் ஊரே அது என்கின்றனர்; ஏடி சேடி இது என்? எ-று.

(வி-து.) புலியூர் - சிதம்பரம். புலிகள் பலவாமூழில் புலியைக்கொன் றுகித்துத்தரித்த நீர் வாழ இயலும், யாம் வரவுமியலுமோ? என்று குறியி டஞ்சேறற் கஞ்சிய தலைவியைத்தேற்றியபடி. தவத்திற்கு மங்கையர் பார் வையுங் கூடாதென்பதால், 'தெரிவையரைக் கண்டிடில் பயந்து இரியும்புலி' என்றார். ஈண்டுப் புலியென்றது வியாக்கிரபாத முனிவரை.

கசுக

தெவ்வூர்பொடிக்குஞ்சிறுகையித்தேவர்தமைநானீரிருத்த லெவ்வூரென்றேனகைத்தணங்கேயெழார்நாலூரென்றார்பின் னவ்வூர்த்தொகையினிருத்தலரிதாமென்றேன்மற்றதிலொவ்வூ ரிவ்வூரெடுத்தாயென்கின்றரிதுதான்சேடியென்னேம.

(இ-ள்.) தெவ் ஊர் பொடிக்கும் சிறுகை இத்தேவர்தமை நான் நீர் இருத்தல் எவ்வூர் என்றேன்—பகைவர் ஊரை நீறுபடுத்தும் புன்னகையை புனைய இந்தத் தேவரை நான் நீரிருத்தல் எந்தவூரிலென்றனன் ; நகைத்து

அணங்கே ஏழார் நாலூர் என்றா—(அதற்கிவா) நகைசெய்து பெண்ணே ! ஏழரும் நாலூரும் நாமிருப்பதெனறனா ; பின் அவ்வூர்த்தொகையின் இருத்தல் அரிது ஆம் என்றேன - பின்னா (நீகூறிய) அவ்வூர்த்தொகையில் நீ ஒருவரிருப்பது ஒவ்வாதாகும் என்றனை ; அதில் 'ஒவ்வ ஊர் இவ்வூர் எடுத்து ஆம் என்கின்றா—அப்படி நாமிருத்தலில் ஒவ்விய ஊர் களே இவ்வூர்கள் அவ்வூர்த்தொகைகொண்டு ஆய்வாயாகளென்கின்றனா ; ஏடி சேடி இது என்? ஏ-து.

(வி-து.) பதினொரு ஊரெனவும் ஏழரும் நாலூருமாகிய இரண்டேரெனவும் பொருள்படக் கூறினமையின், இவ்வளவு ஊர்களில் நீரொருவழிருப்பது இணங்காதெனறேனா ; இவா இவ்வளவு யூரும் நாமிருப்பதில் இணங்கியவூர்களே யென்றும், ஏழரும் நாலூருமாகிய அவைகள் சேஷத்திரக்கோவைகளுள் இல்லையெயன்றதாக இமைவருட்கொண்டி இவையும்தான் ஒவ்வொருநிலங்களையென்றும், ஐயேறின் தூல்கொண்டு ஆய்வாயாகவென்றும் கூறுகின்றா ரென்பது கருத்து. பிற்பொருட்கண் அவ் - அவையெனனும் பன்மைச்சுட்டு. ஒவ்வொரு யூரென்பது ஒவ்வூரென மீஇயிற்று. ஊர்த்தொகையில் ஒவ்வூரென்பதனைத் திருநாவுக்கரசுநாயனார் திருமுறையில் சேஷத்திரக்கோவை, திருவடைவுத் திருத்தாண்டகங்களிடுகாண்க. மற்று - அசை. ககூஉ

மணங்கொளிதழிச்சடையீர்நீவாழும்பதியாதென்றேனின்
குணங்கொண்மொழிகேட்டோரளவுகுறைந்தகுயிலாம்பதியென்று
ரணங்கின்மறையூராமென்றேனஃதனறருளோத்தாரிஃது
மிணங்கவுடையேமென்கின்றாரிதுதான்சேடியெனனேஉ,

(இ-ள்.) மணம் கொள் இதழி சடையீர் நீ வாழும் பதியாது என் றேன்—மணங்கொண்ட கொன்றைகுடிய சடையையுடையீர்! நீ அமரும் பதி எது என்றான் ; நின் குணம் கொள் மொழிகேட்டு ஓரளவு குறைந்த குயிலாம் பதி என்றா—பெண்ணே ! நிஷாது குணமொன்றதமொழியைக் கேட்டு (தனக்கு இவ்வினிமை இல்லையே என்று நாணி) ஒருமாத் திரையளவு குறைந்த குயிலாம்பதி என்றனா ; அணங்கின் மறையூர் ஆம் என்றேன்— (நீகூறிய பதி) தெய்வீகமுடைய மறைப்பதியாகும் என்றேன் ; ஐஃதன்று அருள் ஓத்தாரா—மங்கையே ! நீகூறிய மறைப்பதி அதவன்று அருளுடைய திருஓத்தாராகும் ; இஃதும் இணங்க உடையேம் என்கின்றா—இந்த ஓத்தா ரென்னும் நகரமும் பொருத்தமாக உடையோம் என்கின்றனா ; ஏடி சேடி இது என்? ஏ-து.

(வி-து.) காளம்போல முழங்கும் கண்டமுடைமையின் மன்மதனுக்குக் காளவாத்தியமெனக் கூறப்பட்டுக் காளகண்டமென வழங்குங்குயில், நின் மொழிக்கெதிர் விடம்போல வெறுக்கப்படும் ஒலியுடையதாயினமையின் கள கண்டமெனப் பெயாபெற்றதென்பார் ஓரளவுகுறைந்த குயிலென்றார், அளவு-மாத்திரை. அது, ஈண்டு ரெட்டெழுத்து குற்றெழுத்தாதல் சுட்டிநின்றது,

களாகண்டம் அல்லது களகண்டமென்னும் இந்தக் கோத்திரம் இமாலயத்திற்குச் சமீபத்தில் கௌகிசுநதி யுற்பத்தித்தானத்திலுள்ள நீலகண்டகோத்திரம்போலும்; இத்தலம் தணிகைப்புராணம், புராணவரலாற்றுப்பதிலத்தில் விதந்துகூறும் (சு.ச) சிவத்தலங்குளிலொன்றும், நீர் கூறும்பதி பொருளறிய முடியாத பதியாயிருக்கின்ற தென்னுங்குருத்தால் மறைப்பதியென்று தலைவி கூற, வேதப்பதியென்றதாகத் தலைவர் பொருள்கொண்டு அது திருஓத்துரையாமென்று விடைகூறியபடியாம். இத்தலம் ஒத்தின்பொருளைச் சிவபெருமான் அந்தணர்க் குபதேயித்த தலமாகலின் ஓத்துரையெனப்பட்டது. ஒத்து - வேதம்.

கசுந.

ஆறுசுடையாரிவர்பலியென்றடைந்தார் நுமதுரியாதென்றேன்
சோற்றுத்துறையென்றார் நுமக்குச்சோற்றுக்கருப்பென்சொலுமென்றேன்
ரேற்றுத்திரிவேமென்றுநின்போற்சொல்லுங்கருப்பென்றுலகியம்ப
வேற்றுத்திரியேமென்கின்றிரிதுதான்சேடியென்னே.

(இ-ள்.) ஆறுசுடையார் இவர் பலி என்று அடைந்தார் நுமது ஊர் யாது என்றேன்—கங்கைபாற்றையடக்கும், சுடையையுடையராகிய இவர் பிணையென்று இயம்பிக்கொண்டு ஈங்கடைந்தனர் யான் உமது ஊர் எது வென்று வினவினேன்; சோற்றுத்துறை என்றார் — திருச்சோற்றுத்துறையென்று விடைபகர்ந்தனர்; நுமக்கு சோற்று கருப்பு ஏன் சொல்லும் என்றேன்—உமக்குச் சோற்றுவறுமை ஏன்கூறும் என்றனன்; தோற்று திரிவேம் அன்று — பெண்ணே! உள்ளபொருளையிழந்து (அதஞல்) மாறுபடுவோம் அல்லேம்; சொல்லும் கருப்பு என்று உலகு நின்போல் இயம்ப ஏற்று திரியேம் என்கின்றார்—(அன்றியும்) நீசொல்லும் சோற்றுக்கருப்பு (உடையோம்) என்று உலகர் நின்போற்கூறப் பிச்சையெற்று உழலோம் என்கின்றனர்; ஏடி சேடி இது என்? எ-று.

(வி-து.) சோற்றுத்துறை ஒருதிருப்பதி; இதனைச் சோறுமிகுதியுமுள்ள இடமெனவும் பொருள்படக் கூறினமையின், சோற்றுத்துறையுடைய உமக்குச் சோற்றுக்கருப்பு உலகு ஏன்சொல்லும் என்று யான் புகழ்ந்துகூறினேனாக; இவர் உமக்குச் சோற்றுவறுமை ஏன்வந்தது சொல்லும் என்றதாகவுட்கொண்டி, ஏதேதோ வுரைக்கின்றார் ஈதென்கின்றேன். இனி, நாம் நின்வினாவிற்கியைந்த விடைபகர வகையறியாது தோற்று மாறுபடுவோமன்று; அன்றியும், சோறு உண்டு இல்லையென்று கூறும் சொல்லிலும் கருப்புடைய நின்போல் பஞ்சமூடையோ மென்று உலகர்கூற அவ்விழிபுரையெற்றுத் திரியோம்; (நீ ஒருத்தியே சோற்றுவறுமையுடையோமாக எம்மைக் கூறியது; யாம் தியாகரேயாம்) என்று குறிப்பின்விளக்கக் கூறுகின்ற ரெனலும் ஒன்று. அரிதென்னும்பொருள்படச் சொல்லும் கரும்பென்றொருவராமாம். இப்பொருட்குக் கருப்பு வலித்தல்விதாரமென்க. உலகு - ஆகுபெயர்.

கசுசு

ஓங்குஞ்சடையீர் நெல்வாயிலுடையே மென்றீருடையீரேம்
றாங்கும்புகழ் தும்மிடைச்சிறுமை சார்ந்த தெவனீர் சாற்றுமென்றே
னேங்கும்படி தும்மிடைச்சிறுமையெய்திற்றலதீன் டெழுக்கின்ற
லீங்குங்காண்டிருன்கின் றுரிது தான்சேடியென்னேம.

(இ-ள்.) ஓங்கும் சடையீர் நெல்வாயில் உடையேம் என்றீர்—(மருட
மாக) மேனியிர்த்த சடையினையுடையீரே! திருநெல்வாயிலை உடையோம் என்
றீர்; உடையீரேல் புகழ் தாங்கும் தும் இடை சிறுமை சார்ந்தது எவன் றீர்
சாற்றும் என்றேன்—(நெல்வாயிலை) உடையீரானால் புகழினைக்கொண்டுள்ள
தும்மிடத்து (இப்பிணையேற்கும்) குறைவு எய்தியது எதுபற்றி நீர் கூறு
வீர் என்றனன்; ஏங்கும்படி தும் இடை சிறுமை எய்திற்று அலது ஈண்டு
எமக்கு இன்று—(கண்டோர்) கலங்கும்படி துமது இடையிலேயே நொய்மை
அடைந்துள்ளதல்லது ஈங்கெமக்கு ஒன்றும் அடைந்திலது; ஈங்கும் காணாநீர்
என்கின்றார்—(வேண்டில் பிணைக்குவந்த) இவ்விடத்தும் (எம்மிடைமெலிவில்
லாமையைக்) காணுதீர் என்கின்றனர்; ஏடி சேடி இது என்? எ-று.

(வி-து.) நெல்வாயிலென்பது ஒருதலம். இம்மொழி நெல்லையுடையவாயி
லெனவும், நெல்லைவாய்ந்த இல்லமெனவும், நெல்லீட்டுதற்குரிய ஏதுவெனவும்
பொருள்பட்டுநின்றலின், இங்ஙனம் நெல்லின் பெருக்கமுடைய தும்மிடைச்
சிறுமையெய்தவேண்டுமெனவெனவே யென்றளாகலின், இறைவா எம்மிடைச்
சிறுமையில்லை, தும்மிடையே சிறுமையுள்ளதென எதிரியம்பியபடி. இடைச்
சிறுமை - இடைக்கண் சிறுமை. இடை—இடம், துசப்பு. சிறுமை - வறுமை,
நுண்மை. ஏங்குதல் - இத்தனபா ரத்தால் இந்துசப்பு இறுங்கொல்லோ வென
க்கவலுதல். ஏல் - எனினென்பதன் மருஉ. ஆல் - அசை. வாயில் - ஏது. ()

இங்கிதமாலை உரை முற்றிற்று.

திருச்சிற்றம்பலம்.

பரிசேரதனபத்திரம்.

பக்கம்.	வரி.	பிழை.	திருத்தம்.
சு	அ	தட்டின்	தட்டில்
சு	உரு	அரியார்	அரியர்
எ	நஅ	கொங்களை	கொங்கைகளை
கஉ	எ	அது இடை	இடை
கச	கரு	இருந்தும்	இருந்ததும்
கசு	உஉ	பெண்ணை	பெண்ணை
கஎ	நசு	நகர்	நகர்ச்
கஅ	ஈஎ	ஈடா	ஈடாய்
கக	நசு	துரைக்க.	துரைக்கலுமாம்.
உஎ	ரு	பிறையு	பிறையையு
றெ	உரு	பாராட்டப்படுவது	பாராட்டப்படுவது
றெ	ந0	ருள்ளதி	ருள்ளத்தி [து]
உசு	ந	உமது	ஒற்றியிலுறைபவரே! உம
றெ	நஅ	ஒளவையார்	திருவள்ளுவமலை
	•	தனிப்பாடல் }	
ந0	கக	யென்கிரு	யென்கின்ற
நக	உஉ	தொடுப்	தொடுப்ப
நஉ	கஎ	வரயி	வயிர
நஎ	கஅ	செழுத்து	லகரம்
நக	கஎ	என்றது	என்றும்
சந	கக	திகா	திக
சசு	உ0	வல்லோம்	வல்லேம்
சஎ	உசு	என்றேன்	என்றேன்யான்
றெ	உரு	என்றனன்	என்றனன்யான்
றெ	உசு	ஆகாயமே	மேகமே
ரு0	ரு	என்மனைவி	என்மனைவி
றெ	சு	நான்	நாம்
றெ	கஅ	யான்	யாம்
ருக	கந	சரும	சன்ம
ருந	கஎ	உள்மை	யாம்
றெ	றெ	உனது	யாம் உனது
றெ	உ0	எண்மை	கண்மை உறல் எண்மை
ருசு	நரு	வாரம்	வராம்

பக்கம்.	அரி.	பிழை.	திருத்தம்.
௫௭	௩	மென்று	மொன்று
௫௮	௫	உரைப்	உரைப்ப
௫௮	௨௦	உளத்தில்	உளத்தின்
௬௧	௬	தோற்றத்தான்	தோற்ற
௬௩	௨௮	நமா	நாமோ
௬௪	௧௧	உள்ள	நின் உள்ள
௭௮	௨௮	இன்று	நீர் இன்று
௭௮	௨௬	இன்று	நீர் இன்று
௬௫	௨௩	ரொன்பதுகருத்து.	ரொன்னுங்கருத்து.
௬௭	௬	யார்க்கே	யாருக்கு
௭௨	௧௬	றக்குலம்	றரைக்குலம்
௭௮	௨௩	லயத்தை	லயமாகிய இடத்தை
௭௮	௭	நீ	நீ இவனை
௭௫	௧௧	என்செல்	என் சொல்
௭௮	௨௩	டுருப்பது	டிருப்பது
௭௮	௭	ருயிர்கு	ருயிர்க்கு
௮௦	௩௧	மென்றார்	மென்றார்
௭௮	௩௩	ஊரற்	ஊறற்
௮௧	௧௩	மீட்டுத	மீட்குத
௭௮	௨௦	லணிந்தீர்	லணிந்தாய்
௮௮	௨௬	என்றேன்	என்றுரைத்தேன்
௭௮	௩௧	என்றனை	என்றுரைசெய்தனை
௬௪	௩௮	யனையீரம்	யனையர்யம்
௬௬	௨௫	மார்க்களா	மார்களா
௭௮	௩௦	வேமக்	மேவக்
௧௦௧	௪	என்கின்றார்- } நீ என்	என் என்கின்றார் - நீ

XR: 240

